

GEORGIJE PAVLOVIĆ
POD ZVEZDOM ŠESTOKRAKOM
JUDAIZAM I SLOBODNO-ZIDARSTVO
U PROŠLOSTI I SADAŠNJOSTI

sa predgovorom
DIMITRIJA LJOTIĆA
PREDGOVOR

Potrebno je da nešto priznam.

Kad mi je gospodin Georgije Pavlović predao svoj rukopis i tražio da ga pročitam, nisam mislio da ću tu nešto naročito saznati. Mislio sam da u glavnom sve što treba znati o masonstvu i njegovom jevrejskom poreklu, znam. Primio sam nalog iz poštovanja koje dugujem samoj ličnosti piščevoj.

Čitajući pak ovo delo zastideo sam se, jer sam poznao svoju gotovost da u važnoj stvari sebi pridajem više znanja nego što stvarno imam.

Otuda kad je gospodin Georgije Pavlović smatrao da bi nekoliko reči - kao predgovor- njegovu knjigu predstavili čitaocima, ja sam primio poziv, uveren da će najbolji predgovor biti ako priznam svoj slučaj.

Jer zaista malo znamo o tajnom delovanju Jevreja, a mnogi i toliko malo da uopšte ne smatraju da tu ima nešto da se zna.

Najveći uspeh Jevrejstva leži u tome, što su tako veliku snagu i tako presudni uticaj na čovečanstvo prikupili u svoje ruke, a to retko ko, pa i to nedovoljno, poznaje. Za veliku većinu školovanih Arijevaca Jevreji su lutajući, napaćeni, nepravično gonjeni, vredni i vrlo talentovani narod, koji ništa drugo ne traži već da može, da radi da bi živeo. Za te školovane ljude imperijalizam je težnja za osvajanjem koju imaju samo Nemci, Englezi, Rusi, Amerikanci, Francuzi, Japanci, Italijani, a koju su juče imali Vavilonci, Persijanci, Makedonci, Rimljani, Mongoli, Turci i Španjolci. Jevrejski imperijalizam je u tim krugovima nepoznat-i juče danas nepoznat. Optuživaće ti ljudi svoju rasu, čak i svoj narod rođeni za imperijalizam, Jevreje pak neće. I ne samo to. U najvećem broju slučajeva, ako se ko usudi da ukaže na imperijalizam Jevrejski, taj će proći kao nesrećnik. Napašće

ga rođena braća kao “mračnjaka”, “reakcionara srednjevekovnog”, “zatucenjaka verskog” ili u poslednje “petokolonaša” i “izdajnika”.

Ne ume čovek da objasni otkud ova žučnost. Zašto, na primer, o imperijalizmu ovog ili onog naroda mogu ljudi razgovarati mirno, a o imperijalizmu Jevrejskom moraju brzo preći na izlivanje žuči? Ali po pravilu to tako biva. I to ne kad razgovara Jevrejin sa ne-jevrejinom, već kad govore međusobom čistokrvni Arijevci.

Ipak izgleda da je ovome uzrok u tome što Jevreji postižu sve svoje uspehe tajno, lukavosću, a ovi uspesi nisu predstavljeni vidljivo na kartama geografskim, zato ona strana koja taj imperijalizam poriče, ima u vidu nekog krivonogog Isaka , s izlizanim odelom, reklo bi se, bez ikakve zarade, stoji na vratima svoje telalnice povasceli dan,

a uveče odlazi, pognute glave, u svoj kraj, vraćajući kući šerpicu s poklopcem u kojoj je jutros od kuće sebi ručak doneo. I gledajući ga tako u mislima, ona se smilostivi nad ovom briznom prilikom, i u njoj bukne osećanje pravde, otvori se slavina plamene rečitosti, i kad ponestane džebane, (kao što borci bacaju jedan drugome na glavu i predmete namenjsne sasvim miroljubivoj upotrebi), - tako kad ponestanu razlozi, u vatri borbe, dolaze do upotrebe reči koje za ozbiljan razgovor nisu predviđene.

Strana koja ovako radi neće da bude pravična i da se seti da u ostalim narodima ima i još manjih skromnijih i još brižnijih ljudi od ovog Isaka, pa to ne smeta tima narodima da budu optuživani za imperijalizam. Kao kameleon, on uzima boju naroda u čijoj sredini živi, iako ostaje potpuno odvojen od njega.

To je superimperijalizam, koji se tajno nagrađuje ne nad jednim narodima, počevši od naroda Bele rase.

Sami pak Jevreji obično, na optužbe ne odgovaraju, naročito ako je ona dobro obrazložena. I tu pokazuju izvanredno poznavanje ljudske površnosti, a istovremeno svoju organizaciju i disciplinu.

Prvu pokazuju time, jer znaju da površni svet i najtežu i najsenzacionalniju optužbu utoliko brzo zaboravlja ukoliko se o njoj manje govori. A drugu pokazuju time što svi od reda čute u stvari koja ih inače ne tangira duboko, što bez čvrste njihove povezanosti i podređenosti svojoj hijerarhiji ne bi bilo moguće. Desi li se ipak da optuzba pravi veliki utisak sama sobom, Jevreji spremaju proces: "Sud objektivni neka kaže svoju reč", šta bi oni govorili? Oni će proces samo marljivo i tiho spremati: svoje sudije i advokate, svedoke i veštake, štampu i ostalo javno mnjenje, - istovremeno tražeći načina da utiču na suprotnu stranu ili na njegovu odbranu i njene dokaze. Ali i tu više vole da postignu "časno poravnjenje" nego neku teško osuđujuću presudu, - jer "ipak" su sve ove opasnije, pošto se o njima više govori, nego poravnavanja koja strasti umiruju.

A imperijalizam Jevrejski je fakt. I to je danas još najmoćnija imperija na svetu: superimperija. Jer imperija dolazi od imperare što znači zapovedati. A ako vođstvo nekog naroda ima toliku moć i toliki uticaj kao Jevrejstvo, da se velike imperije drugih naroda na njegovu želju stavljaju u pokret, onda se ta moć može nazivati superimperijalizmom.

Kad govorim o tome, onda ne bih hteo da se misli na presudni uticaj Jevrejski u ekonomsko-finansijskim stvarima, pošto se to smatra kao neko prirodno polje rada na kome Jevreji postižu svoje ogromne uspehe.

Hteo bih, naprotiv, da se pažnja čitalaca usredsredi na njihov, Jevrejski uticaj na socijalni, politički i duhovni život ne-jevreja. Taj uticaj je isto tako ogroman, pa čak i presudan, kao i u ekonomiji.

Međutim priznaće to svaki branilac Jevreja, ne-jevreji bi ipak trebali da imaju kao neku samoupravu, te svojim životom sami da upravljaju, a ne stvari koje se samo njih tiču - u njihovim rođenim državama, da zavise od Jevreja.

Istorija XIX veka Evrope je u stvari istorija rastućeg Jevrejskog uticaja u njoj, i to u toj meri, da su Jevreji u prvoj trećini XX veka držali sve evropske nacije, socijalno politički i duhovno u svojoj vlasti.

Razume se, da prema pravoj organskoj vrednosti ovog uticaja, pada u senku prevashodni uticaj Jevreja u ekonomsko-finansijskim stvarima. Jer ako su u ovom prisustvo i uspesi Jevreja i razumljivi, prisustvo, uticaj i uspesi Jevreja u socijalnom i duhovnom životu ne-jevrejskih naroda predstavlja pravi CORPUS STRANIERUM, strano telo, u nečem bitno svojem, gde uvlačenje stranog ne samo nije potrebno, već je opasno i čak svetogrdno. Tu je samo prisustvo stranog tela nepristojno, i kad se drži po strani, skromno. A kad se razbaškari u najintimnijim delovima i funkcijama naroda, onda je to kao preljuba toga naroda, izneverenje načelima života njegovog. To uništava taj narod polako ali sigurno. Svlači ga sa temelja na kojima je zasnovan život njegov, temeljima koji su vekovima već dokazali svoju vrednost, i prevodi ga na nove, "moderne" na kojima se mogu samo "kule od karata"

izgraditi, (a stvarno takve kule se i prave u raznoj "naučnoj literaturi", na hartiji, da bi se ti novi temelji prikazali i na njima pokazale "kule u vazduhu"). Kad se na te temelje pak prenese stvarno život narodni, onda idmah nestaje uleganje njihovo, naprsnuće konstruktivnih zidova, dok naposletku cela građevina narodnog života ne doživi svoj slom.

Prema tim posledicama ništavne su štete koje Jevreji jednom narodu mogu u ekonomiji da pričine.

Ma koliko veliko njihovo iskorišćavanje bilo, od onog drugog uticaja, socijalnog, političkog i duhovnog od toga se umire. Ima naroda koji se nalaze već na rubu propasti, - a ima starih naroda, koji danas ne postoje i koji su nestali iz tih razloga. Time, razume se, nisam hteo reći da ekonomski uticaj treba prenebegnuti, niti ga potceniti. Hteo sam samo ukazati da taj uticaj obično najpre i najčešće pada u oci svetu i obično, već o onom manje vidljivom ili dozvoljenom, više opasnom i više svetovnim i najintimnijim oblastima života pojedinih naroda. I što je glavno taj uticaj se nevrši na jedne narode, a drugi se ostavljaju po strani. Ovi narodi Bele rase napadnuti su od ove potajne bolesti.

I ona ih ne samo ekonomski iscrpljuje, već ih unutra društveno razara, politički im nameće upravu i zakone pogodne za širenje i

organizovanje daljeg njenog i duhovno ih zaslepljuje i umrtvljuje.

Istorija svakog naroda Evrope bi mogla pružiti o tome potvrde za svaku iznetu tvrdnju. Samo, razume se, istorija objektivna, a ne istorija falsifikovana kakvu su XIX i XX vek izlagali, radi učenja, svojoj deci po školama sviju naroda Evrope.

Evo jednog, za to, retko rečitog primera.

Mi smo učili opštu istoriju, kao i naši roditelji i naša deca. I tu se od nas tražilo da samo znamo ogroman broj činjenica i godina. Ali, recimo o Frensisu Bekonu baronu verulamskom, i njegovoj

“Novoj Atlantidi” govori se svega nekoliko reči, i to da se ovo delo svrstava u takozvanu “utopističku literaturu”, Međutim, iz ovog dela Gospodina Georgija Pavlovića, mi vidimo nešto sasvim drugo. Mi vidimo da je Frensis Bekon izložio jedan fantastičan plan kako će zamišljeno ostrvo, Benzalem, postati središte imperije. Da posle toga plana Englesko ostrvo nije zaista i postalo središtem ogromne imperije, onda bi delo Frensis Bekona moglo da se smatra i utopijom. Ali eto čuda! Ta se Bekonova zamisao i ostvarila, i to potpuno. Kad se nešto unapred među ljude iznese, ma kako fantastično izgledalo, onda se to više ne može smatrati utopijom, već utoliko više genijalnim planom, u koliko je ostalim ljudima, pre njegovog ostvarenja, izgledalo manje ostvarljivim. A kad je tako, onda bi “Nova Atlantida” u istoriji koja se daje našoj deci trebala da zauzme glavno mesto. Jer eto tokom XVIII i XIX veka stvorena je imperija čije je sedište Bekonova otadzbina. Za stvaranje te imperije važno je dakle to delo, koje je plan o tome iznelo u vreme kad je Engleska bila mala, kad nije nije ni na ostrvima vlast njena vlast nije bila učvršćena, kad je tek prošla opasnost koja joj je pretila od evropske kontinentalne koalicije i blokade, kad je tako mala izgleda bilo za njen ovakav propast. Ali i ako je sve tako, udzbenici istorije iz kojih mi ovu izvanredno važnu nauku učimo, produžuju da podsmevačkim omalovažavanjem govore o Bekonovoj “Novoj Atlantidi”. Očigledno je da se ovo čini zato što se Bekon i njegovo delo ne uvažavaju dovoljno, već zato što “neposvećeni” ne treba da saznaju za to. Jer ako

saznadu, onda će videti na koji je način nepoznato ostrvo englesko postalo središte Veliko-Britanske imperije. Saznaće kakvu ogromnu političku ulogu igraju tajna društva uopšte, a naročito onakva kao što je od Bekona predloženo u ovom delu društva “Solomonov hram”. Po volji, a prema postavljenom zadatku, ova društva mogu biti gradilačka ili rušilačka, što znači zavisi da li onaj koji upravlja tim društvom želi da podigne ili sruši moć jednog naroda, zato se udzbenici istorije, iako je Bekonov plan ostvaren, prema ovom njegovom delu drže se prezrivo sazavljenjem. Zato što se zna da će malo ko posle toga naći da pronađe i popravi neku staru knižurinu prepunu prašine, da bi u njoj čitao utopističku sanjariju. Baš zato što je plan ostvaren potpuno, zato se želi da prikrije na taj način ne bi saznalo kakvu ogromnu političku ulogu imaju tajna društva u stvaranju i obaranju imperija.

Znači da se mi i naša deca kljukamo pričama o manje važnim stvarima, a glavne i skrivene opruge istorije se od nas kriju. Kako, dakle, posle toga da nemamo pravo da zaključimo da se iz nje nije uticaj vrlo uticajnih a skrivenih faktora mogao videti?

Početakom XX veka izbio je na javnost jedan drugi plan “PROTOKOL CIONSKIH MUDRACA”. Taj plan sadrži postupene uslove koje treba ostvariti da bi Jevrejstvo potpuno i otvoreno ovladalo svetom.

U početku je to “ozbiljnim ljudima” izgledalo kao pakleno podmetanje nekog fanatičnog antisemite, da se antisemitizam “mogao što bolje rasplamsati”. Otuda su “ozbiljni ljudi” to smatrali “neozbiljnom stvari”, dakle opet utopijom. Ali posle Ruske revolucije, njenog Jevrejskog porekla i karktera, i svega što se tom prilikom ispoljilo, pažnja sveta bila je privučena na “protokole”. Ljudi su se počeli pitati: kakva čudna koincidencija između “protokola” i Ruske revolucije? Da se prvo desila Ruska revolucija, pa se tek potom pojavili “protokoli”, onda bi se moglo misliti da neko u stvari opisuje ono što se desilo kao da ce se tek desiti, da bi stvorio utisak kao da je s “protokolima” unapred to bilo predviđeno. Ali ovde su se prvo pojavili “protokoli”, a Ruska revolucija je došla tek dve decenije po tom,

a izgleda tako kao da se radi po “protokolima”. Ovim su “protokoli” dakle dobili potvrdu događaja.

Kad bi se sad našla neka knjiga, koja govori o nekom važnom događaju koji će se tek desiti, dok se ti događaji ne dese, slobodno nam je o toj knjizi suditi kako za dobro da nađemo. Ali kad se zatim predviđeni knjigom događaji i zaista dogode, onda više ne možemo misliti šta hoćemo, onda smo primorani da kažemo za tu knjigu da je ostvareno proroštvo (ako je otkrivala namere Božje), ili ostvaren plan (ako je otkrivala namere ljudske).

Jevreji su se dali na posao da procesima dokažu falsifikat tih “protokola”. Ali to sad nije interesantno.

Videli smo već kako procese Jevreji prave, pa ne bi bilo čudo, ako se dogodi, pored takvog uticaja kakav su pribavili da dobiju i kakvu presudu u svoju korist. Ponavljam nije to za sada interesantno.

To bi bilo interesantno pre, recimo, čudnovatih događaja Ruske revolucije. Tada bi bilo važno znati da li su “protokoli” falsifikat ili ne. Od tih događaja to nije važno, jer su “protokole” ovi događaji potpuno potvrdili, pa je moguće, posle toga, pre sumnjati u autentičnost ili zakonitost sudske presude nego u istinitost “PROTOKOLA CIONSKIH MUDRACA”.

Ali Bekonova “Nova Atlantida” nije ni s čije strane osporena. Niko nije rekao još da je to falsifikat. A i da je to rekao, da je dokazao nije, recimo, delo Frensis Bekona, to bi imalo malo značaja. Nije težina u tome ko je pisao, već da li je zaista pre desivših se događaja to bilo napisano. A ovde se to ne spori.

Ali zato se spori ozbiljnost same knjige. Prikazuje se u udzbenicima opšte istorije, u enciklopedijama, u istoriji literature, kao primer utopističke književnosti, mada istinita istorija mora utvrditi, da je to grandiozan plan po kome je pomoću tajnog društva “slobodnih zidara” osnovana na čitav vek posle Bekona, stvorena Britanska imperija.

Kratko da kažem: mnogo stvari ima o kojima ne pišu naši udzbenici istorije, ako se radi o prošlosti, ni naša štampa ih ne beleži, ako se radi o sadašnjosti, a baš te prećutane stvari presudno utiču na istoriju. I kad je takav slučaj, onda će se iza

te prećutane stvari naći prikriven Jevrejin. On nema računa da se njegova uloga vidi i sazna. On je udesio da se o tome ne piše. Zato se imperijalizam Jevrejski ne vidi, zato mali broj ljudi o tome zna, a od toga većeg i sve obuhvatnijeg niti je bilo niti će biti, jer ta žudnja traje koliko i njegova istorija: pedeset vekova. Nikad je se nije odrekao. Ona je upravo razlog njegovom čudnom održavanju u uslovima pod kojima se još ni jedan narod nije mogao održati. Već devetnaest vekova je on rasejan po svetu kao pleva među drugim narodima, bez državne organizacije, zaboravio je svoj jezik, izgubio je organsku narodnu strukturu, promenio je stvarno i veru svoju, proganjan kao ni jedan drugi narod, on je sačuvao svest da je Jevrejin i da je njemu "Bog obećao i zakleo se da će vladati svim narodima". A toliko je bilo dovoljno da on sačuva svoju individualnost i svoje neuporedivo jedinstvo.

I rat ovaj sadšnji uglavnom je delo Jevreja. Kad to kažem ne mislim da tvrdim da ne postoje strast, računi i zablude ostalih naroda. Daleko od toga. Da ovi ne postoje Drama ne bi mogla da se konstruiše. Njemu je ovaj rat bio potreban da bi se srušio nacionalizam i hrišćanstvo Arijevskih naroda, ove još zaostale prepreke (politička i duhovna) njegovoj /otvorenoj/ vladavini nad ovom rasom. Zato je on rat pripremio, - dobro je u taj rat uspeo da uvuče narode, - dobro je dozirao snage da rat dugo traje i što duže, kako bi proizveo rasula nacionalna i duhovna koja su mu potrebna.

Mi često vidimo na skicama kojima se prikazuje situacija na bojištima nacrtana kao klješta kojima jedna vojska pokušava da "obuhvati" drugu vojsku. Ali jedna "klješta" nismo videli. To su Jevrejska klješta kojima su Jevreji zamislili da stegnu celu Belu rasu: istočni krak tih klješta čini Jevrejska tvorevina Beoljševizam, a zapadni krak opet Jevrejska tvorevina plutokratija. Jevreji su tako postavili svet Bele rase da bira između njihove dve tvorevine, obe antimoralne i antisocijalne i antinacionalne.

Veština je njihova, pri tom, da su uspeli samu Belu rasu tako da pocepaju, i da oba kraka svojih klješta naprave od živog tkiva te iste rase protiv čijih je bitnih interesa i bojuju.

Neupućeni čitalac razume se vrtil glavom na ova tvrđenja, čudeći se kako je moguće da jedan narod od petnaest miliona ljudi, rasutih po svetu, može ovekve uspehe da postigne. Na to moram da ponovim da u toj neverovatnoj razmeri i leži glavni razlog uspeha Jevrejskog. Svet ih potcenjuje, jer su molobrojni, rasuti po svetu, bez jezičnog Jevrejskog jedinstva, na izgled zauzeti samo svojim poslovima, nemaju svoje vojske i flote, u svakom narodu se prikazuju kao dobri rodoljubi čak.

Životinje ne znaju za oruđa. Sve što čine rade samo svojom snagom. Čovek zna za oruđa. Oruđima raznim čovek umnožava svoju snagu.

Tu valjda i leži glavna kvalitativno-vidljiva razlika između životinje i čoveka.

Jevreji su tu moć čovekovu primenili u svojim političkim ciljevima. Samo svojom snagom oni bi mogli sasvim malo. Davno bi morali nestati kao narod, jer bi se uverili da je njihova pedesetovekovna težnja neostvarljiva.

Oni zato sami neposredno rade. Služe se svojim oruđima, svojim polugama.

U duhovnom pogledu je takva poluga slobodno zidarstvo. Tu se njihovi članovi obrađuju strpljivo i oprezno. U "radionici" se nalaze dva kamena: grubi i uglačani. Grubi kamen je član masonerije pri ulasku u članstvo, a uglačani je na kraju obrađivanja. U stvari grubi kamen je čovek iz naroda još neodređen, još vezan svom snagom duha i krvi za svoj rod i veru otaca svojih. Onaj uglačani kamen predstavlja masona koji je prekinuo sve te veze, odrodio se, postao potpuno odani član internacionalnog duštva preko koga mogu Jevreji vladati drugim narodima.

Nije moje da pokazujem kako to biva. To će delo Gospodina Georgija Pavlovića već pokazati, ukazujući onima koji bi hteli još više ući u tu čudnu stvar, na obilnu i pouzdanu literaturu o toj stvari.

U politici je takva poluga demokratija. Tu se prvo uspava domaćin narodni, priča da on nije odgovoran, te se tako društvo narodno liši budnog domaćina. A posle sve ide lako. Pre reda, pre pravde, pre istine, Jevreji su stavili kao zahtev

demokratiju i slobodu, i njoj žrtvovali sve drugo, samo ne svoje interese. Jer su u stvari slobodu zato i stavili napred da bi pod njenim plaštom mogli razoriti i uspavati sve organe narodne samozaštite, i koji su dotle sprečavali ovaj nalet. Iza svake partije koja bi imala izgleda na uspeh stajao je Jevrej in ili ako nije mogao sam onda je tu morao biti slobodni zidar, već uglačani kamen ili plutokrata na drugi način vezan s Jevrejsvom.

U ekonomiji je poluga plutokratija, vladavina novca. Pomoću ove je čovek postao sluzeća, a novac gospodareća vrednost. Sve se prodaje: rad i zemlja, čast i srast, mač i pero. Od uvek je tako bilo. Samo niko novcu nije uspeo takvu moć da i niko tako daleko nije novcem uspeo da prodre kao savremena plutokratija, sva od Jevreja izgrađena. To je naličije demokratije u ekonomiji, kao što je ova lice plutokratije u politici. Njih su dve nerazdvojne: ko hoće demokratiju, taj mora ptimiti plutokratiju,- i obrnuto.

Jevrejstvo je stvorilo taj sistem privredni. Njemu je trebala ta neograničena moć novca i on je to i stvorio. Drugi su držali zemlju, drugi su imali radnu snagu, drugi su imali prirodna bogatsva. On to kao stranac nije mogao imati. Ali pomocu kreditivnih pisama, dobijenih od svojih rođaka u inostranstvu, on je dolazio u zemlju bez novca, nalazio ga u samoj zemlji, radio s njenim dobrima s njenom radnom snagom, pa ipak uzimao ogromne zgrade, jer je on bio finansijer. On je pronašao način kako se novac plodi bolje nego ma koje životno stvorenje i pomoću svojih Jevrejskih veza on je izatkao ogromnu mrežu u kojoj je kao pauk pio životne sokove čitavih naroda bez mnogo muke a s mnogo zadovoljstva. A novac mu je bio vlast nad ljudima i ženama, nad mačevima i perima, nad štampom i umetnošću, pa čak i nad naukom.

U društvenoj pak strukturi i dinamici mu kao poluga služi Marksizam i Boljševizam.

Trostruku korist Jevrejstvo vidi od ove svoje poluge. Marksizam prvo napada duh narodni, podgrizajući i ubijajući veru otačasku: Nema Boga, nema duše, sve je samo materija: Sve se svodi na zemlju i sve samo na zemlji ima da se odigra.

Materijalizam i ateizam nisu tvorevine Jevrejske, ali ih je Marksizam masovno upotrebio, on je od njih napravio religiju mase. Marksizam zatim napada nacionalnu celost narodnu, unoseći mesto nacije, kao sudbinske i životne neraskidive zajednice, gde celina biva pogođena, ako joj jedan deo bude pogođen, pojam borbe klasa. Istorija jednog naroda nije dakle istorija jednog krvavog klupčeta, u kome je sudbina uplela dva krvna neprijatelja koji se kroz vekove međusobno tlače, ujedaju i ubijaju.

Marksizam, na posletku, odvojivši tako narodne duhovne i krvne celine svoje pripadnike stvara Jevrejima odanu udarnu trupu, koja treba, u poslednjem naletu, da mu posluži u krilu svakog naroda, radi rušenja njegove nacionalne i duhovne samosvesti.

Eto tako izgleda nepoznato brojem Jevrejstvo da izvrši ogromne pokrete i ostvari svoje dalekosežne, sveobuhvatne ciljeve.

Gospodin Georgije Pavlović, je u ovoj knjizi govorio samo o slobodnom zidarstvu.

Svojim predgovorom ja sam čitaoca i suviše zadržao. On treba u svoj dubini da se upozna sa slobodnim zidarstvom, jer to je prva i najvažnija poluga.

Delo gospodina Georgija Pavlovića ima mnogo odlika, a najpre ove dve: istinitoljubivost i jezgrovitost.

U svojim izvorima on je izbegavao literaturu u koju sam nije potpuno verovao. To je ozbiljno i objektivno izlaganje samo oinih činjenica koje ljubav piščeva prema istini smatra potpuno pouzdanim. Zato se služio najviše literaturom kojoj masonerija ne može poreći vrednost. Piščevo čak veliko obrazovanje i dugo proučavanje baš ove stvari omogućile su mu da kaže ono što treba reći u uvodnom delu ove vrste.

U našoj književnosti ovo delo je zaista dobro došlo. Piscu njegovom Georgiju Pavloviću dugujemo zato iskrenu zahvalnost.

Marta 1943.

D.V. Ljotić

G L A V A I

JEDNA SKRIVANA SILA

Ceo svet vri u strašnom ratu. Ljudi ginu hiljadama i hiljadama, ali većina od njih ne zna zašto.

U čemo je upravo smisao ovih događaja?

Koje su to sile skrenule svet sa puta mirnog razvitka na put ratnih strahota?

Odgovor na ta pitanja nećemo nikada naći ako predvidimo izvesne a pogotvu ako predvidimo najjače snage koje deluju u svetu.

Čuveni Jevrejin, Engleski lord Dizraeli Bikonsfild (1804-1881), rekao je jednom da svetom ne upravljaju ličnosti, koje stoje na celu država i vlada, nego tajna društva. On je u velikoj meri bio u pravu. Ta tajna društva ne vladaju uvek neposredno, pomoću direktnih naredjenja, nego obično vaspitavaju vodeće krugove društva tako da svi vode svoj naod u izvesnom pravcu, često puta misleći da time ispunjavaju svoju dužnost prema otadžbini.

Najveća međunarodna sila, koja je bila uzrok mnogih istorijskih događaja tokom vekova i koja ima vodeću ulogu kod Sovjeta i Anglo-Saksonaca i u sadašnjem ratu, jeste Jevrejstvo.

O toj sili mnogo je mislio i pisao veliki Dostojevski, koji je prorekao da će Rusija privremeno podleći Jevrejima i da će od njih mnogo propatiti ceo svet. Tome je pitanju on posvetio mnoge strane svojih dela.

Jedan od najboljih sinova Srbije nazvao je Jevrejstvo "RODITELJEM DRAME ČOVEČANSTVA" i otkrio je svojim sunarodnicima suštinu te drame kao što je pre mnogo godina upozoravao Srbe na Jevrejsku

opasnost Jaša Tomić.

Ali, predratna inteligencija i naročita štampa bile su u toj meri u kandzama Jevrejskog i masonkog načina mišljenja i shvatanja sveta da većina obrazovanih ljudi nije ni slutila od kakvog je značaja Jevrejsko pitanje i kako je moćna masonerija. Cela je istorija sveta bila kod naše inteligencije gledana kroz neke naročite naočari, koje su joj bile nametnute tokom vekova.

Ogromna literatura (naročito Francuska, Ruska i Nemačka) o tom pitanju je većim delom nepoznata čak i najobrazovanijim

ljudima u našem društvu. Međutim, istorijski procesi ne mogu se pravilno razumeti ako se ispusti iz vida jedna ogromna sila koja smišljeno deluje i utiče na prosvetu, kulturu i na političke događaje u svetu tokom stoleća.

A naši su istoričari to predviđali. Još gore što su to predviđali i političari, koji su radili tako da na svetu ne postoje stakni, podmukli i moćni neprijatelji svih hrišćanskih država. A to je isto tako kobno po te države kao što bi bilo kobno po bolesnike u zaraznom odeljenju bolnice, kad bi njihov lekar negirao postojanje bacila.

Mnogobrojne nesreće čovecanstva su plod zarazne, bolesti, u kojoj deluju kao bacili Jevrejstvo i masonerija. Ove će sile se moraju razotkriti, jer ljudi moraju upoznati svoga neprijatelja pošto se on ne može pobediti dokle god njegova priroda i njegovi ciljevi ne budu upoznati.

Zato ću pokušati da bar ukratko upoznam čitaoce sa tim neprijateljem. Za većinu čitalaca ono što ću izneti bice potpuno novo, a nekima će se možda učiniti i neverovatno. To tim pre, što se u našem društvu mogu naći i masoni i njihovi prijatelji koji će možda pokušati, ako ne u štampi, onda u privatnim razgovorima da pobijaju moja tvrđenja. Zato će se uglavnom pozivati na autentične Jevrejske i masonske izvore, koje tačno navodim u primedbama.

**BEKON VERULAMSKI-IDEOLOŠKI TVORAC
BRITANSKE IMPERIJE**

Ja ću se uglavnom držati istorijske metode da bih jasnije pokazao religiozno-filozofski izvor i tok istorijskog razvitka judeističkih sekti, koje su sada oličene u slobodnom zidarstvu. Ali ne pre, kao neku vrstu uvoda, hoću da se zadržim na istoriji jednog Engleza, iz koje se vidi značaj tajnih društava. Mislím na Frensisu Bekona, barona od Verulama.

Frensis Bekon (1561-1626) bio je sin Nikole Bekona, lorda čuvara pečata i jednog od glavnih savetnika kraljice Jelisavete. Kao dete Frensis Bekon ispoljavao je takve sposobnosti da ga je Jelisaveta zvala svojim mladim čuvarem pečata. Ipak za njeno vreme on nije postigao naročiti uspeh u državnoj službi iako je bio vrlo ambiciozan. Tek za vreme njenog naslednika kralja

Jakova, on je uspeo da se istakne, da postane član tajnog Saveta, lord čuvar velikog pečata i lord kancelar. Bio je vrlo sposoban, pravi naučnik, jedan od osnivača eksperimentalnog metoda, izučavao je filozofiju i pri tome mnogome se naučio od Arapa i Jevreja Kabalista, koji su u to doba oopšte imali velikog uticaja na nauku u Zapadnoj Evropi.

Bekon je bio vrlo sposoban ali amoralan čovek. Prema svom prijatelju, grofu Eeksu, koji mu je poklonio imanje, kada je on bio u skoro bezizlaznom položaju i koji mu je mnogo pomogao, on je pokazao najveću nezahvalnost. Pošto je kraljica htela da Eeksu da bude osudjen povodom neuspeha u Irskoj, Bekon se primio uloge njegovog tužioca pred parlamentom i tako je vešto sastavio optužbu, da su perovi mogli samo da osude njegovog prijatelja i dobrotvora na smrt. Kasnije je kancelar bio optužen da je primao mito. On je bio primoran da prizna svoju krivicu i bio osuđen. On nije ostao u zatvoru zahvaljujući kralju koji ga je amnestirao.

Kao što vidimo Bekon je bio nerazborit u sredstvima kada je trebalo da se istakne i da izvojuje sebi visok položaj i nivo. Isto je tako bio nerazborit i u politici. Ako se Engleska često nalazila na "Fidni Albio" tome je uzrok što su njeni savetnici slušali Bekonove savete. On je napisao delo koje je objavljeno posle njegove smrti pod nazivom "Sermene Fich" tj. "Govori Vernog". U ovom delu Bekon iskazuje svoje mišljenje o Engleskoj spoljnoj politici u doba kada je Engleska bila mala država, nema nigde poseda izvan svojih ostrva nije imala izgled na njen sadašnji položaj Imperije, nije imala unutrašnjeg mira i jedinstva a spolja je bila blokirana od strane Španije /iako oslabljena posle kretanja "Velike Armade"/ Holandije i Francuske, - on je tvrdio da Engleska mora zadobiti prevlast nad morima a na taj način i u celom svetu. Narod koji caruje nad morima prema njegovim rečima, uvek može da uđe u rat ili da ga izbegne prema svojoj želji a pomocu oružija da čuva svoju trgovinu, koja hrani njegove sinove.

Ranije ili kasnije sva bogatstva Indije će pripasti tom narodu. Dalje Bekon piše, da ce takav narod tokom vremena carovati nad drugim narodima i državama. Britanija mora stalno imati na

raspoloženju izgovore na osnovu kojih bi u svako doba mogla započeti rat sa drugim državama, pošto u srcima ljudi ima šarolikog osećanja časti da se ništa ne može preduzeti a da se ne prikrije idejom pravednosti. Bekon savetuje da se iskorišćuju dobri ljudi, zainteresovani u uspehu svog poduhvata.

Bekon smatra da su ljudi, koji su sposobni na svake intrige, korisniji nego pošteni ljudi.

Eto, to je program kojim je sledovala Britanija posle Bekona. Koristeći razbojnice korsare, zavađujući pomoću lukavstva jednu državu sa drugom, ratujući većim delom tuđim rukama i tuđom krvlju, ne dopuštajući ni jednoj Evropskoj državi da dobije prevlast, Britanija je stvorila svoju Imperiju.

Svaki će priznati da je sve to istina. Ali neko će možda reći da je Bekon, dajući te savete, iako je zbilja pokazao svoju amoralnost, ipak mislio na veličinu svoga naroda. Sredstva, koja je on predložio su možda rđava, dok mu je cilj bio rodoljubiv i prema tome dobar.

Nažalost ni sama Engleska nije bila za Bekona ništa drugo do oruđe za ostvarenje jedne naročite vizije. Spoljna moć nikada ne može da bude krajni cilj jednog pravog državnika. On mora da zna kakvim idejama služi njegova država jer svaka država ima izvesno ideološko obeležje, naime, hrišćansko, ili pagansko, kapitalističko ili socijalističko i tako slicno. Da vidimo sad, kakvo je obeležje hteo Bekon da da Engleskoj.

Njegove ideje po tom pitanju su izložene u jednom nezavršenom radu, objavljenom tek posle njegove pod nazivom "Nova Atlanta". - "Nova Atlantida". Atlantida to je jedno legendarno ostrvo, koje je tobože nekad postiglo vrhunac kulture i zatim je propalo usled neke prirodne katastrofe, progutanom morskom pučinom. Bekon je hteo da da u svom delu nacrt jedne druge države, koja bi trebala da postane centar celog sveta. Ostajući veran svom mišljenju o premućstvu ostrva kao najpodesnije teritorije za državu koja bi imala prevlast nad ostalim svetom. Bekon zamišlja i centar Nove Atlantide na ostrvu, koje on naziva Benzalem. Bekon je bio rozenkrojcer, on se mnogome naučio iz Jevrejske Kabale i karakteristično je da za naziv ovog ostrva on nije izabrao neku Englesku ili latinsku

rec (svoje dela on je većim delom pisao na latinskom jeziku), nego je izabrao baš jednu Jevrejsku reč.

Benzalem u prevodu znači "sin mira". Na čelu Benzalema stoji kralj s parlamentom, ali ni kralj, niti parlament nisu pravi vlastodršci na ostrvu. Vlast se stvarno nalazi u rukama jednog tajnog društva, koje opet nosi jedan Jevrejski naziv - društvo "Solomonovog Hrama", koje spolja ima izgled jednog naučnog društva. Baš ovo društvo tajno radi na zadobijanju svetske prevlasti pomoću svoje države, koja mu služi kao sredstvo za tu svrhu. Društvo se preko svojih agenata uvlači u tuđe države da bi ih slabilo i rušilo iznutra, po mogućnosti bez rata.

Rat je po mišljenju Bekona ponekad neugodno sredstvo i često puta izaziva reakciju koja osnažuje napadnutu državu, jer kod nekih naroda još su uvek jaki osećaji časti, religije i rodoljublja. Da bi te

"predrasude" bile uništene agenti društva moraju da budu poslani u te države radi stvaranja odeljenja "Hrama Solomona", i krijući se iza humanitarnih ideja moraju tamo rušiti porodicu, religiju i rodoljublje.

Ali Jevrejski naziv ostrva i društva koje njim upravlja samo delimično otkriva Bekonovu ideologiju.

Usvom delu on ima jedno drugo mesto, koje još značajnije i iz koga se potpuno jasno vidi da se po njegovom planu Benzalem stvara u cilju pripremanja svetskog Jevrejskog carstva.

Pišući o fantastičnom ostrvu on pominje jedan narod koji stvarno postoji i to - Jevreje. On govori o njima, kao ljudima koji su sačuvali u punoj čistoći i preneli na Benzalem predanja iz propale Atlantide. Bekon kaže da se Jevreji na Benzalemu razlikuju od svojih sunarodnika u drugim državama. Na Benzalemu oni nisu nepomirljivi prema hrišćanstvu nego priznaju kod Hrista velike vrline. To znači da su Jevreji na Benzalemu tolerantniji prema hrišćanstvu nego u drugim zemljama, ali s druge strane prema Bekonu ti Jevreji veruju da je Mojsije preko tajne Kabale (usmena predanja) propisao za Benzalem zakone, koje oni sada čuvaju i da će u vreme kada dodje "Mesija" i sedne na svoj presto u Jerusalimu, kralj

Benzalema sestri do njegovih nogu, dok će se drugi kraljevi držati na odstojanju.

Veliki poznavalac Jevrejstva i masonerije, Engleskinja Nesta Webster navodeći te reči Bekona u svom vrelo interesantnom delu SECRET SOCIETIES AND SUBVERSIVE MOVEMENTS (Tajna Društva i Razorni Pokreti, London 1924 godine strana 119) nalazi u njima samo dokaz da je Bekon poznao Jevrejsku Kabalu, ali to je suviše malo. Dostojno je pažnje da u ovom slučaju on izlaze veru onih ljudi, koji su prema njegovim rečima sačuvali staro predanje u punoj čistoći koji su dakle ideološki tvorci neke Atlantide. Ako bi se Nesta Webster više udubila u misao ovog mesta iz Bekonovog dela ona bi bez sumnje priznala da se u njemu sadrži cela ideologija, ceo jedan program.

Lako je u Engleskoj opaziti znake da je vlast postala ostrvo Benzalem i da se njena politika vodi već skoro trista godina prema uputstvima Bekona. Ja ću dalje opširnije govoriti o masoneriji i tada će svima biti jasno da je Bekonov "Hram Solomona" istopila sa masonerijom, koja ruši sve države i koja je Englesku dugo vremena čuvala od internacionalne teroristicke propagande, koju je već odavno vršila u drugim državama.

Bekonova dela su ključ za razumevanje onoga što se i sada zbiva, ali da bismo se mogli poslužiti tim ključem moramo se najpre upoznati sa istorijom Judaizma i slobodnog zidarstva, njihovim idejama, ciljevima i načinom rada.

NEKADAŠNJI I SADAŠNJI FARISEJI

Sveti proroci su učili judejski narod da će se u njemu javiti Mesija Spasitelj Izrailja. Svom svojom istorijom, svom svojom religijom, Jevrejski narod bio je pripreman da primi Mesiju - Sina Božjeg. Pa ipak je u njemu preovladalo materijalistički i šovinističko shvatanje ovog progona. Po shvatanju većine Judeja Mesija je trebao da se javi kao zemaljski, moćni Judejski Car, koji će osloboditi svoj narod od tuđinskog jarma i steći mu svetsku slavu i nečuvenu moć. Kada su Judeji videli spasitelja čudesna, a osobito kada su postali svedoci čudesnog nasićenja pet hiljada sa pet hlebova, oni su tada videli u Njemu Mesiju baš

u ovom materijalistickom i šovinističkom smislu. Međutim Spasiteljevo razjašnjenje da Njegovo carstvo nije od ovog sveta i njegovo neprimanje zemaljske carske vlasti izazvalo je protiv Njega ogorčenje Judeja. Mitropolit Antonije ističe nasićenje sa pet hlebova kao centralni događaj koji je odredilo početak neprijateljskog stava Judeja prema Hristu (1). Ovaj neprijateljski stav nije se izmenio ni do danas.

I sada osećaju Jevreji prema Spasitelju i Njegovim sledbenicima nepomirljivu mržnju. U većini gonjenja hrišćanstva počev od gonjenja Svetog Apostola pa do gonjenja Crkve u Sovjetskoj Rusiji, mogu se приметiti ili neposredno učešće Jevreja ili njihove intrige. Sveti Justin Filozof (2), Teritulijan (3), Origen (4) i drugi hrišćanski pisci prvih vekova otvoreno govore o organizovanom radu judeja protiv hrišćana.

Oni na primer govore o slanju jevrejskih agenata po celome svetu radi pripreme tih gonjenja. Ali ujedno s tim ne prestaje težnja jednog dela Judeja da postignu oslobođenje od tuđinskog jarma i da ostvare moćno carstvo. Ovo ih je dovelo do ustanka, koji se završio razrušenjem Jerusalima. Ipak ovo nije bila uništena judejska organizacija.

Posle rušenja Jerusalima Faserejski Sinedrion se obrazovao u Jafi i tamo je stao na čelo svog naroda, krijući se od tuđinaca. Tako je judejski narod dobio tajno vođstvo i ima ga i do danas iako je ovaj Sinedrion ponekad bio rasterivan. Docnije su se judejski patrijarsi nastanili u Tiverijadi i od polovine trećeg veka koristili su se svojim pravima kao poglavari Jevrejskog naroda čak i sa potvrdom carskih ukaza. Gde se sada krije ova vlada - teško je reci, ali ima izgleda, da je njen centar u Americi. Od onog perioda kada se Sinedrion nalazio u Tiverijadi počinje sastavljanje Talmuda u kome je došlo do izrazaja učenje Izrailja, koji je odbacio Spasitelja i postao bogoboracki narod.

U Talmudu je zapisano samo ono učenje, koje je već dugo pre toga postojalo kod izrailjskih poglavara, koji su nam poznati iz Jevandjelja pod imenom književnika i fariseja. Prema tvrđenju Jevrejskog naučnika profesora D.Hvoljsona, svi Jevreji rabiniste, to jest talmudiste "pripadali su i pripadaju sada sekti

Fariseja". Rabinizam i farisejizam, prema njegovim rečima "su jednaki pojmovi" (5).

Istoričari obično dovode poreklo fariseja od vremena Vavilonskog ropstva Judeja. U tome se ropstvu veći deo naroda pokajao za grehe, koji su ga doveli do lišenja nezavisnosti i teških stradanja u ropstvu.

No Haldeji pobeđujući jedan narod i predstavljajući njegove ostatke u svoju zemlju, nisu ih formalno tretirali kao robove, već su tim ostacima pružili široka prava, dajući im da učestvuju u životu zemlje.

Staleži pobedjenih ulazili su u sastav staleža pobedilaca i na takav način se asimilovali. Jevreji se nisu asimilovali, ali njihovi naučnici i sveštenici bili su primljeni u red mudraca, astrologa i proroka Haldejskog naroda i jedan deo od njih primio je osnove filozofske nauke, koja je onda dominirala u Vavilonu. Ova nauka, ako se iz nje izuzme grubo neznaboštvo prilagodjeno shvatanju neukog naroda, bila je najčistiji panteizam. Bog se tamo indentifikovao sa svetom. On je proizilazilo iz isveta, koji se sam rađa, a nije svet poticao od njega kao Tvorca. U raznim bićima, neoduševljeni i oduševljenim, um i duša se manifestuju u raznim stepenima savršenstva, i otuda proizilazilo o čoveku kao najvišoj manifestaciji božanske prirode. Čovečanstvo je postojalo najvišom emanacijom Boga. Tu su religiju, po mišljenju nekih istoričara, Judejski mudraci (primili u Vavilonu), stavivši svoju rasu nad sve ostale hijerarhije oboženih bića. Ovi mudraci nisu mogli otvoreno da iznesu svoju veru, koja se nije slagala s verom, propovedanom od strane svetih proroka. Ona se čuvala kao tajna i predavala se kao umereno predanje, Kabala. Spolja su pak fariseji sa svom strogošću ispunjavali Mojsijev zakon, stičući ovim uticaj nad svojim saplemenicima. U vremenu Spasiteljevog dolaska fariseji su stekli neograničenu vlast nad svojim narodom. Oni su prilagođeni u svoje ruke sudske ustanove, Sinedrion i najviši uticaj na sveštenike. Veoma ozbiljan istraživač po ovom pitanju Flavijan Brenje potpuno osnovano piše: "Ne možemo bolje opredeliti njihov uticaj na Jevrejsku sredinu do Hristova rođenja, nego kad ga uporedimo sa radom fran-masona u savremenom društvu.

Malobrojni, ali čvrsto povezani, fariseji su svoje članove obavezali na čuvanje tajne i neprestano ili za dvojakim ciljem. Prvo, da prigrabe političku vlast zauzimanjem najviših religioznih položaja (čiji je uticaj bio ogroman) u preporođenom Jevrejskom narodu i da sebi potčine Snedrion; drugo - da polako pridobiju narodno ubeđenje, u korist svog tajnog učenja”.

Baš zbog takve neznabožačke orijentacije fariseja, Spasitelj ih je tako strogo izobličavao. Oni su pak uspevali da ga razapnu, nisu kao što smo videli prekinuli svoju borbu sa hrišćanstvom ni želju da posade na svetski presto svog Mesiju, moćnog cara, koji ovaplođuje u sebi njihovu veru u božanstvenost judejskog naroda, zato im je pre svega bilo potrebno da neprimetno izmene religiju svoga naroda. Oni su taj zadatak rešili prigrabivši za sebe najviši autoritet u tumačenju Mojsijeve religije, koji su oni prilagodili svojim tajnim ubeđenjima. Knjige u kojima je zapisano takvo tumačenje zovu se uzevši ukupno Talmud, a onaj deo njihov, u kome je došla do izražaja bezbožnička filozofija fariseja, koja se do toga vremena, čuvala u tajni, dobila je naziv Kabala. Glavna knjiga, koja sadrži kabalističko učenje zove se Sefer-ga-Zogar. Autoritet Talmuda stavljaju rabini iznad autoriteta Mojsijeva Petoknjižja, jer se tobože samo preko Talmuda može razumeti Biblija. U Talmudu je, po učenju rabina, zapisano otkrovenje, koje je Mojsije dobio na Sinaju, no koje on nije zapisao, već predao potomstvu kao usmeno predanje. “Sine moj, kaže se u Talmudu, obrati vecu pažnju pisaca (to jest rabina u Talmudu), nego li rečima Biblije, jer u rečima Biblije postoje samo odredbe i zabrane; svaki pak onaj, koji odstupi od reči rabina, zaslužuje smrt” (7). Sličnih izraza u Talmudu ima mnogo.

A evo šta kaču o njemu u organu savremenog Jevrejstva “Jevrejskoj arhivi”: “Što se tiče Talmuda, to mi priznajemo njegovo apsolutno prevashodstvo nad Mojsijevom Biblijom” (8).

TRI VRSTE LJUDI

Po Talmudu ljudi su samo Jevreji. Ostali narodi su samo bića slična ljudima, stvorena da služe Jevrejima. Mogli bismo

navesti u potvrdu toga bezbrojna svedočanstva iz Talmuda. Ona su u izobilju sabrana u knjizi izdatoj u osamdesetim godinama prošloga stoleća od pokrštenog Jevrejina Brimana pod naslovom "JUDESPIEGE" to jest "JEVREJSKO OGLEDALO". U vezi sa sudskim procesom povedenim protiv Brimana od strane Jevreja, koji su ga optužili za falsifikat bio je zatim otštampan rad sudskog veštaka doktora Karla Ekerera pod naslovom: "JEVREJSKO OGLEDALO U

SVETLOSTI ISTINE". Ovaj rad preveden je i na Ruski jezik (9). Doktor Eker je znatno dopunio rad Brimana.

Talmud tvrdi, da je Bog stvorivši duše Jevreja iz svoje vlastite suštine, slično kao što sin proizilazi iz suštine očeve, pripremimo svima Jevrejima večno blaženstvo u raju (10). Grešni se Jevreji ne lišavaju toga blaženstva nego ga samo dostižu docnije nego ostali, podvrgavajući se u početku novim reinkarnacijama u bića niže vrste. Ove se duše u početku otelovljuju kao biljke, zatim kao životinje, zatim kao ljudi - ne-Jevreji i najzad ponovo postaju dostojne da se vrate u telo Jevrejina i mogu ponovo steći večno blaženstvo. Tu je, između ostalog, velika sličnost učenja Talmuda sa teosofskim učenjem, s tom razlikom što po učenju teosofa blaženstvo postižu, posle čitavog niza otelovljenja svih ljudi bez obzira na rasu.

Međutim i Jevreji dopuštaju to da neki ne-jevreji putem usavršavanja mogu dostići ovaplođenje u telo Jevrejina. Prema tome kao što opaža istraživač Talmuda Flavijan Brenje lanac bića koji teosofi otpočinju sa neorganskim bićima da bi ga završili sa čovekom po Talmudu broji još jednu kariku više: Jevrejina ili natčoveka. Sudbinu ovog natčoveka mogu postići oni ne-jevreji, koji za života prime Jevrejstvo i obrezanje (11).

Ali govoreći uopšte, Jevreji su daleko od toga da stavljaju sebi za cilj obraćanje drugih naroda u svoju veru. Njihov mesijanizam nema ničega sličnog sa hrišćanskim. Po shvatanju hrišćana svaki koji veruje u istinitost svoje religije mora da želi i učešće drugih naroda u punoći te istine. Verujući, na primer u to da se u Pravoslavnoj Crkvi mi sjedinjujemo s Bogom, mi prirodno želimo da sve pripojimo k tome jedinstvu i budućem blaženstvu. Kod Jevreja stoji stvar drukčije. Njihova propoved

drugim narodima može se sastojati samo u propovedanju prosperiteta svoje rase. Oni nikad ne zovu k obrezanju, već smatraju da ostali narodi moraju samo da prilagode svoje religije potčinjenju judejskom narodu kao narodu svetom.

Na prvi pogled može se učiniti, da je takva zadaća besmislena sama po sebi i mora biti nedostižna čak i sa gledišta Jevreja, koji se s takvim preziranjem odnose prema ostalim religijama, a prema hrišćanstvu upravo s takvom mržnjom. Sinteza hrišćanstva s judaizmom na prvi pogled izgleda kao pojava koja se ni pri kakvim uslovima čak ni formalno ne može ostvariti u životu i koja nema smisla ni sa judejskog stanovišta. Ali takva bi sinteza neizbežno bila vezana s odricanjem o isticanja Hrista kao Sina Božjeg, koji je u telu kao istiniti Mesija, - ona bi bez borbe duhovno a zatim i fizički potčinila takve prozelite Jevrejima i stoga im je od velike praktične koristi širenje Judaizma između ostalih naroda, u početku prikryveno a posle i otvoreno.

Oni koji hoće da znaju kakvim veštīm filozofskim kombinacijama mogu Jevreji kabalisti da sablazne hrišćane, kao i gde su izvori kabalstickih sekti i masonskog mentaliteta, neka pročitaju zanimljivu knjigu Eme Paljera "Neznani Źrtvenik" (12).

Jevreji kabalisti zavedoše autora ove knjige te pređe u Judejstvo iako se nije formalno odrekao hrišćanstva. Takvu sintetiziranu religiju oni definišu kao "Naohizam" - prirodnu Bogotkrivenu religiju Noja. Veoma ugledni Italijanski rabin Benamoceg između ostaloga kaže autoru ove knjige: "Da li je Naohizam kompromis između hrišćanstva i Judejstva? Ako se sećate onoga što sam rekao u mome predgovoru dela "Izrailj i čovečanstvo", vi ćete videti da je Naohizam istinska, jedinstvena, večna religija neznabožaca i da ona ima sa religijom Izrailja zajednički izvor. To nije ništa drugo nego istinsko hrišćanstvo, to jest ono što bi Hrišćanstvo moralo da bude, to - što će ono jednom biti. To je po mišljenju Jevreja istinita religija mesijanskih vremena" (strana 164). U predgovoru pak knjizi Paljera izdavač, Edmond Fleg, primećuje da je njen autor samo jedan od prvih savremenih prozelita,

sličnih prozelitima judejstva iz starog Rima. On dalje kaže: "Odista ideal naših proroka nikad nije bio da naturaju svima narodima na zemlji odrede, koji su obevezni jedino za potomke Avramove, koji sačinjavaju rasu sveštenika". Ista se misao često ponavlja u nauci rabina Benamocega. Odgovarajući na reči Paljera, da on prvi put čuje o Naohizmu. Benamoceg izjavljuje, da to nije on licno izmislio, već da je to učenje Talmuda. To je kaže rabin, "učenje o kome se raspravlja na svakoj stranici našeg Talmuda i koje je isto toliko rašireno među našim učiteljima, koliko je malo poznato, rećiću čak nepoznato drugima" (strana 138).

Rabin Benamoceg potanko razjašnjava razliku u položaju Jevreja i Noahita, to jest prozelita. On to čini citirajući Toru prema kojoj je prozelit nešto srednje između neznabošca i Judejina. "Tora nas, kaže on, "obavezuje da mu (prozelitu) dajemo životinju koju je zabranjeno jesti sa nama, Jevrejima.

Mi mu je moramo dati umesto da je prodamo norhi-u, to jest neznabošcu, idolopokloniku, što je jasan dokaz, da se prema Petoknjižju ovaj prozelit ne smatra kao neznabožac, idolopoklonik ali da se on i ne asimilira potpuno i jednostavno sa Izrailjcima" (strana 143).

I tako se dakle, ljudi po učenju Talmudista dele na tri vrste: na sveto pleme Izrailja, prozelite-Noahiste i potpuno tuđe judejstvu, za koje postoji mnogo raznih pogrđnih imena.*) Na sličan način uče Talmudisti i o sudbinama naroda u očekivanim od njih mesijanskim vremenima.

*Podrobno nabranje i razjašnjanje ovih imena sadrži se u pomenutoj već knjizi doktora Ekeru

"Jevrejsko ogledalo u svetlosti istine" strana 37-41.

TALMUDISTIČKI MESIJA

Mesija je, po shvatanju Talmudista, svetski osvajač, koji će ostvariti san Judeja da ovladaju celim svetom

Za takvu vladavinu oni su po njihovom verovanju kao što smo gore videli, predodređeni prevashodstvom svoga porekla. Ostali ljudi su kao niža bića, određeni samo za ropstvo i uništenje.

Flavijan Brenje daje interesantan izvod iz pretskazanja Talmuda o tome šta će se desiti pri kraju vremena "kada dođe car Mesija koji će pregaziti sve goje točkovima svojih kola". Tada će biti veliki rat, u kome će izginuti jedna trećina naroda. Jevreji pobeđioci upotrebiće sedam godina na spaljivanje oružija pobeđenih. Oni poslednji pokoriće se Jevrejima i preneće im biste darove ali car Mesija neće primiti taj danak od hrišćana, jer svi oni moraju biti uništeni. Sva bogatstva naroda preći će u ruke Jevreja, čije će bogatstvo biti nebrojeno... Najneznačajniji od prostih Jevreja dobiće dve hiljade i osamsto robova. Posle istrebljenja hrišćana posvetiće se oči ostalih naroda: oni će zadržati obrezanje i odeću posvećenja, svet će biti nastanjen isključivo Jevrejima.

Tada će zemlja bez obrade davati medene kolače, vunenu odeću i takvu čudesnu pšenicu, da će svako zrno biti kao dva bubrega najvećeg bika. (13)

Eto kakav je Jevrejski Talmudistički hilijazam. Ali ma kako on izgleda fantastičan, on je interesantan i značajan pošto u njemu dobijaju svoj izraz istorijski ciljevi Jevreja. Uporedite ova proročanstva sa planovima iz PROTOKOLA SIONSKIH MUDRACA i vi ćete se uveriti da su ciljevi današnjih Jevrejskih vođa ostali isti, kao što su bili kod pisaca Talmuda pre mnogo vekova.

GOJI SE MORAJU UBIJATI

U ovim proročanstvima Talmuda naročito je važna nemilosrdna svirepost prema neprijateljima u licu goja, koji moraju biti pregaženi točkovima židovskog Mesije. Gojima se ovde nazivaju najpre hrišćani, prema kojima Jevreji gaje današnju i nepomirljivu mržnju. Ne samo u ovim proročanstvima, nego i u drugim stavovima Jevrejskih spisa ubistvo hrišćana se navodi kao načelni zahtev jevrejske religije. Duboki poznavalac Talmuda i Kabale katolički kanonik Pranajtic* u svojoj veoma dokumentalnoj sudskoj ekspertizi u procesu povodom ritualnog ubistva u Kijevu malog Andrijuše Juščinskog (1911 godine) ovako je formulisano učenje, koje naređuje Jevrejima uništenje hrišćana;

“Na osnovu mesijanističke ideje misticizam je kod Jevreja stvorio učenje, da je Bog, stvarajući svet, podelio stvorovima deliće svoje božanske svetlosti u vidu varnica. Pri tome je za vreme stvaranja dobre i zle strane jedan deo ovih varnica pao je na zlu stranu (zla strana su ne-Jevreji, takozvani Klipot, ljuška koja zadržava te varnica). Takvih varnica božanstvo, koje pale nebo na zlu stranu, bilo je 288 (delo Hajima Vitala “Peli Ec Hajim, 33.v.). Oslobođenje ovih varnica od Klipota (zle strane) i njihovo vraćanje gore, kao proizvodu ubrzava dolazak Mesije, jer vreme tog dolaska stavlja se u zavisnost od oslobođenja sviju gore pomenutih 288 varnica božanstva od Klipota (od ljuške, zle strane). Iz ovoga proizilazi tvrđenje da Jevrejin koji svesrdno očekuje Mesiju mora biti upućen ka oslobođenju tih varnica putem ubijanja Klipota, kao što je Mojsije ubio Egipćanina” (14).

Istorija nam svedoči da su Jevreji koristili svaki slučaj da bi ubijali hrišćane u sva vremena počev od apostolskog doba i do sadašnjeg. Naročito su oni kada su dobijali prevlast nad pripadnicima drugih religija. Sami jevrejski istoričari se i ne trude da prećute da su Jevreji za vreme ustanka u doba cara Tajana ubili 227.000 ljudi. Jevreji su napravili takvu pustoš u Libiji da je Trajan morao tamo uputiti hiljade kolonista kako bi naselio tu zemlju. U idućoj godini Jevreji su se pobunili na ostrvu Kipar, poklali su odmah ogroman broj ljudi, narocito hrišćana i demolirali su grad Salamin (15). Tako priča o tom događaju jevrejski istoričar Emanuil Geht u knjizi namenjenoj jevrejskoj omladini u Rusiji. A eto kako piše o tom istom događaju stari istoričar Dion Kasije (160-235 godine) u njegovoj istoriji Rima: “U to vreme zidovi, nastanjeni u okolini Kirene, izabrali su za svog vođu nekog Andriju, pobili su sve Grke i Rimljane, jeli su njihovo meso, omotavali su se njihovim crevima, mazali su se njihovom krvlju i bacali su njihovu kožu na svoja leđa. Nekima su čak testerisali lobanje na pola, druge su bacali divljim zverovima, ili su ih primoravali da ubijaju jedni druge u dvobojima, tako da je broj ubijenih premašio dva puta sto hiljada. Isto takva nečovečnost bila je učinjena u Egiptu i na

Kipru, gde je njihov vođa bio neki Artemije i gde je izgubilo život dvesto četrdeset hiljada ljudi.

Svirepost Jevreja prema Ruskom narodu u toku poslednjih godina svedoci da su oni i sada ostali nepomirljivi prema hrišćanima. Oni su vaspitavani u osećajima mržnje svima poukama rabina, ritualnim i molitvama mesijanskog sadržaja. Tako, na primer kod savremenih Jevreja na praznik Pashe u svakoj porodici, posle žalbe na gorku sudbinu svoju u zemljama goja, svi sakupljeni židovi čitaju molitvu, koja počinje rečima: "švajh hamoshu". Tamo se govori: "Izruči Bože gnev Tvoj na goje, koji Te nisu poznali, na države koje ne prizivaju ime Tvoje... Izruči na njih gnev Tvoj i neka njih stigne dah iz nozdrva Tvojih... Progoni ih odmazdom i izbriši ih ispod nebesa"...*

Pored ove molitve u Talmudu (Orah-Hajim, Haga) govori se: "Neki govore da molitvu "Izruči gnev Tvoj i tako dalje." Treba čitati pre "Ne nama gospode" i da treba otvarati vrata, da se ne bi zaboravil da je to noć bdenja. U nagradu za takvu veru doćiće Mesije i izručiće gnev svoj na akume (akum je jedan pogrdan naziv za ne-jevreje (17)).

Talmud otvoreno hvali Jevreje koji ubijaju hrišćane. Svaki koji "proliva krv nečastivih, isto je tako prijatan Bogu, kao i onaj koji mu prinosi žrtvu" (18). Takvim ubicama po Kabali spremljeno je najbolje mesto u raju. "U četvrtom dvoru raja smešteni su svi, koji su plakali o Cionu i Jerusalimu, kao i svi, koji su uništavali ostatke paganskih naroda. Purpurom su obeleženi svi oni, koji su uništavali paganske narode" (19).

· Magistar teologije i profesor Jevrejskog jezika u Petrovgradskoj katoličkoj akademiji.

V.V Rozanov. Evrepskaja ptch. Istoriceskij Vestnika 1901 godina 11.strana.716. U ovom vrlo interesantnom članku poznati Ruski pisac Rozanov prepričava sadržaj jedne retke rukopisne knjige Simeona Iljina Centhenštajna, koji je "prebegao" u Pravoslavlje, pošto je prethodno "prošao svu moguću premudrost rabinskih škola staroga zaveta".

RITUALNA UBISTVA

Ubistvu hrišćana često se u Talmudu daje obeležje žrtve. Uz odgovor na mišljenje da se tobože posle razaranja Jerusalimskog hrama kod Jevreja ne mogu prinositi žrtve i da su one morale biti zamenjene molitvom i dobročinstvom. Pranajtis je naveo pasuse iz Talmuda iz kojih se jasno vidi da su žrtve starog zaveta kod Jevreja zamenjene drugim. "Ja ne znam, kaže Pranatajis, da bi igde u izvorima Jevrejske veronauke isticale zamena žrtve molitvama i dobrim delima, dok o mogućnosti prinošenja žrtava i posle

rušenja Jerusalimskog hrama nalazim svedočanstvo u traktatu Edujot, VIII, 6 (fol.30 a) u kome se kaže:" Rabi Isus je rekao: čuo sam da se žrtve prinose iako ne postoji hram... jer je prvo osvećenje svetilo i za ono vreme i za budućnost"(20). Pranajtis je još naveo jedan tekst iz knjige Zogar u kome je delimično propisan i ritual takvog ubistva - žrtve.

Prelazeći na pitanje, zašto je Jevrejima potrebna krv hrišćana, Prinajtis ističe sledeće ciljeve:"krv je potrebna Jevrejima kao stalna žrtva mržnje prema hrišćanima (kao vendeta u Italiji, kao porodična osveta na Istoku), ona im je dalje potrebna jer sami rabini sumnjaju da je Hristos možda bio istiniti Mesija i misle da će u takvom slučaju oni biti spašeni krvlju njegovih sledbenika i na kraju, zato što krv prema njihovom mišljenju ima magične osobine" (21).

Umesno će biti ako ovde pomenemo jedno vrlo verovatno mišljenje koje mi je jedno iskazao Blaženiji mitropolit Kojevski Antonije, a prema kome su vođe Jevreja uveli ritualna ubistva da bi njihov narod uvek bio strahu od odmazde i usled toga bio nepomirljiviji prema hrišćanima kao što je Avesalom putem zločina učvrtstio neprijateljstvo sa svojim ocem (2 knjiga Sam., 16, 20-22).

Ritualna ubistva i korišćenje krvlju hrišćanske dece često se pripisuje ne svima Jevrejima nego samo jednoj sekci Hasida. Međutim, kada je u vezi sa ubistvom Andrijuše Juščinskog iskrslo pitanje o postojanju ritualnim ubistvima, u kojima su bili okrivljeni Hasidi kako sekta, rabineri su požurili da u jednoj naročitoj izjavi u ruskoj štampi ospore takvo mišljenje.

"Jevrejski zakon, pisali su oni, u celom ovom obimu je nepromenljiv i nerazdeljiv, nema raznolikosti, nema raznolikosti... Kod Jevreja nema sekti... Hasidi kao i njima protivstavljeni Misnagidi nisu sekte.

Kod Hasida, kao i Misnagida, važi isti zakon".

BORBA ZA SVETSKU PREVLAŠT

Dakle, religija židova naređuje ubistvo hrišćana i u cilju njihovog uništenja i kao žrtve, radi dobijanja krvi, koja se primenjuje kod Jevreja u raznim ritualima. Ali kada bi se takva ubistva izvršavala suviše često to bi Jevrejima prouzrukovalo veliku nesreću i sprečavalo bi postizanje glavnog cilja - za dobijanje svetske prevlasti po svaku cenu i ma kakvim sredstvima. Evo kako se govori o postizanju tog cilja u knjizi Zogar (1, 160 a): "Rabi Jeguda veli Rabi Heckiju:

- Prema zaslugama će biti nagrađen onaj, koji ima snage da se oslobodi od ove stranke, za večnost će se proslaviti onaj koji će znati da je se oslobodi

i da je uništi.

I upita Rabi Heckija:

- Ali kako se ona može uništiti?

I otvorio je usta svoja Rabi Jeguda i rekao:

- Bori se.

Kakva je to borba?

Naravno, borba s onim delom, sa kojim mora da se bori svaki sin čovečji (to jest Izrailja). Tako se odnosio Jakov prema Isavu, a Isav je pripadao ovom delu. Kada je to bilo potrebno on je protiv Isava primenjivao lukavstvo.

Jeste, bori se protiv njega, neumorno, dok se ne stvori pravi red (dok svi narodi ne postanu naši robovi). Zato i govorim: veliku će nagradu zaslužiti onaj koji će se snaći da se oslobodi od ovog zlog dela, koji će umeti da ga sebi potčini" (22).

UZAKONJENO LUKAVSTVO

Pored niza zapovesti o načinima na koje goji mogu biti prevareni, u Talmudu se pominje i fiktivno primanje hrišćanstva. "Ako Jevrej može prevariti akume, te ih navesti da veruju da je on sam akum, to je dozvoljeno" veli traktat Jore Dea. Tamo se

naređuje da bude ubijen, bačen u rov i tamo ostavljen samo Jevrejin koji bi pokrstivši se prividno posle iskreno poverovao.

Tako Talmud uzakonjuje način na koji su nastupali Jevreji u Vizantojskom carstvu već i u osmom veku posle idavanja zakona od strane Lava Isavijana, kojim su umnogome bila ograničena prava pokrštenih Jevreja. Usled obmana kojima su se koristili brojni židovi VII Vaseljenski Sabor je izdao jedno naročito pravilo (8), koje kaže:"Pošto neki bludeći iz Jevrejske veroispovesti smisliše podrugivati se nad Hristom Bogom našim, pričinjavajući se hrišćanima a međutim potajno ga se odriču, i krišom, svetkuju subotu, i drugo čine što je judejsko, - naređujemo, da se takvi ne primaju ni u općenje, ni na molitvu, ni u crkvu, nego neka budu otvoreno po svojoj veroispovesti Jevreji, niti im decu treba krštavati, niti im priznati pravo da mogu robove kupovati ili šta posedovati... Pravilo dopušta krštenje Jevreja samo nakon ispitivanja, da li se dotični Jevrejin obratio Crkvi s iskrenom verom. "Ako dotični tako ne postupa, nipošto ga ne treba primati", završava se pravilo.

Dakle kod Jevreja je dopušteno prividno neiskreno primanje hrišćanstva. U

poslednje istorijsko doba, kad su Jevreji pokušali da povedu borbu protiv hrišćanskih naroda putem svoje "asimilacije", da bi se unosilo raspadanje u te narodne celine, propisi Talmuda o dopuštenju prividnog primanja hrišćanstva dobili su veliku primenu. Grec u svojoj knjizi "Istorija Jevreja"

otvoreno hvali borce za emancipaciju u Nemačkoj, Bernea (1786-1837) i Hajnea (1799-1856) za prividno primanje hrišćanstva radi koristi njihovog naroda. "Oni su se pak, obojica, piše on, prividno odrekli judejstva, da bi ga sigurnije i jače pobedili" (23). Hajne je cinični nazvao čin krštenja

"ulaznicom u evropsko društvo". On je napisao svome prijatelju posle krštenja:"Meni bi učinio veliki bol, ako bi ti moje krštenje moglo izgledati u povoljnijoj svetlosti... U prošlu subotu bio sam u sinagogi i imao sam zadovoljstvo da svojim ušima čujem, kako je dr.Solomon bacao munje protiv onih, koji su primili krštenje, koji su izdali veru otaca, sablaženi nadom da

će dobiti svoju dužnost. Uveravam te da je propoved vrlo dobra i da imam nameru da ovih dana posetim propovednika" (24).

Da spomenemo još i slučaj engleskog lorda Bikonsfilda Dizraelija, za kojega je poznato da je prividno postao hrišćanin, ostao u duši Jevrejin i mnogo se poštuje od strane Jevreja kao veliki borac za jevrejske ideale. Karakterističan je primer Jevreja u Španiji takozvani "Marana" koji su prividno prešli u hrišćanstvo usled proganjanja od strane inkvizicije ali kroz mnoga decenija, kada su se prilike promenile, otvoreno su ponovo ispovedalu judejstvo. O takvim "maranima" novijeg doba u Moskvi posle zatvaranja velike sinagoge 1894 godine jevrejski istoričar Dubnov piše: "U svečane dane Roš Gašana i Jom kipura tamo su (u prezidanu sinagogu) tajno dolazili kao u doba Španske inkvizicije Moskovski "Marani", oni koji su se spasili od bivšeg proterivanja slavnog putem prividnog prelaza u hrišćanstvo i tople pokajničke molitve nevoljnih otstupnika dizale su se na nebo kao nekad u podzemnom sinagogom Sevilje, Toleda i Saragose" (25).

Na taj način učenje Talmuda i primena njegova u životu, koja je ušla u predanje u toku niza vekova i do danas uzrokuje lukavstvo koje ide čak do prividnog odricanja od onoga, što mora biti za čoveka najsvetije - to jest od svoje religije. Vrlo je važno i karakteristično, da je jevrejski zakon, koji je u ostalom vrlo rigorozan prema svakoj apostaziji, u ovom slučaju tako liberalan i da niko nije terao nove Marane iz sinagoge. Dopuštajući prevaru u domenu ispovedanja svoje religije, Talmud direktno uči da se prema ne-jevrejima mora primenjivati prevara u cilju obogaćenja Jevreja jer bogatstvo se kod Jevreja uvek smatralo kao najvažnije sredstvo pomoću kojega se može dočepati svetska prevlast.

Mnogobrojne zapovesti u tom smislu mogu se naći već u pomenutoj knjizi "Jevrejsko Ogledalo" - JUDENSPIEGE od Karla Ekerera.

Lozinka "cilj opravdava sredstvo" obično se pripisuje Jezuitima. Ali već mnogo ranije i u mnogo većem broju taj princip bio je primenjen od strane Jevreja, koji nisu prezali ni

pred čim u svojim pokušajima da se dočepaju prevlasti nad celim svetom.

G L A V A II

PODMUKLA BORBA O VLAST

Neuspešni ustanak protiv Rimljana 90 godine, zatim 115 godine, i najzad potpuni slom Jevreja, koji su se digli protiv Rima 132 godine na čelu sa Bar Kohbom, u kome su oni videli neke znake Mesije, pokazavši im da otvorenim ratom ne mogu ništa postići. Zato oni predoše metodi zauzimanja vlasti u državama iznutra. Tako je na primer 1640 godine sveštenik Bui objavio rad pod naslovom "La Royale Couronne des Rojs

d Aries". U ovom radu su, između ostalog, otštampana dva pisma, koja su već u ono vreme bila stara po sto pedeset godina, prepisana iz arhive jedne provincijske opatije. U prvom pismu poglavar jevrejske opštine u Arlu pita Jevrejsku opštinu u Carigradu kako da postupi u vezi sa željom kralja Franje Provanskog da prinudi sve Jevreje da se pokrste. Odgovor vrhovnih rabina Jevrejskog naroda potpisan od strane "kneza Carigradskih Jevreja" daje sledeće savete: "Javljajte da vas francuski kralj hoće da primora da pređete u hrišćanstvo: pređite, jer vam ne ostaje drugog izlaza, ali sačuvajte zakon Mojsijev u srcu:

"Javljajte da vas prinuđavaju da se odreknete svoje svojine: vaspitavajte svoju decu za trgovce, kako bi oni postepeno lišavali hrišćane njihovog imetka".

"Javljajte da ugrožavaju vaš život: vaša deca da postanu lekari i apotekari, kako bi oduzimali život hrišćanima".

"Javljajte da ruše vaše hramove: pobrinite se da vaša deca postanu kanonici i duhovna lica, da bi porušili hrišćanske crkve".

"Javljajte još i o drugim ugnjetavanjima: dajte vašoj deci mogućnost da postanu advokati i bležnici: pustite ih da se mešaju u sve državne poslove, da na kraju

krajeva podvrgli hrišćane pod vaš jaram i da bi mogli da im se osvete".

"Sledite ovom naređenju, koje vam mi sami dajemo: iskustvo će vas naučiti, da ćete uprkos ugnjetavanju koje vam čine, ipak

na kraju krajeva morati doći na vlast".

Jevreji su zaista po celom svetu postupali u duhu ovih saveta. Gde god je to samo bilo moguće uspevali su da se uvuku u kraljevske dvorove, služili su se izdašno svojim bogatstvima i starali se na ovaj ili onaj način da stave hrišćane u zavisnost od sebe.

Ujedno s tim Jevreji nastoje da liše hrišćane u unutrašnjeg jedinstva unoseći u njihovu sredinu jeresi i raskole. Jevrejski pisac Darmšteter ipak preteruje kada hvalisano izjavljuje: "Nacionalno tajno jevrejsko društvo je izvor svih religioznih sporova, koji vekovima stvaraju neprijateljstvo u hrišćanstvu".

No u svakom slučaju, judejski elemenat možemo naći u veoma mnogim gnostičkim jersima i svakako je baš ta okolnost izazvala stroga crkvena pravila, koja zabranjuju svako, a ne samo molitveno, općenje s Jevrejima (VI Vaseljenski sabor).

USPESI JUDAIZMA MEĐU HRIŠĆANIMA

Ovo je malo poznato, ali je ponekad judaizam veliku raširenost među hrišćanima, o čemu veoma rado pišu jevrejski istoričari. Tako, na primer, Geht piše: "U početku VI stoleća sabor u Eliborisu odlučio je, da ubuduće nijedan zemljoradnik ne sme zvati Jevrejina za blagosiljenje svog vina. Sabor je isto tako našao da je neophodno zabraniti duhovnim licima i sveštenicima svako prisno općenje sa Jevrejima a naročito stupanje s njima u bračno srodstvo: - nema nikakve sumnje da su tada mnogobrojni hrišćani stupali u brak sa Jevrejima pa su ispunjavali propise jevrejske religije. Nakon dva

stoleća, 582 godine i treći sabor našao je da je potrebno zabranu brakova sa Jevrejima a pošto su Španski Jevreji većim delom trgovali robovima, sabor im je zabranio takvu trgovinu, naredivše da puste robove na slobodu.

Ali izgleda da su takva naređenja često bila neizvršena i Jevreji su se za novac koristili zaštitom mnogih sveštenih lica jer je i to bilo zabranjeno odlukom idućeg sabora u Toledu".

Drugi jevrejski istoričar Grec, ovako piše o uspesima judaizma počev od IX

veka u Francuskoj: "Hrišćani su pohađali sinagoge, prisustvovali su propovedima sveštenstva... Zbog naklonosti Dvora (Luja Pobožnog) prema Jevrejima, mnogi su hrišćani iz prostog razloga prišli jevrejstvu, smatrajući ga istinitom religijom, svetkovali subotu i radili nedeljom".

Takvo stanje nije bilo samo u Francuskoj. Jevreji su se osilili i u Španiji. Papa Grigorije VII našao se pobuđen da na Rimskom saboru 1078 godine izda naročiti kanoski zakon povodom toga, zabranjujući da Jevreji imaju ma kakvo

preimćstvo nad hrišćanima. Međutim Kastiljski Kralj Alfonis VI oklevao je da ispuni ovu odredbu, i Papa mu se obratio 1080 godine poslanicom u kojoj je pisalo: "Mi savetujemo tvojoj milosti da ne dozvoljava više da Jevreji gospodare nad hrišćanima i imaju nad njima vlast. Jer potčiniti hrišćane Jevrejima i podvrgavati ih njihovom sudu, znači unižavati Crkvu Božju i uzdizati sinagogu sotone.

Želeti dopasti se neprijateljima Hristovim znači prezirati Njega Samog".

Naročito jak jevrejski uticaj u Evropi može se primetiti na Kromvelovim putarinama, koje engleski istoričar Makolej naziva "judejskim fanaticima". Grec ovako piše o judaizmu puritana: "Oni koji su u vojsci Kromvela sanjali o brzom dolasku hiljadugodišnjeg carstva, spremali su za judeje naročitu sjajnu ulogu u carstvu svetih. Tumačeći bukvalno neke izraze Proroka, jedan je puritanski propovednik, Nataniel Holmes (Homezijus) izrazio želju da postane sluga Izrailja i da klečeći služi tom narodu.

Društveni život, kao i propovedi bile su obeležena izvestnim Izrailjskim pečatom. Ako bi članovi Parlamenta govorili na jevrejskom jeziku, moglo učiniti da se nalaziš u Judeji. Jedan pisac je iskazao želju da se kao dan odmora svetkuje subota a ne nedelja. Drugi su zahtevali da Engleska usvoji zakone Tore".

PROTERIVANJE JEVREJA

Mnogobrojnost, nasrtljivost i štetan uticaj Jevreja u raznim državama izazivali su kao reakciju zakone, koji su bili upereni protiv njih. Njih su proterivali iz Španije, Francuske i čak iz Engleske. Evo pune hronologije proterivanja Jevreja iz

Evropskih država, koju sam našao u gore pomenutoj knjizi židovskog historičara Gehta i hronologije jevrejske istorije u zborniku "Jevrejski svet" (Pariz 1939 godine).

1124 godine židovi su proterani iz Poljske, 1181 godine i 1254 godine proterani su iz Francuske, 1290

godine proterani su iz Engleske, 1306 godine židovi su ponovo proterani iz Francuske kada im je bio dozvoljen povratak 1198 godine. Međutim Luj IDZ 1315 godine je opet pozvao Jevreje u Francusku, ali oni su opet bili proterani 1322 godine vratili su se 1360 godine i treći put proterani 1394 godine.

1424 godine Jevreji su proterani iz Kelna, 1475 godine iz Saske, 1438 godine i 1439 godine iz Majnca i Augburga, 1450 godine iz Bavarske, 1475 godine iz Bamberg, 1492 godine iz Španije, Sicilije i Meklenburga, 1495 godine iz Engleske (po drugi put), 1497 godine iz Portugalije, 1498 godine iz Navare, Provanse i Nirnberga, 1517 godine iz Behemije, 1600 godine iz Beča, 1670 godine uopšte iz Ostmarka. Iz Rusije je pre revolucije Jevreji su bili protereni odlukom Carice Jelisavete 1742 godine.

Pored toga u Rusiji je pre revolucije Jevrejima je bilo zabranjeno nastanjivanje van izvesnih granica.

U mnogim državama Jevreji su bili stavljeni u geto.

TAJNA DRUŠTVA

Jedan engleski historičar tajnih društava beleži osobinu, koja je karakteristična za sve njih, skoro bez izuzetaka: "Ko uporno pravi od lažne visine cilj za svoje čestoljublje, taj otklanja oči od horizonta, obasjanog jutarnjom zorom, koja baca svetlost pored njihovih nogu, dok se njegova glava još nalazi u tami. Eto zašto su tajna društva popularna i religiozna, ne u smislu određene zvanične Crkve, nego Crkve pobunjeničke i šizmatičke; a kako u doba kada je crkvena vlast imala prevlast i religija strujala u svima žilama države, nikakve promene nije bilo moguće učiniti bez jeres to je jeres redovno bila početna vrsta političkog i umnog ustanka. Ova jeres osporava i odbacuje zvanične dogmate s ciljem da se uništi vlast omrznutog sveštenstva i otvori put ka građanskoj slobodi.

Imajući pred očima ovo potpuno ispravno mišljenje Gekertrona, mi ne možemo a da ne dođemo do zaključka, da gnostičko-judejske osobine, koje se mogu primetiti, u nizu sekata sa tajnom organizacijom počev od Mahineja, Albigojaca i tako dalje nisu slučajne i da se iza njihove religiozne borbe sa Crkvom krili i politički ciljevi jedne te iste skrivene sile, koja se njima koristila radi izazivanja raspadanj (truljenja) hrišćanskih država i hrišćanskog društva. A pošto je od prvih vekova hrišćanstva bilo opaženo da su Jevreji vodili borbu s Crkvom na podmukli način, pomoću jeresi, može se sa puno razloga smatrati da su se mnoge jeresi pojavile kao jedna forma te borbe.

Istorija zapadne Evrope šareni se događajima stalne borbe Jevreja o vlast, koja se vodila sad pomoću raznih polujevrejskih sekta, kao pasažjera, Moravske braće i Jevrejskih sekti, koje su se pojavile u XIII veku u Bugarskoj a u XV veku čak u Rusiji. Pečat judejstva ležao je i a Kromvelovim putarinama.

HERMETISTE

No postojale su i grupe judaiste koje nisu sačinjavale neku određenu sektu s vidljivom organizacijom već su formalno ostajale u katoličkoj crkvi te su pod imenom Hermetista.

Preko njih se kabalizam tajno uvukao u srednjovekovna zidarska bratstva pa čak i u katoličke monaške redove. "Za spoljašnji svet, kaže Marko Sonije, za zvanični svet ovaj je naziv označavao alhemijska istraživanja, u stvari to je bila samo spoljašnja fasada. Pod pokrovom alhemije, čija su pozlaćena obećanja osiguravala zaštitu pohlepkih knezova i episkopa. Posvećeni su odavali savim drugoj kujni. Oni su proučavali rukopise iz prošlosti, faze zločina Rima, svetlost Gnozisa i načine kako da vaspostave Crkvu u njenom prvobitnom vidu, služeći se međusobom žargonom simbola, koji je zadivljao svakog profana... Za njih je nečisti Metal označavao nestale ideje, veru slepom nesmišljenu, dok je Zlato označavalo veru posvećenom razumom. Ujedno s timpretvaranje grubog Metala u Zlato označavalo je napredovati postepeno u znanju i zidati svoju Piramidu".

Naveo sam citat iz veoma interesantne knjige, na koju se još valja vratiti. Ovu je knjigu napisao nesumnjivo čovek viših masonskih posvećenja i ona uživa veliki autoritet u višim stepenima masonstva. U ovom kratkom citatu susrećemo već nekoliko izraza koji će se učiniti nerazumljivim za neke čitaoce. To je stoga što je ova knjiga u mnogim slučajevima sama, slično radovima Hermetista, napisana alegorijskim jezikom u čiji je smisao kadkad nemoguće prodreti u punoj meri čak i za čoveka koji je upoznat sa sličnom literaturom. Stoga ću napomenuti da "uspostaviti Crkvu u njenom prvobitnom vidu" znači porušiti njenu konfensionalnu organizaciju, njene dogmate naročito o Bogočovečanstvu Spasitelja i privesti hrišćane noahizmu o kome je već gore bila reč. Pod

"Posvećenima" valja razumeti generaciju kabalista, koje su u raznim i pod raznim oblicima vršile svoj rad da ponovo sagrade svet saglasno judejsko-kabalističkim planovima. Piramida se kod njih smatrala kao simbol paneističke izgradnje sveta u kabalističkom smislu reči, to jest emaniranje sveta u svetu iz Božanstva, i vraćanje u njega. Sama materija nije tvorevina već je samo emanacija Božanstva".

Čovek se ne sjedinjuje s Bogom preko Crkve, preko Sina Božjeg, koji je došao u telu već je sam čovek božansko biće iz Boga izlučeno. Njegova čestica, on je sam Bog. Na taj način religija kabalista je najčistiji panteizam i religija čovekobožanstva, te oni i stvaranje sveta razumeju ne u našem smislu u smislu evolucij i ljudskog stvaralaštva.

Po hrišćanskom učenju postojanje čoveka-Božjeg stvora počelo je rajskim životom i darovanom čoveku od Boga vladavinom nad svom stvari. Po učenju Hermetiste, čovečanstvo je, naprotiv, postepeno evoluiralo od nižeg stepena saznanja i vlasti u svetu ka višem dostignuću razuma.

"Posvećeni" koji su ne po otkrivenju odozgo već svojim silama postigli znanje, mogu po meri svojih znanja postići vladavinu nad prirodom. Stoga po njihovom shvatanju čudo ne postoji. Pojave koje ljudima izgledaju kao čudo, nisu dar Božje blagodeti već rezultat znanja, koje nema granica. Znanje, nauke mogu dati i vakrs i besmrtnost. Međutim po shvatanju

Hermetista istorija nije neprekidan lanac progresa čovečanstva ima i periode dizanja i padanja. Periodi dizanja, to su vremena vladavine

"Posvećenih". Ceo niz legendi punihh simbolističkih oznaka služio je kao način predaje skrivenog učenja. Ove legende sačuvane su i do danas u masonstvu i služe za izvor njegove simbolike, meže se reći i njegove dogmatike.

Hermetisti koji su širili takvo učenje ostali su spolja hrišćani i zauzimali položaje naučnika, monaha, sveštenika, graditelja. O postojanju ovih tajnih kabalista svedoči ceo niz zapadno-evropskih srednjevekovnih institucija Carigradskog Sinedriona:"Vi javljajte da ruše vaše hramove: pobrinite se da vaša deca budu kanonici i duhovna lica, da bi porušili hrišćanske crkve..."

Te[ko je reći koliko se Jevreja uvuklo u hrišćanski klir, ali je nesumnjivo da su antihrišćanske sile bile veoma osetne u krilu samo katoličke crkve. Kako bi se drukčije objasnila činjenica da je ceo niz srednjevekovnih hramova, po nazivu prepun hrišćanskih najsvetogrđnijih simbola.

Tako se u nekoj katedrali nalaze dva stuba sa natpisom Jahin i Boaz., slično onima koji se nalaze sada u masonskim ložama i koji su vezani za legendu o zidanju Solomonova hrama od strane Hrama. Ovo stubovi po objašnjenju Sonijea simbolizuju pozitivno i negativno načelo to jest dobro i zlo, koji po shvatanju kabalista predstavljaju dva principa, koji održavaju ravnotežu u svetu. Zlo po njihovom shvatanju nije nešto negativno već naprotiv princip isto tako koristan kao i dobro.

Ne postoji bolje ni simbolika u Bogorodičinoj katedrali u Parizu. Tamo je čitav niz slika sa jasno inzraženom tedencijom satanizma. U jednoj drugoj katedrali simbolički su prikazani poroci sveštenstva. Na gornjoj galeriji ove katedrale naslikan je kurjak koji drži sveću, svinja koja nosi mošti i pred njom idu drugi četvoronošci na čelu sa medvedom, koji nosi krst, dok je magarac prikazan kako vrši misu. Opet u jednoj katedrali prikazana je lisica kako drži propoved guskama.

TEMPLARI

Ove slike svedoče o tome, kako je neprijatelja Hrišćanstva pošlo za rukom da duboko duboko prodru u redove katoličke crkve. Odista je morao biti vrlo veliki uticaj "posvećenih"

kabalista da bi takve i slične slike našle sebi mesto u katedrali koja se podizala u prestonici katoličkog vladara i pod nadzorom episkopa čija je izgradnja trajuci decenijama, bila ogroman događaj za celu zemlju. A sam karakter zlobe protiv hrišćanstva, kojom se odlikuju ove svetogrdne slike smeštene su ne na nekom drugom mestu, već baš ne mestu molitve, svedoči da su one mogle poteći samo od takvih zakletih neprijatelja hrišćanstva, koji vrše instrukcije slične onima koje su bile poslate Carigradskim Jevrejima u Arleu. Nije li prirodno da su se pod takvim uslovima rađale mnogobrojne jeresi i nije li razumljivo sada kako se u broju onih, koji su podlegli protiv hrišćanskoj propovedi, mogao naći čak i ceo jedan viteški red?

Imam u vidu red Templara koji zauzima naročito mesto u nizu raznih sekata i organizacija, koje su tajno radile na stvaranju svetske judejske imperije i za koji red masoni drži da su mu oni potomci i naslednici. Naravno teško je potpuno protumačiti suštinu i rad svakog društva koje nosi tajni karakter naročito posle nekoliko stoleća. Ali ma kako se oprezno odnosili prema svedočanstvima savremenika o redu Templara, potpuno je nesumnjivo da je taj red sem spoljašnjeg, tako reći zvaničnog cilja - zaštite hadzija, koji posećuju sveta mesta, - imao i neke tajne ciljeve.

O tajnim ciljevima i tajnom učenju Templara sakupili su mnogo podataka skoro svi istraživači njihove istorije. Jedan od istoričara, Čarls Geketorn u svojoj knjizi "Tajna društva sviju vekova i država"

piše o njima:"Ne dajući punu veru priznanjima, dobivenim putem nasilja, ili dostavama, učinjenim iz osvete i pohlepnosti jasno je da su vitezovi Hrama u svojim odlukama, verovanjima i obredima imali nešto osobito i tajanstveno, što se potpuno razlikuje od statuta, mišljenja i obred drugih versko-vojničkih društava. Njihov drugi boravak na Istoku, u opasnoj Palestini, punoj Grčkih šizmitika i jeretika, koji su se krili od Arapa pošto su bili proterani iz Carigrada; njihovo suparništvo sa

Hospitalistima, dodiri sa saracenskim elementom i na kraju kraju gubitak Svete zemlje, koji im je naškodilo u očima sveta i učinio njihov život praznim, - sve je to pored mnogo drugih činjenica uticalo na ovu ustanovu na jedan potpuno neočekivan način, tako da njen rad nije bio u skladu sa pravcem koji je ona imala u početku. Templari su primili ideje i obrede koji su se kosili sa pravoslavnim mišljenjem, koje je nekad osnovalo, oživljavalo i učvršćivalo to vojničko udruženje".

Gekertron dalje govori opširnije o svetogrđnim obredima Templara i primećuje da o njihovoj privrženosti doktrinama Gnostika i Maniheja, čak i u slučaju kad ne bi postojali drugi dokazi, dovoljno svedoče kabalistički simboli, nađeni u grobovima i na grbovima vitezova Hrama. Ali ovi kabalistički simboli ukazuju i na veze sa Jevrejima. Izgleda da je ovo učenje bilo najpotpunije proučeno na osnovu autentičnih izvora od strane Nemačkog naučnika G.Pruca u knjizi "Tajno učenje i tajni statuti Reda Templara". On definiše učenje Reda, kao izrazito dualističko i antihrišćansko.

Samo više od Jevreja nego do saracena, mogli su vitezovi Hrama da usvoje svoju mržnju prema Hristu. Kandidat za Templara, bivao je posle zakletve uveden u salu Kapitula gde su mu najpre pokazali raspeće i objašnjavali, da on ne sme verovati u Raspetog jer je On tobože bio lažni prorok.

Ozbiljnost rada G.Pruca, primoran je bio da prizna i drugi Nemački naučnik Šuster (iako je on bio naklonjen Templarima) u svojoj knjizi "Tajna društva savezi i Redovi" izdato na Ruskom jeziku u Sankt Petersburgu 1950 godine. On je primoran da prizna da su prva pravila Reda iz 1128 godine postali kasnije za Red Templara samo forma a da su istinski ciljevi Reda i njegovo učenje zabeležili u ustavu koji je sastavljen iz 1220 i 1290 godine i koji je bio čuvan u takvoj diskreciji, da je braći bilo zabranjeno pravljanje prepisa.

Još su važniji za nas priznanja u istom smislu učenja od strane masona Findela, koji je u dodatku knjige svoje istorije Fran-Masonerije posvetio Templarima naročiti članak, satavljen na osnovu knige Vilkea "Istorija Reda Templara".

MASONI O TEMPLARIMA

Ovde se mora reći nešto o masonskoj tendenciji koja se pokazuje u pitanju Templara. Od prvih dana postanka masonerije, pominjalo se njeno poreklo od Templara, usled čega je otkrivanje pravog lika ovih vitezova išlo na štetu masonerije, koja ih je usled toga uvek branila ne vodeći nimalo računa o istini. Ja ću se kasnije ponovo vratiti ovom pitanju kada budem govorio o metodama masonskog rada.

Samo u knjigama napisanim za braću u visokim stepenima, koja su već posvećena u "tajnu bezakonja" i koja se već ne bune kada se sretnu sa otvorenim antihrišćanstvom, ne krije se istinska priroda hramovnika. Ovo uvek moramo imati u vidu kada se koristimo masonskim izvorima. Findel jedan dobro obavešteni slobodni zidar urednik masonskog časopisa "bauhutte", pisao je istoriju tako da bi se njom mogli koristiti i neposvećeni. Sve što je korisno da znaju poslednji, a što bi moglo izazvati revolt kod još potpuno spremnih masona nižih stepena, to jest sve što se tiče viših stepena on piše u obliku polemike, kao o masoneriji "neistinitoj", dok je prava masonerija tobože ograničena trima stepenima. Mi ćemo se još vratiti ovom predmetu na drugom mestu, a zasad ćemo samo primetiti da sama sadržina i obimnost materijala u knjizi Findela svedoče da je on slobodan zidar u stepenu mnogo višem od stepena majstora. Usled toga smatram da je njegova polemika sa višim stepenima skroz neiskrena, da je ti samo mskiranje, samo način pisanja, koji omogućuje objavljavanje knjige, jer drugačije to ne bi bilo moguće

bez štete po masoneriju. Slobodni zidar nižih stepena, čitajući tu knjigu i verujući u ozbiljnost te polemike smatraće potpuno iskreno da je ono što je stvarno ušlo u knjigu za više stepene, tuđe

"istinitom slobodnom zidarstvu". Ali za masone koji već moraju znati istinu o duhovnoj bliskosti njihovih loža Templarima, Findel daje vrlo važan materijal, koji se potpuno slaže sa onim, što se piše o Templarima u drugim masonskim knjigama štampanim za čitaoce samo viših masonskih stepena koje se stoga ne odriču istoriskih veza masonerije sa redom

Templara niti srodstvo svoga učenja sa njihovom ideologijom i verskim pogledima.

Dakle na osnovu objektivnih istorijskih činjenica koje su priznate čak i od strane zaštitnika tog reda, nema nikakvih osnova da sumnjamo u opravdanost nanetih u optužbama da teži za vladavinom nad celim svetom i za istrebljenjem hrišćanstva kao i za satanizmom. No ukoliko masoni smatraju sebe za naslednike Templara, važnije nam je od svega za upoznavanje masonerije, da vidimo kakve ciljeve propisuju Templarima masonski izvori.

TAJNI CILJEVI TEMPLARA

Zbog neopreznosti masona došlo je do ruku njihovih protivnika, knjiga velikog komandira južnog distrikta masonstva škotskog obreda SAD Alberta Pajka pod naslovom "Učenje i dogme prastarog i primljenog škotskog obreda masonstva", knjiga sastavljena za vrhovni savet trideset trećeg stepena južnog distrikta, publikovana sa njegovom punomoći, a izdata 1871 godine u Čarlstonu u Americi.

Veliki izvod iz ove knjige izdat je u Parizu na ruskom jeziku s interesantnim primedbama od jednog velikog poznavaoća masonskog pitanja koji se krije pod pseudonimom Nikolaja Skrinikova. U ovoj knjizi nalazimo sledeće podatke o

ciljevima Templarskog reda:"Javni cilj hramovnika, piše Pajk, bila je zaštita hrišćana koji posećuju Sveta mesta. Njihov tajni cilj bilo je ponovo podizanje Solomonovog hrama premJezekiljevom prototipu" (strana 11).

Ključ za razumevanje sve zamašanosti ovog cilja hramovnika. i ako u svečanim izrazima, koji prikrivaju istinu, daje Marko Sonije, koga sam već citirao. "Ostvarivši sintezu drevnih misterija i prvobitnog hrišćanstva" (to jest pripremvši kabalističku nohaitsku religiju), "oni su se vratili u Francusku oduševljeni delom Rama i hteli su vaspostaviti moralni hram". Primećuju da je Ram po legendama Hermetista i Masona

- prvi veliki Posvećeni reformator čovečanstva čije su delo razorili sveštenici i kraljevi. Njegova se ličnost u masonskoj simbolici i legendama ponekad indentifikuje sa Hiramom i drugim inkarnacijama Posvećenih mesija. Karakteristično je da

za više stepene masonstva, ličnost templarskog poglavara Žaka de Moleja isto tako nekako sliva sa ličnošću legendarnog Hirama*).

"Templari su opet, kako piše dalje Sonije, sanjali da podignu Hram čije bi cigle bile duše, koje vole Bratstvo i s tim ciljem stvorili izabrani kadar intelektualaca, koji bi bio u stanju da vaspostavi hrišćanstvo. Oni su osnovali Misterije slične Izidanim misterijama... dalje je njihov tajni horizont bio još širi... Oni su mislili da zaspu rov, koji deli gnostike od Hrišćanstva"... Sonije nabraja čitav niz raligija, koje bi se morale ujediniti u projektiranom od strane Templara "hramu čovečanstva".

No ne može se podići nova zgrada na mestu stare, dok se ona prvo ne poruši. Odatle je razumljivo da kako piše Pajk, pred hramovnika pri samom početku bio određen da se suprostavi rimskoj tiraji i krunama careva i da je apostolovo kabalističkog gnosticizma bilo postavljeno u zadatak njegovim poglavarima... Namere i sadržina učenja reda bile su uvijene u duboku tajnu, i spolja je on propovedao najveće pravpverje. Samo su poglavari znali ciljeve reda: ptčinjeni su im sledovali bez ikakavog nepoverenja. Steći uticaj i bogatsvo a zatim praviti zavere i u slučaju nužde tući se ustanoviti Jovanovsko ili gnostičko kabalističko ispovedanje - to su bili ciljevi i sredstva koja su davana posvećenoj braći. Papstvo i monarhije koje su takmiče među sobom, govorili su braći, prodaju se i kupuju u naše dane, truli su i sutra će već možda uništavati jedno drugo. Sve će to naslediti hram: naskoro će svest doći k nama posle svojih careva u svetu i bićemo gospodari i upravljajući" (stran 14-16).

* O značaju Hirama govorićemo dalje, kada budemo tumačili masonske simbole.

I tako dakle, Albet Pajk i Sonije ukazuju na istinske ciljeve Templara. To su borba sa crkvom i monarhijama i preuzimanje vlasti u svetu za podizanje simboličkog Solomonovog hrama. No nije li taj cilj podizanja hrama čovečanstva ujedinenog u noahizmu pod simbolom Solomonovog hrama, ispunjenje vekovnog očekivanja Judeja, za koje to podizanje služi kao simbol dalaska i pobede njihovog mesije, a po našem shvatanju

antihrista? Čemu bi drugo kao jedno od sredstava moglo da služi ustanovljenje gnostičkog i kabalističkog ispovedanje.

Odatle se vidi da je red Templara na neki način postao službena organizacija pod vođstvom jevrejstva koje je pokušavalo da pomoću goja pripremi svoje carstvo.

Treba zabeležiti da oni, kako izgleda nisu bili tako daleko od ostvarenja svoga cilja jer je red Templara u vremenu od svog uništenja stekao ogromnu snagu i bezbrojna bogatstva. Albert Pajk piše: "Parola hramovnika bila je bogatstvo da bi kupili svet. Oni su se obogatili 1370 godine oni su samo u Evropi imali više od 9.000 senjora. Njihovo bogatstvo postalo je za njih plićak na koji su se isukali. Oni postadoše drski i nerazboriti, pokazaše svoje preziranje prema religiji i društvenim ustanovama, za koje im je bio cilj, da ih sruše. Njihova oholost postade kobna po njih. Njihove zamisli bile su otkrivene i sprečene" (strana 20-21).

UNIŠTENJE TEMPLARA

Doznajući za prave ciljeve kralj Filip Lepi, je odlučio da ga uništi. Ali znajući dobro snagu Templara i njihove velike veze, on je veoma oprezno pripremao uništenja njihova reda. On je privodio u delo svoj plan ne dajući ničim povoda Templarima da posumnjaju, da on u dogovoru sa Papom preduzima mere protiv reda. Provincijalnim vlastima bile su još ranije razaslate zapečaćene koverta s naredbom da ih stvore tek u noći između 12 i 13 oktobra 1307 godine. Odsta, tek tog dana potpuno neočekivano za njih jednovremeno po celoj Francuskoj bili su pohvatani skoro svi francuski Templari sa velikim majstorom reda Žakom de Molejem na čelu. Možda je ovaj neočekivani poraz zato tako ozlojedio Jevreje što je onporušio brižljivo pripremljen plan.

"Ovaj novi zločin, piše Sonije, potresao je i zgranuo Posvećene... I od tog trenutka ponikla je među gnosticima ona žestoka mržnja prema Papstvu i njegovom vazalu - monarhiji, koja je kasnije morala uroditi Reformaciju i francusku revoluciju".

Ova zloba dobija svoju manifestaciju u ritualu posvećena u trideseti stepen masonstva, koji se u škotstkom masonstvu zove stepen "Viteza belog i crnog orla veliki izabranik Kadok". U

ovom ritualu dobije pphvalu spaljeni poglavar Templara De Mole i proklinju se njegove ubice.

Red nije uspeo da ostvari zaveru, ali po masonskom predanju koje navodi Pajk, i koje je uostalom vrlo verovatno, Žak de Mole i njegovi drugovi još pre nego što je on kao poglavar reda bio pogubljen, organizovanje i urediše ono, što su docnije počeli nazivati skriveno ili škotstvo masonstvo (strana 24-25). Red je odjednom isčezao. Pa ipak red je živeo pod drugim imenima pod upravom neznanih poglavara.

"Red je kaže Pajk otkrivao sebe samo onima, koji su se prošavši kroz mnogo stepena pokazali dostojni da prime opasnu tajnu" (strana 28).

Potpuno i tako neočekivano uništenje Reda (istina zajedno sa njegovom glavnom centralom), bilo je ostvareno samo u Francuskoj. U drugim zemljama ovo uništenje se nije desilo odjednom, jer i sam Papa nije pokazao dovoljno odlučnosti. Otegao sa za pet godina i proces protiv vođe Reda.

Nesumnjivo da je to donelo izvesnu mogućnost da se njegova organizacija izvan Francuske nekako iskoristi i preuredi. Ipak vaspostaviti takvu organizaciju kakav je bio red Templara, bila je stvar veoma teška i to naročito pri životnim uslovima XIV veka kada je za saobraćaj i prepisku trebalo mnogo vremena.

Na taj način red Templara bio je uništen samo kao jedinstvana politička organizacija, dok su njegovi članovi, koji su otali na slobodi, nastavili svoj rad u drugim grupama: Templari su ušli u već postojeće organizacije, koje su bila istog duha s njima.

"Međutim piše Sonije Templari koji su se spasili od pokolja primili su Zidari. Neki su ostali u Francuskoj pod imenom primljenih zidara. Oni sačinjavaju neku vrstu intelektualne elite koja se bavila Alhemijom, Gnozisom i Kabalom. Drugi su pobjegli u Španiju gde su ujedinjujući se oko starih Posvećenih osnovali staro udruženje koje je pod zaštitom umetnosti pripremlilo Preporod (Renesansu).

Drugi su se Templari uputili u Nemačku radi osnivanja tajnih Bratstava".

ROZENKRAJCERI

Posle neuspeha Templara da preuzmu političku vlast svetski zaverenici su se morali vratiti radu pripremanju Evropskih umova za nov pokušaj prevrata. Humanizam i Renesansa morali su izvršiti ovaj zadatak i izgleda da je vodeća uloga pri tome pripadala redu Rozenkrojčera, koji je radio na skretanju umova i nauke u judejsko-kabalističkom pravcu i bio prikriven konspiracijom i ranije i sada još bolje nego masonske lože.

Smatra se da je red Rozenkrajčera osnovao u XIV veku jedan plemić po imenu Kristijan Rozenkrajcer, koji je tobože za vreme svojih putovanja po Istoku upoznao Kabalu i tajne egipatskih persijskih magova.

Po rečima Rozenkrajčera njihov je red stavljao sebi kao cilj "boljitak Crkve i duhovni preporod čoveka". Masonska literarura obično ih predstavlja kao religiozne reformatore koji "krče put kroz šumu skolastike i fanatizma".

Kao znak ovog reda bila je ruža na krstu. Albert Pajk razjašnjuje da su "Plamen ili knjiga Jevreja Avrama" (izgleda nekog Jevrejskog komentatora za kabalu), učinile ružu hijeroglifskim znakom izvršenja velikog rada. "Pokoravanje (ili dostizanje) Ruže piše on, bila je zadaća data nauci".

Spajanje ruže s krstom ukazuje na zadatak Rozenkrajčera da sjedine hrišćanstvo sa judejskom Kabalom. No pri takvoj sintezi hrišćanstvo se naravno gubilo apsorbovano od judaizma.

Rozenkrajcerstvo, koje radi u naučnoj i filozofskoj oblasti sačuvalo se i do danas i njegov pečat leži na delima pariskih ruskih bogoslova na čelu sa protojerejem Sergejem Bulgakovim, čije je učenje o Sofiji premudrosti božjoj oglašeno za jeretičko kako od strane Arhijevrejskog Sabora Ruske pravoslavne crkve u inostranstvu, tako i od strane Moskovske crkvene vlasti.*).

Na najtešnji način vezana je bila sa Rozenkrajcerstvom organizacija sekte masonskog tipa "Moravska braća". Ideolog ovog bratstva Jan Amos Komeinski oduševljavao se za dela Rozenkrajčera, a naročito za dela Valentina Andrea. Sreten Stojković u svojoj knjizi namenjenoj novoposvećenim masonima, sa zanosom govori o Rozenkrajcerima i o Komeinskom i piše, da su ideje ovog bile usvojene od strane

saveza zidara, docnije preobraćenih u masonski orden. Jednorodnost svih ovih organizacija dovoljno se vidi iz sledećih reči Komeinskog, koje navodi Stojković: "Došlo je vreme zidanju hrama razumu, koji je bio sličan Solomonovom hramu".

No ni jedna od nabrojanih organizacija nije imala takav svetski karakter, kakav je steklo Fran-Masonstvo ili Bratstvo Slobodnih Zidara.

* Veza propovednike Sofijske jeresi u Parizu s Rozenkrajcerstvom je u članku gr. U Grabbe "Korni cerkovion smuti" otštampanom u organu ruskog zagranickog Sinoda "Cerkovija Vidosti" 1927 godine Hp.Hp 9-10, 19-20, 1929 godine. Hp.Hp 3-24 (isto tako u referatu gr. P.M Grabbe sve za Sazagranickom ruskom crkvenom saboru) "Anđanija Vtorogo zarubženago Sabora". 1939 godine strana 724-745. Uporedi podatke o Rozenkrajcerima u interesantnoj knjizi F.V.Ivanova "Pravoslavnij mir i masonstvo". Harbin 1935

godine strana 51-56. Ako bi se osnivali na podacima takvog autoriteta kao što je Vitemans, onda V.F.Ivanov greši, ne razlikujući istinske Rozenkrejcere, čija je organizacija potpuno nevidljiva za oko "profana" od takozvanog "Drevnog mističkog ordena Ruže i Krsta" skraćeno AMOROK sa sedištem u Americi. Istu pogršku nalazimo u radu J.N.Lukina "Orden Rozenkrajcerov". Harbin 1938 godine koji uostalom sadrži veoma interesantan materijal.

G L A V A III

BAJKA O POREKLU SLOBODNOG ZIDARSTVA

Poreklo masona kako izgleda pada negde u XIV vek. Tačno ustanoviti ovo vreme je nemoguće. Sami masoni ponekad govore o tome da je slobodno zidarstvo postojalo još za vreme zidanja Vavilonske kule, govore o masonstvu Solomona, a naročito zidara njegova hrama Hiram ili dionirama. U

masone oni računaju sekta jeresa, pitagorejaca i tako dalje, i tako dalje. Naravno sve to istorijski tačno i sad se već tako često ne ponavlja čak ni profanima. Učeni istoričar slobodnog zidarstva Findel u prvoj knjizi svoje Istorije Slobodnog Zidarstva podvrgava ove teorije bespoštednoj kritici. Iznoseći između ostalog svoje mišljenje o radu masona J.Šauberga o drevnim i srednje vekovnim zidarskim društvima, u kome on pokušava da dokaže vezu između masonerije i zidarskih

misterija Grčke i Egipta, Findel sa izvesnom ironijom dolazi do sledećeg zaključka:"On (Šauberg) je dokazao da su već u prastaro postojale zidarske škole i društva zidara, da je tehnike arhitekture stvar vrlo stara i da je ona predana kasnijim vekovima, a da poneki masonski simboli, učenja i običaji imaju u sebi slično misterijama prastarih ljudi, kod druida i himvarskih brda velsa. Na taj način on je još jednom dokazao ono, u što uostalom nika nije ni sumnjao, naime da su te institucije i savezi ličili na masonski savez, izneo je nove podatke za njihovo detaljnije upoznavanje i pokazao je da se svuda sreću masonski odzvuci, na novcu i slikama, u sagama i pesmama u spomenicima arhitekture u redovima pisaca. Ali jasno je, da je lakše pretpostaviti pozajmljivanje i usvajanje, nego li labavu hipotezu o produženju jednog te istog saveza misterije, naročito kada je dokazano, da su mnogi simboli, legende i običaji prodrli u bratstvo slobodnih zidara tek u sedamnaestom i osamnaestom veku, a da se sličnosti objašnjavaju jednostavno istorijskom povezanošću celokupne civilizacije." 1).

Findel je jedan ozbiljan istoričar slobodnog zidarstva i sam mason, te je njegovo mišljenje po tom pitanju vrlo autoritativno.

Drugi pisac, koji je isto tako vrlo upućen, a uz to je pisao svoj rad mnogo kasnije, te je mogao da iskoristi najnoviji istorijski materijal koji delimično nije znao Findel, iskazuje mišljenje, koje se slaže s njegovim:"Veza, koja postoji između današnjeg masonskog reda i starih bratstva, ima u stvari spoljašnji karakter i terminologije. Istorija starog slobodnog zidarstva manje je poglavlje u istoriji reda, nego li uvod u tu istoriju, po terminologiji Bergemana staro slobodno-zidarstvo je njegov

"Vorgeschle" to jest predistorija. Ovom "predistorijskom" dobu mogu biti pripojeni i idejne preteče kasnijih masona - alhemici i utopisti XVII. veka sa njihovim projektima svetskih saveza i planovima reforme čovečanstva: ako su stara društva bila normalni preci masonerije, onda istiniti duhovni preci njegovi bili su predstavnici Evropske inteligencije pre revolucije" 2).

U gore pomenutoj knjizi Sretena Stojkovića namenjenoj učenicima za upoznavanje i donekle i za apologiju i propagandu masonske bajke o prastarom postanku slobodnog zidarstva već se ne pojavljaju, nego se govori samo o idejnoj bliskosti raznim prastarim gnostičkim strujama i sektama.

Delić istine u ovim bajkama se i sastoji da su mnoga prastara društva ili pokreti na koje su se pozivali masoni, njima duhovno-srodni

i da su preko nekih sekata Jevreji vršili svoj rad među drugim narodima po metodi koja je bila bliska masonskoj. Poznati crkveni istoričar B.Bolotov da bi objasnio šta je predstavljao gnozis II i III veka upoređivao je jeretike gnostike i njihov metod rada sa masonstvom 3.) Slična je bila masonstvu i organizacije judaista u Rusiji u XV veku. Osnivač ove sekte Jevrejin Sharija starao se da sakrije odo očiju neposvećenih njenu Jevrejsku suštinu i stoga nije dozvoljavao zavedenim od njega Rusima da primaju obrezanje već ih je terao da čuvaju svoje Jevrejstvo u tajni, a javno da se pretvaraju kao hrišćani 4.)

Po rečima poznatog istoričara Karamzina "svi zaraženi jeresju sačinjavali su međusobno neku vrstu tajnog društva, čije je gnezdo nalazilo u mitropolitovim odajama, tamo su se oni sastajali da umuju i da se goste" 5).

KABALISTI "NE GUBE VREMENA"

Poznati mističar u duhu rozenkrajcera Sent Iv D' Alvejder, nabrajajući mističare, humaniste, i trudbenike reformacije zaključuje:"Kao što se vidi, kabalisti nisu gubili vremena uprkos zatvaranju Templarskog reda"6). Zaista rozenkrajceri kao alhemičari i učenici filozofi raširiše u Evropi poštovanje prema Kabali kao izvoru skrivene mudrosti. U obradi umova, kao što je već bilo rečeno, oni su bili nesumnjivo nastavljači Templara. Svedočanstvo o tome takvog čoveka kao D' Alvejder veoma je značajno i autoritativno. "Rozenkrajceri, u saglasnosti s D' Alvejderom piše Sonije, objaviše rat Rimu i njihovo se bratstvo razmirelo po celom svetu... Ono je ujedinilo sve školovane ljude toga doba gnostike, hermetiste, kabaliste i počelo je polako da potkopava papsku moć... Ono je prodrlo u Francusku, u Italiju gde su umetnici pripremali oslobođenje misli u Englesku gde

su korporacije slobodnih zidara graditelja, kritikujući naravi sveštenstva stvorili centar liberalnih ideja"7). Ali kako on to dalje kaže:"Ova pobjeda nije imala onih posljedica koje su oni očekivali, jer se protentantizam pretvorio u hladan i surov dogmatizam, koji je bio u suprotnosti sa osnovnim principima drevnih Posvećenih". Rozenkrajceri koji su posejali seme protentantizma uskoro su uvideli da je setva bila neuspješna i po izrazu Sonije-a "počeše da traže druge elemente za borbu protiv Rima"8).

STVARANJE NOVE ORGANIZACIJE

Tada su neki Rozenkrajceri zamislili da obrazuju novu grupu. Na taj način bilo je priznato da je neophodna organizacija koja bi zamenela Templare ne samo što se tiče kabalizma, već i zadobijanja političke moći za judaiste. Za ovaj cilj umesto viteškog reda bila je iskorišćena organizacija zidarskih bratstava ili esnafa. "Shatajući da su suviše malobrojni da bi obrazovali pobedonosnu vojsku kaže Sonije, oni su se setili graditelja zidara. Dokle su ih oni računali uvek kao braću koju je samo razlika u obrzovanju držala po strani od njihove misije. U nekim slučajevima, međutim oni su dolazili u pomoć ali nikakvi zajednički poduhvati nisu još sjedinjavali njihove snage u borbi"9).

Ovom ujedinjenju prethodio je vliki pripremni rad. Sami centri pređašnjih tajnih društva nalazili su se na Evropskom kontinentu, a ovog puta se centar premestio u Englesku. To je imalo kao uzrok činjenicu da su mnogobrojna tajna društva u Evropi posle tridesetogodišnjeg rata bila u opadanju.

Međutim u Londonu se "sakupilo mnogo progonjenih reformata, Moravske Braće, Rozenkrajcera i tako dalje te su se jednomišljenici skupljali ovde u svojim "nevidljivim" filozofskim društvima i kolegijama"10).

GARTLIB I KOMENSKI

Najvažnija od društava koja su radila u Londonu bila je Academia Londoniensis. Između njenih učenika bio je i neki Samuel Gartlib (umro je u 1662 godine) koji se mnogo trudio na stvaranju jedne svetske tajne organizacije. Njegov je prijatelj bio jedan od saradnika Moravske Braće, toliko poštovani kod

masoni Jan Amos Komenski, koji je maštao da svi protestanti budu ujedinjeni i da se stvori verska sloboda. Komenski je imao jakih veza u Rozenkrajcerskim krugovima i bio u naj opasnijim odnosima sa duhovnim vođama Londonske Akademije. Koristeći te veze Gartlib je postigao da je Parlament 1641 godine pozvao Komenskog u London kao poznatog i slavnog pedagoga radi sprovođenja školske reforme u Engleskoj.

Komenski je rado primio taj poziv. Iste godine on je u knjizi "Via Lucis" (Put ka Svetlosti), u kojoj je izneo predlog da radi širenja "svetlosti" po vođstvom Engleske budu ujedinjene sve akademije, kolegije i društva u svima državama. Komenski nije mogao lično da učini za ostvarenje svog plana u praksi, ali Gartlib je bio oduševljen

tim planom i sa puno energije odao se njegovom ostvarenju uz učesće svojih jednomišljenika iz Akademije, koja je uzgred budi rečeno bila uskoro (1662 godine) pretvorena u "Kraljevsko Društvo".

Kasnije jedan od prvih adepata masonerije bio je jedan od uglednih predstavnika tog društva Dezagulje, koji je 1719 godine bio izabran za trećeg grosmajstera Londonske lože. Njegovom primeru sledovali su i drugi članovi Društva.

Ali pored filozofskih kolegija Gartlib je radio i sa nizom tajnih društava. Šuster misli da početak njihovog stvaranja pada 1618 godine i nabraja nazive ponekih od njih, naime:

"Macaria", "Nova Atlantis", "Utopia". Uostalom Šuster iznosi verovatno mišljenje da se imenom možda krije jedno te isto društvo 11).

U svakom slučaju ova su imena vrlo značajna. "Nova Atlantis" to je naziv knjige rozenkrajcera Bekona o kojoj smo napred opširnije govorili a u kojoj on opisuje jednu fantastičnu državu na ostrvu Benzalem, koja služi kao centar za jednu svetsku organizaciju Solomonovog Hrama. "Macaria" je knjiga Komenskog sličnog pravca.

Findel u svojoj Istoriji fran-masonerije pominje tri dela koja su imala uticaja stvaranje novog svetskog saveza. Pored "Nova Atlantis" Bekona on nabraja delo Dupiju "Istorija Osude Templara", objavljeno 1650 godine i naročito dela Komenskog.

On podvlači da u "Orega Didaclic" Komeskog ima mesta, koja se doslovce podudaraju sa knjigom Ustava Andersona". 12).

SLOBODNI ZIDARI

Sam naziv masonskih skupova lože slobodnih zidara ukazuje na to da su se u početku svoga postojanja posle reda Templara judaisti i slobodni mislioci skrivali u esnafima slobodnih zidara. Ovi esnafi su se koristili izvesnim privilegijama i bili su zatvorene profesionalne organizacije, ali su od prilike u XIII veku počele da primaju u svojstvu počasnih članova i ličnosti koje su bile potpuno strane zidarskoj veštini. Tokom godina takvih ljudi bilo je sve više i više. Na primer u Aberdinskoj loži 1670 godine od 49 članova svega 12 bili su pravi zidari, dok su ostali bili plemići, sveštenici, trgovci i predstavnici intelektualaca. 13).

Takvi su ljudi pod zaštitom esnafa počeli su da stvaraju u njima tajne ćelije. Skrivati se u zidarskim esnafima bilo je u toliko lakše, što su njihovi ustavi spolja izgledali vrlo dobronamerni.

Ložama (lodge, kod Italijana loggia u Nemačkoj Vauhulle) su se zvale kod slobodnih zidara kućice podignute pokraj velikih zgrada za čuvanje alata i za skupove članova esnafa. U njima su čitane molitve pred početak rada i po završetku, a takođe je zasedao sud zidarskih bratstava. Tu su održavani i ispiti učenika i njihovo primanje u

članstvo esnafa a zatim unapređenje u zvanje pomoćnika u majstora. Sve se to propraćalo više ili manje svečanim ritualom, koji je srednji vek toliko voleo.

NEPRIJATELJI HRIŠĆANSTVA U NOVOJ ČAURI

Eto to je ta čaura u koju su se uvukli tajni neprijatelji hrišćanstva. S ritualima pravih zidara koji su postojali sasvim zvanično, a delimično čak i potvrđeni ustavom izdanom od strane cara Maksimilijana u Regensburgu 1459 godine veoma je bilo zgodno sjediniti rituale koji su podsećali na zidanje Solomonovog Hrama, tog spomenika cvetanja moći i slave Izrailjeve.

U toku vremena zidarski esnafi takve vrste u Evropi počeli su da opadaju. Postepeno su počeli oduzimati od njih prvo pravo azila, zatim druga autonomna prava. Može se smatrati da su zidarska bratstva počela da gube svoj raniji značaj od prilike od početka XVI stoleća. Duže od svih održali su se ovi esnafi u Engleskoj, ali kada su ovi esnafi sa svojim pravima ciljevima počeli iščezavati, oni su se sačuvali već amo u obliku tajnog udruženja sa Jevrejsko-političkim ciljevima. Pri kraju XVIII stoleća ostale su u Engleskoj samo četiri lože u Londonu Vestminsteru. One već ništa nisu gradile sem Judejskog carstva i spojile su se u jednu Veliku Ložu. Taj događaj se desio 24. Juna. 1717 godine, te se taj dan smatra za dan osnivanja savremenog masonstva.

Međutim, taj dan ne treba smatrati za dan osnivanja, već samo kao dan reorganizacije slobodnog zidarstva, koje je već dugo pre toga postojalo. Sem gore navedenih podataka u izdatoj 1723 godini masonskoj "Knjizi Konstitucija" Andersoma ima o tome direktnih podataka.

ANDERSONOVA "KNJIGA KONSTITUCIJA"

Ta pravila, ili kako se ona često nazivaju "Nova Knjiga Konstitucija" bila je objavljena prvi put 1723

godine. Njihov pun naziv glasi: "Stare obaveze ili naređenja za slobodne zidare, izdvojene iz starih akata loža preko mora i u Engleskoj, Škotskoj i Irskoj radi upotrebe u Londonskim ložama. Ona se moraju čitati prilikom primanja nove braće i u slučaju kada to naredi majstor".

Prvo (sada vrlo retko) izdanje Knjige Pravila sadrži posvećenje (predgovor) broj Dezagilje i osim toga:

1. Kratku istoriju masonerije od stvaranja sveta to jest istoriju zidarske veštine, uzetu iz esnafskih predanja:
2. Stare obaveze ili zakone (Old Chrges)
3. Opšte (stare) odredbe sakupljene od strane broja gospodina Pajka, a kojima jedodato odobravanje.
4. Na kraju stoje još četiri masonske himne.

Anderson nije pisao neku sasvim novu konstituciju: on je samo sakupio već postojeća pravila kao što se to delimično vidi već iz samog naziva knjige. Poneki paragrafi na primer IV i V

imaju karakter čisto esnafskih pravila, iako se naravno, oni mogu tumačiti i u prenosnom smislu. Mnogi čak drugi paragrafi su morali biti izmišljeni od

strane samih reorganizatora masonerije ili su bili sačuvani iz onog doba, kada su zidari svom zidarskom radu dodali i ideološku delatnost. Takvi su paragraf I (o Bogu i religiji) i 2. paragraf VI (kako se treba ponašati po svršetku sednice u loži, ali dok se braća nisu još razišla).

Findel u svojoj izdašnoj dokumentaciji Istoriji Fran-Masonerije, odbacujući, kao što smo videli sa puno prava verodostojnost legendi o poreklu masonerije od postanka sveta i dovodeći ga od zidarskih esnafa, vrlo ubedljivo dokazuje da su već mnogo pre XVIII veka zidarska bratstva počela da neguju kod svojih članova izvesne naročite

pogleda i da su u lože počeli ulaziti ljudi potpuno strani zidarskoj veštini. Eto zašto je sasvim moguće da su ideološki paragrafi Knjige Konstitucija bila zaista sastavljena ne od strane Andersona, nego da su uzeti iz nekih mnogo starijih izvori. Ali to još ne znači da je on njih kopirao doslovce. Naprotiv moramo pretpostaviti da ti paragrafi, u slučaju da su pozajmljeni iz starih vremena, svakako su bili ponovo redigovani od strane Andersona lično, ili zajedno sa drugim pravcima lože. Da je Konstitucija bila podvrgnuta pravdi vidi se iz promena u redakciji pojedinih stavova. Tako je na primer, prva dužnost z prvom izdanju (1723 godine) bila navedena u jednoj redakciji, a u drugom izdanju (1738 godine) u drugoj, a u potonjim izdanjima ponovljena prva redakcija koja je nešto kraća, ali po sadržini slična sa izdanjem iz 1723 godine.

Dužnost u izdanju 1738 godine je isto tako nešto kraća a pored toga i sa izvesnom promenom u svome smislu. Pri tom dužnosti I i VI sadrže ideologiju masonerije u duhu bezkonfesionalnosti i internacionalizma i ispovedaju neku "sveopštu religiju"(dužnost VI.). Pomenuvši da su se pređašnja vremena zidari morali u svakoj zemlji držati religije naroda, koji je tamo naseljen, pravila (obaveza I) govore da je "u sadašnje vreme priznato kao korisnije da budu obavezni da imaju samo onu religiju, u kojoj su saglasili svi ljudi i svoja lična mišljenja ostaviti njima samim,

to jest da budu dobri i verni dužnosti ljudi, ujedinjenja i sredstvo za stvaranje prijateljstva kod ljudi koji bi bez nje morali ostati u stalnoj podvojenosti jedni od drugih" 14).

Takvi deistički ili noahitski pogledi potpuno se slažu sa duhom ranije pomenutih judaističkih organizacija kao početna faza mišljenja, koja od hrišćanstva vode kabalističkim pogledima. Duh nove organizacije bio je isti kao i što kod Hermetista, Templara, Rozenkrajcera, Moravske Braće i tako dalje. Samo što učenje ovih gnostičko-kabalističkih grupa još nije dovedeno do kraja u prvim trima stepenima masonerije. Ali sličnost njihovog duha sa svima grupama, koje su se u Evropi hranile iz jednog istog izvora judejsko-gnostičke ideologije pripremila je na Zapadu teren za masoneriju i ovim da objasniti njeno brzo širenje.

Brzina s kojom su se otvarale masonske lože po svim Evropskim zemljama svedoči takođe o tome, da 1717 godine nije bila stvorena nova organizacija, već je samo podvrgnuta reformi organizacija, koja je već postojala u drugom obliku. Od 1717 godine do 1745 godine svega 18 godina lože su skoro svima Evropskim zemljama i to u: Engleskoj, Belgiji, bivšoj Austriji, Španiji, Holandiji, Švedskom, Nemačkoj, Francuskoj, Švajcarskoj, Danskoj i Norveškoj. U svima ovim ložama bila je primljena Nova Knjiga Konstitucija.

RAD ELIJASA AŠMOLA

U stvari ova reorganizacija sama po sebi nije išla tako brzo, kao što se o njoj obično misli iako se piše te u istorijskim prikazima masonstva, koji počinju u njegovu istoriju od 1717 godine. Za ovaj posao trebalo je više od 60 godina, a inicijativa je kako tvrdi Sonije, poticla od rozenkrajcera, koji su došli do saznanja o neophodnosti nove organizacije za sprovođenje kabalističkih načela u svetu. Zadatak njihovog osnivanja bio je stavljen u dužnost nekom Eliasu Ašmolu učenom arheologu, a prema rečima Sonijea, Egiptologu i učeniku alhemičara (rođen 1617 godine, umesto 1692 godine).

Elijas Ašmol otpočeo je da priprema ujedinjenje zidara i rozenkrajcera. U tu svrhu je 16 oktobra 1646

godine stupio u ložu u Voringtonu kao "pripremljeni zidar", to jest kao član korporacije zidara, koji učestvuje na njihovim skupovima, ali ne i u zidarskim radovima. Postavši naskoro intelektualnim učitaljem ove lože, Ašmol je zajedno sa drugim rozenkrajcerima otpočeo da provodi u delo projektovanu reformu. On je počeo da razrađuje ispitni materijal za razne stepene, unoseći u njega sadržaj, koji je postepeno otkrivao kabalističko učenje.

Stepeni masonstva po njegovom projektu, trebali su da budu grupisani u skladu sa glavnim kabalističkim grupama, o kojima je već kod nas već bila reč, da bi se sačuvalo njihovo idejno prejemstvo. Prva tri stepena trebala su da odgovaraju bratstvu slobodnih zidara, stepeni od 4-og do 17-og zaključio uzeti su od gnostika-rozenkrajcera,

treća grupa od 18-og do 30-og zaključno uzeti su od templara i najzad četvrta grupa od 31-og do 33-eg stepena uzeta je od alhemičara i trebala je da ujedini svu ovu komplikovanu građevinu. "Ali kaže Sonije, malo je bilo očuvati sve ove simbole, trebalo je naći neko Jevanđelje, koje bi ih oživljavalo, davalo im ključ i razmrsivalo im

čvor... Eto s tim ciljem, Elijas Ašmol je prihvatio legendu o Hiramu i dao joj novu redakciju" 15). O

toj legendi Sonije kaže, da je ona postala Stari i Novi Zavet, sinteza sunčanih mitova Ozirisa i Mitre, moralnih predanja Eleuzisa, pouka Hrišćana, gnostika i rozenkrajcera, postala je Biblijom novih masona 16).

Ašmol nije doživeo ostvarenje svoga zadatka. On je umro ne četvrt stoleća ranije nego što je njegov trud krunisan otvaranje Velike Lože Londonske 1717 godine. Ovo otvaranje simbolizovalo je zaključenje dogovora, ili kako to naziva Sonije "konačnog pakta" između masona i rozenkrajcera 17) pri čemu poslednji nisu ipak prekinuli svoje

odeljeno i samostalno postojanje kako o tome svedoči rozenkrajcerskog reda Vitemans.

MASONSKI STEPENI

Londonska Velika Loža ustanovila je kod sebe tri stepena dok je Škotska Velika Loža, otvorena malo docnije, ovim trima

stepenima dodala još trideset, kako je to projektovao još Ašmol. Londonska Loža bila je otvorena na dan Svetog Jovana istoga se prva tri masonska stepena nazivaju jovanovskim masonstvom a škotski ritual po vremenu svog osnivanja često se naziva nad Jevrejskim ili masonstvom škotskog obreda. Masonski stepeni dele se na grupe, koje približno odgovaraju, Ašmolovoj podeli. Prva tri stepena nosi pripremni karakter. Oni uvode masone u svet simbolike, koji ima kao centar podizanje simboličkog Solomonovog Hrama.

Ovde simbolika najviše podseća na sredenjevekovna zidarska bratstva od kojih su uzeti i naziva prva tri stepena - šegrt, kalfa i majstor. Primanje u svaki nov stepen propraća se komplikovanim simboličkim ceremonijama.

Lože, počev od četvrtog pa do četrnaestog stepena nazivaju se "prevashodnim" ili "savršenim".

Doktor Leriš s pravom kaže, da se zajedno sa prva tri stepena po svojoj sadržini mogu nazivati

"judejsko zidarske" 16). Prema svedočanstvu Sonijea stepeni od 4-og do 17-og po Ašmolovom projektu trebali su postati stepeni "Izraelitski ili Biblijski" i uzeti su od gnostika - rozenkrajcera 19). Po rečima Leriha četrnaestim stepenom posvećenja završuje se judejsko-zidarski period tumačenja masonskih stepena i za njim otpčinje period "Hrišćansko-religiozni". U stvari u njima naravno ničeg hrišćanskog nema, drugim rečima ne više nego li u filosofiji hermetista, rozenkrajcera, i njima sličnih.

Ukoliko se i mogu tamo naći tragovi hrišćanstva, ono nosi nohaitski karakter i upereno je protiv Hrista kao Sina Božjeg, koji je došao u telu.

Jedino je simbolik u glavnom iz epohe krstaških ratova 20). Po tumačenju Spnijea u ovim se stepenima poglavito sugerira učenje o vrhovnom značaju Razuma, posvećenog Naukom u životu pojedinaca i društvenom. Jedino se on samo priznaje kao izvor otkrovenja 21).

Na taj se način u tim stepenima članovi lože obučavaju pozitivizmu i ruše se u njima poslednji ostaci hrišćanskih pogleda na svet. Sadržaj radova u ovim različitim pitanjima

političkog karaktera i izgradnji savremenih realnih političkih planova 22). U ovim stepenima svečani ritual obavlja se pri posvećenju u 4, 13, i 18 stepen. U ostalim stepenima znaci raspoznavanja reči i dodiri saopštavaju se kandidatima samo usmeno i pokazuju bez naročitih ceremonija.

Počev od 19-tog stepena počinje takozvano crveno masonstvo. Masonski skupovi ovih stepena (od 30-tog zaključno) ne zovu se već Lože nego areopazi. Sonije tumači da ovi stepeni imaju sličnosti sa templarima. Oni imaju za cilj da nauče brob s "despotizmom", a isto tako da "obrađuju umove da bi iščupali " korov predrasuda i sujeverja, da ujednačuju strasti, interese, obaveze, dovodeći u saglasnost običaje, zakone, principe, da bi odgajili Harmoniju svuda i u svemu... Oni moraju, najazad da nauče iskustvo vođenja naroda k progresu, da bi mogao sam sobom upravljati i doći doshvatanja da Veliko Stvaranje na zemlji jeste beskrajni trud, podizanje Hrama koji se neprestano usavršava u obrazu istinskog Boga, koji nije jišta drugo nego isti Razum koji stvara kroz Svet 23).

Razjašnjenjem istorijskog smisla ovih svečanih izraza može se lako dobiti ako ih uporedimo s onim što sam ranije rekao o pogledu na svet hermetista i replara.

Tada se vidi, da u masoni u ovim stepenima daleko od toga da uče poklonjenu istinitom Bogu. Oni se klanjaju Razumu koji se ovde naziva Bogom, oni se klanjaju samo čevečanskom stvaralaštvu, koje se osniva na gnostičkom

kabalističkom dualizmu, koji negira Boga kao apsolutno dobro, već priznaje dobro i zlo kao ravnopravne sile koje treba dovesti u ravnotežu ne dajući im pri tome da Dobro pobedi Zlo. Eto zašto govoreći o odgajivanju Harmonije,

Sonije ne spominje iskorenjivanje strasti, čak ni borbu s njima, već samo dovođenje njihovo u ravnotežu. Naprotiv, mason mora nemilice čupati "korov predrasuda i sujeverja", to jest Hriščansku veru i boriti se s "despotizmom", pod kojim se imala u vidu monarhijska vlast. Baš u tome smislu tumači idejnu sadržinu ovih stepena. Doktor Lerih ih je sam u svoje vreme prošao. Po njegovim rečima svoj period škotskog rituala smatra se kao period trijumfa svečovečanstva, njegove prosvetljenosti

i slobodoumlja, koji se postižu konačnom pobedom masonstva. Kao predrasuda, po njegovim rečima, po shvatanju masona na ovim stepenima smatra se "vernost prema svojoj otadžbini, svojoj naciji, vernost božanskoj religiji i određenom ispovedanju, vernost prema rođenom narodu i briga o njegovom blagostanju. Masonstvo viših stepena odbacuje i ismevajući ruši ove predrasude utvrđujući mesto njih:

Antinacionalizam, kultutnu i političku vandržavnost, religiozno slobodoumlje, marksistički ateizam, apsolutni pacifizam, koji ono propoveda među narodima radi slabljenja patriotskog duha, zajedno s tim, masonstvom visokih stepena propoveda ideje francuske revolucije s njihovom devizom, "Sloboda, jednakost i bratstvo", dopunjujući ih idejama marksističkog socijalizma i narodnovlašća 21).

Uglavnom tu se već otvoreno obučavaju svom ovom rušilačkom radu masonstva, koji treba da prokrči put budućem svetskom judejskom carstvu, koje ne može biti drugačije sazidano, do li na ruševinama Hrišćanskog sveta.

Vrhunac masonske hijerarhije sačinjavaju poslednja tri stepena grupu koje Sonije naziva "sinom Alhemičara". Ovi su stepeni sinteza svih drugih stepena. Od masona 33 stepena, braće Saveta Vrhovnih, obično se obrazuje i vodeći organ masonstvo za dotičnu državu. Međutin ne ulaze svi masoni 33 stepena u sastav članova ovog organa, već samo oni koji budu pozvani.

Takvo je ustrojstvo masonskih loža "Drevnog i primljenog Škotskog obreda". No postoji i drugi rituali koji se razlikuju jedan od drugog ponajviše brojem stepena. Tako na primer neki od njih broje čak do 95-97 stepena (u Americi) a poslednjih decenija počeo je da se širi sistem od osam stepena pri čemu su ipak prva tri stepena u sistemu jednaka.

BORBA RAZNIH SISTEMA

U veti sa stepenima morama ovde da kažemo poneku reč o borbi različitih sistema, koja je uzela tolikog maha naročito u prvom stoleću postojanja masonerije. Tad su se često žestoko prepirali o

"istinitom" i "neistinitom" slobodnom zidarstvu i o tome ukoliko su razni sistemi zaista stari i autentični.

Mislim da ovim sporovima ne treba davati veliki značaj, jer su oni samo plod sasvim prirodnih teškoća pri spajanju različitih tajnih organizacija, od kojih je svaka već imala svoju tradiciju i istoriju. Masoni plavih stepena mislio je ponekad da primanje visokih stepena od templara sa njihovim stanizmom ili od rozenkrajcera sa njihovim kabalističkim misticizmom ne može biti u skladu sa deizmom prvih triju stepena. Matematika su i jedna i druga i spor po pitanju koja je od njih prava bio bi smešan.

Uostalom s gledišta formalno-istorijskog naravno da su bili u pravu oni koji su tvrdili da templari ili rozenkrajceri nisu masoni. Ali i sada lože ni izdaleka nisu isto što i zidarski esnafi srednjeg veka. One nisu autentičnije slobodno zidarstvo nego li masonerija viših stepena. Zato sporovi plave masonerije sa ponekim sistemima viših stepena nisu išli ispod površine i stoga nisu poljuljali zgradu slobodnog zidarstva, nego su samo pomogli da se ono oslobodi od zaista tuđjih elemenata. I samo se Engleska Velika Loža nešto promenila u toku vremena i zvanično je sklopila savez sa takvim velikim ložama o kojima Findel piše da one "stoje na sasvim drugoj osnovi, imaju druge ciljeve i nisu u stanju da dokažu zakonitost svoga postojanja" (25).

G L A V A I V

JEVREJSKI BARJAK ENGLLESKE LOŽE

Onima koji su bili na anti-masonskoj izložbi u Beogradu, svakako je moralo pasti u oči izobilje jevrejskog elementa u ornamenti lože. Ovde su bile prikazane dve lože - beogradska i engleska, zaplenjena na ostrvu Nju Džersez, okupiranom od nemačke vojne sile. Beogradska loža orientisala se prema Parizu, ona je bila najtešnje povezana sa takozvanim "Velikim Orijentom" (to jest sa glavnom ložom) Francuske. Engleske lože imaju svoj sopstveni centar i zaštitnici masonstva obično ukazuju na to kada tvrde da je englesko masonstvo tobož sasvim drugog karaktera nego li francusko. Govore da francusko masonstvo odista nosi anti-hrišćanski karakter, a da

je englesko sasvim druge vrste. U stvari mi u engleskoj loži ne vidimo nikakvih hrišćanskih simbola, već naprotiv isto takvo obilje jevrejske simbolike, kao i u beogradskoj loži. I sam barjak engleske lože, koji visi zidu do stepenica, ukrašen je istim jevrejskim zvezdama, koje preovlađuju u ornamenti jugoslovenske lože.

U jubilarnom zborniku jevrejskog reda Be ne Beret (od 1902 godine) neki Gustav Karples ovako govori o vezi masonstva s jevrejstvom: "Ideja masonstva rodila se u nedrima jevrjstva... značajniji deo masonskog rituala vodi poreklo od zidanja Solomonovog Hrama, a reči i oznake većinom su uzete iz jevrejskog jezika".

No ma kakvi bili rituali loža, zajednički su im svima kako ciljevi, tako i osnovna simbolika. Nikakve sumnje nema da sve lože imaju zajedničko vrhovno rukovodstvo.

O tome svedoči jedinstvena taktika masonskih oka u različitim državama i podudarnost u celom svetu njihova rada na ostvarenju takvih ciljeva kao što je na primer stvaranje Društva Naroda, nastojanje da održe njegov autoritet i da rašire njegova prava.

FIKTIVNE VOĐE MASONERIJE

Ali kad bi smo hteli tražiti masonske vođe, treba imati u vidu da se visoki položaji u grupi istinskih vođa masosntva često ne podudara sa počasnim položajem u ložama.

Čak ni položaj velikog majstora Velike Lože ne služi kao još jedan dokaz toga da dotično lice ima stvarno najveću vodeću ulogu izvan svečanih ceremonija. Naprotiv masoni 32 i 33 stepena obično ne igraju u loži nikakvu za masone nižih stepena vidljivu ulogu, a na položaj velikog majstora često dovode ljude nižeg posvećenja, koji po svome društvenom položaju ili bogatstvu mogu biti od koristi redu. Postoje i lica podignuta na visoke stepene takoreći honoris causa a koji u stvari ne raspolažu ni znanjem, koje bi odgovaralo njihovim stepenima, niti ma kakvom stvarnom vlašću.

O takvom položaju nominalnog poglavara lože je 1821 godine Kušeljev, koji je kao blizak čovek Caru Aleksandru I istaknut na položaj Velikog Majstora - Zamenika Velike Lože "Astreja".

Kušeljev je bio mason malog posvećenja, on je iskreno mislio da masonstvo mora da služi Hrišćanstvu i Monarhiji.

Uskoro on je opatio da u ložama dobija jak uticaj sistem sledejući kome, kako on piše u referatu Caru Aleksandru I, "mogu iz Hrišćanstva prelaziti u deizam, iz deizma pasti u materijalizam i najzad u Ateizam" 1).

Saopštavajući u prvom svom referatu Caru o dobronamernim instrukcijama koje je dao ložama Kušeljev uskoro posle toga počinje da se žali na svoje bezvlašće. "Veliki Majstor, piše on, budući glavni član (najviše masonske uprave), i imajući samo jedan glas nije i ne može da bude onaj, koji upravlja velikom ložom, jednom reči, on nije ni radi čega drugog, nego kako se čini, samo radi spolješnjeg izgleda imenovan za poglavara ili načelnika saveza, to jest da bi on bio poverenik i izvršilac njihove volje i da nema nema nad njima nikakve sile ni vlasti da ih drži u zakonskoj zavisnosti, potrebnoj poslušnosti i u udaljavanju od svakog samovlašća i da jedino on pred vladom odgovara za sve njihove neredne" 2).

Kušeljev nije mogao da se pomiri s položajem fiktivnog poglavara Velike Lože, koji je imao samo počasno zvanje, a nikakvih prava.

U stvari radom loža rukovode nevidljivi zapovednici.

KAKO SE RADI U LOŽAMA

U čemu se sastoji rad masonskih loža? On se sastoji pre svega u izgrađivanju slobodnih zidara. U

primanju njihovom za to oni najpre nesvesno apsorbuju u sebe judejska shvatanja, a zatim da po svojim shvatanjima postanu judeji - nohaiti. Ne zove se uzalud jedan jedan od stepena (21) - Noahit ili noahitski Patriarh. Jedan engleski pisan ovako se izrazio:"Mason je veštački Jevrejin, ako naravno nije on to već po rođenju".

Stvaranje takvog veštačkog židova jeste pravi cilj masonskih loža u odnosu prema svojim članovima.

Masoni moraju postepeno i navidljivo za sebe da usvoje judaizam s tim da bi u višim stepenima postali svesno judejski prozeliti i pioniri svetskog jevrejskog carstva. Kada masona primaju u ložu koa šegrtu njemu se p masonstvu i

njegovim ciljevima daje pojam, koji ima malo zajedničkog sa stvarnošću. Samo po meri usvajanja masonske ideologije s njegove strane, postepeno pri privođenju njegovom iz stepena u stepen, pomalo se otkriva za njega zavesa putem sve otvorenijeg razjašnjenja stvarnog smisla različitih ritualnih simbola.

Findel u svojoj Istoriji između ostalog navodi odlomak pisma jednog masona, objavljenog u listu Freimaurezeitung za 1848 godinu u kojoj potkrepljuje ovo tvrđenje.

U tom pismu piše:" Priznajem vama kao bratu, da je šesti stepen napravio od mene boljeg hrišćanina, nego što sam okada bio, ali sedmi stepen više je izbrisao nego li pojačao te utiske ako bi se moje osećenje ukratko definisalo, - iz ječerašnjeg hrišćanina napravili su viteza hrama, koga su obavezali da on ne postane ni papa, ni kardinal, koji ne bi imao nikakvih veza sa Malteškim vitezovima i tako dalje"3.) Izgleda da su se u ovom slučaju suviše požurili sa uzdizanjem dotičnog masona na sledeći stepen usled čega je velika razlika učenje u šestom i sedmom stepenu izazvala kod njega zabunu.

Svako uzdizanje masona iz stepena u stepen priprema se besedama u skupovima loža, izborom literaure, koja mu se daje na čitanje a isto tako u ličnom opštenju braće viših stepena sa njim. Rad u ložama to je pre svega neprstano vaspitavanje njenih glačenja grubog i bezlobičnog kamena zato da bi on mogao biti upotrebljen za gradnju simboličnog Solomonovog Hrama, a u stvari judejskog carstva.

U tome se i sastoji značaj ova dva kamena, koji leže u loži - jedan bezobličan a drugi uglačan. Tamo vode i komplikovani rituali sačuvani u toku mnogih godine. Oni vezuju savremene masone za judaistički rad minulih vekova, priučavajući ih određenoj disciplini i poštovanju braće, koja stoje na jerarhijskim stepenicama iznad njih, kao onih koji raspolažu nekim višim znanjima. Ritualni postepeno spuštaju čoveka u same dubine srednjevekovnog kabalističkog tamnog sveta a skupovi loža izrađuju od njega bezbožnog radnika prilagođenog rešavanju savremenih zadataka u duhu potrebnom za ciljeve svetske judejske zavere. Konzervativnost u ritualima svedoči o

tome da se modernizam masonstva organizuje metodama rada spolja, a da njegovi krajni ciljevi ostaju ne promjenjeni iz stoleća u stoleće.

LEGENDA O HIRAMU

Da bi smo pokazali primer kako se postepeno otkriva masonima stvarni pogled na svet njihova bratsva ukazaćemo tumačenjem stare masonske legende o Hiramu.

Sadržaj ove legende je ukratko sledeći:

Adoniram ili Hiram bio je potomak Kajinov, koji je prema predanju poticao ne od Adama, već od Lucifera. Njemu je Solomon poverio građenje veličanstvenog hrama.

Sve koji su radili na građevini, Hiram je podelio na učenike, pomoćnike i majstore i svakom od ovih stepena on je dao simboličku reč to jest parolu. Svaki je dobijao platu prema svome nimenovanju, a da se Hiram ne bi prevario pri obračunu, morala su mu se šapnuti na uho reč određena pri nimenovanju. Da bi dobili veću platu tri pomoćnika

reše da iznude od Hiram reč majstora. Oni ga opkoliše i izjaviše mu svoj zahtev, no on ih odbije.

Ozlojeđeni njegovim odbijanjem oni mu naneše nekoliko udaraca onim istim alatom koji su imali u rukama. Hiram je bio ubijen no s njim je izgubila snagu i reč majstora, jer nije bilo poznato da je njegovim ubicama pošlo za rukom da je doznadu.

Ubice zakopaše njegovo telo na grobu na kome je nikao bagrem. Dalje legenda priča kako je bilo nađeno Hiramovo telo i kako su bile kažnjene njegove ubice.

Za vreme čitanja legende od strane besednika u ritualu posvećenja za majstora, izvodi se i pantomima praćena muzikom, koja predstavlja sve što priča besednik. U trenutku pričanja o ubistvu Hiram kandidatu zadaju udarac u prsa šestarom, a zatim ga lagano udaraju čekićem po čelu i u isti mah braća koja stoje okolo kandidata koji se posvećuje, hvataju ga i meću u sanduk, koji stoji ispred lože.

Oko sanduka se izvodi mističko putovanje traženja tela ubijenog Hiram. Posle trećeg putovanja, sanduku prilazi majstor koji priprema i oba nadzornika. Majstor koji priprema i nadzornik pokušavaju da podignu posvećenog iz sanduka, ali

im to ne polazi za rukom. Najzad se prima toga sam majstor stolice, kao poglavar lože i podiže umrlog ne rečima, već na isti način, kao što je bio ubijen Hiram, to jest dodiranjem čekića. Prema legendi kad su po naredbi Solomonovoj tražili telo Hiramove, majstori bojeći se da je prastara reč majstora već izgubila značaj postavši poznatim pomoćnicima, reše da zamene ovu jer Jahve -

prvom reči koja se izgusti kada budu našli Hiramovo telo.

Podižući kandidata iz kovčega majstor stolice izgovara reč "mak benah" - što znači "Meso se od kostiju odvaja". Karakteristično je da se ime Boga živoga zamenjuje oznakom trulenja. U tome se manifestuje Jevrejski protest protiv hrišćanskog dogmata o vaskrsenju.

Koga simbolizuju Hiramove ubice, prema kojima se novoposvećenom majstoru sugeriše negodovanje i mržnja? Ispočetka mu tumače da građenje hrama označuje ustrojstvo masonskog raja na zemlji.

Tome tobože smetaju - predrasude, gruba sila i samovlašće, koje i predstavljaju ubice Hiramove.

Uopšte, posvećenom na stepen

majstora nastoje da daju takvo nevino objašnjenje legende, da se potpuno baca u zasenak njen luciferov sadržaj.

U daljim stepenima daje se postepeno već dugo objašnjenje: kako tumači veliki poznavalac masonstva Filosofov 4) smrt Adonirama, kao glavnog zidara Solomonovog Hrama - to je pad starozavetnog judejstva tri judejska radnika, koja su umrtvila Hiramove - to su tri Isusova učenika, koji su po svedočanstvu Svetog Pisma raširili vest o vaskrsenju Hrista, raspetog od Judeja; znak užasa, pomoću koga poznaju jedan drugoga majstora reda, to je izraz prekrivene osvete ubicama Adoniramaovim, koja se predaje iz roda u rod; radosni uzvik pri prizoru oživljenog leša - simbolizuje trijumf drevnog judejstva nad hrišćanstvom, čiji se pad pod judejskom planu mora izvršiti preko samih Hrišćana 5).

Izgleda da i redakcija legende o Adoniramu nije jednaka za razne stepene, to jest u nižim stepenima ona se navodi skraćeno. Ona njena redakcija, koju po knjizi grofa Le Coutel de

Canteleu navodi u svojoj knjizi "Velikove Malom" S. Nilus i odande uzima Bostunić 6) skoro je identična sa redakcijom u knjizi Gekertrona "Tajna

društva sviju vekova i sviju država", sli se razlikuje mnogo od nevinije redakcije, kojom su se služili drugi antimasonski pisci. Uostalom možda su je oni izlagali po pitanjima prema sadržaju legende koja se pitanja postavljaju kandidatu pri posvećenju u stepen majstora. Ova pitanja i odgovori tiču se pojedinih podrobnosti

legende, koji se više odnose na spoljašnji masonski ritual nego na osnovnu ideju koju ona sadrži. Na taj način pažnja onoga koji se posvećuje skreće se s te osnovne misli.

Redakcija grofa Kutelma i Gekertrona toliko je otvoreno i izrazito satanskog karaktera, da se nesumnjivo ne može čitati u celini prilikom rituala kod trećeg stepena masonstva.

Istina je da veliki poznavalac masonskog rituala kao što je Tira Sokolovska, pričajući o ritualu posvećenja u prvi stepen majstora kod ruskih masona, izlaže ovu legendu u mnogo nevinijoj redakciji, izbacujući sve što se tiče porekla od potomaka Kaina i posinjenja od strane đavola 7). I Gekertron jasno svedoči da su tumačenja simbola u

stepenu majstora nepotpuna i kaže da se legenda Hiram tumači u pravom smislu samo u stepenu Kraljevskog Luka: "Reč majstora je bila izgubljena usled ubistva Hiram, ova reč se nađe u stepenu

"Kraljevskog Luka" 8). Ovo je vrlo važna i u ovom stepenu, jer oblika simbolizma je baš mogućnost sve dubljeg tumačenja otvoreno

bogoboraštvo masonstva u vidu huljenja Spasitelja otkriva se samo pri posvećenju u osamnaesti stepen, legenda o Hiramu dobija potpuno jasno tumačenje tek u tridesetom stepenu.

U svakom slučaju nesumnjivo je da se smisao i značaj legendi o Hiramu u raznim stepenima objašnjava različito i sve dublje, slično tome kao što se i ostali simboli postepeno razjašnjaju masonima, otkrivaju pred njima sve dublje ponore bezakonja.

Tako se i Hiram koji se u početku predstavlja samo kao neimar Solomonovog Hrama, prikazuje dalje kao nešto mnogo

značajnije i oličava u sebi iskonsku emancipaciju čoveka ne kao Božjeg stvora, već kao samostalno tvoračko načelo.

Kao što se vidi iz mističkih predanja, koja navodi Sonije i njihovih tumačenja koja su opet zavijena tajnom uslovnih izraza i pojmova vezanih za kabalističkom ideologijom, Hiram se pokazuje ne samo u svojstvu genijalnog neimara, već kao neko božanstvo čija simbolička legenda ili drama mora postati

"opšti Zavet za sve Neimare Hramova koji vrše svoju misiju po celom Svetu". Po tumačenju Sonijea Hiram je za stare posvećene zidare bio veliki arhitekta Hrama Čovečanstva... To je bio on, koji je pomoću kompasa, ravnala i viska, sagradio najkolosalniji spomenik svih vekova, Piramidu čovečanstva za koju zidana piramida Gizeha beše samo masonsko tumačenje.

Hiram je bio ne samo trudbenik na polju umetnosti i zanata, već je sem toga i izgrađivač ljudi, posvetitelj koji je naučio svoje drugove tajanstvenim simbolima i da izgovaraju tajanstvenu reč Vood-Eva. U njegovim rečima sve je bilo

sjedinjeno u jedno, jer je on bio vaplođenje same reči života, koja stvara Hram Vasiona... I učenici, pomoćnici i majstori proglasiše ga svojim ocem, svojim Bogom, jer je on bio idealni izraz velikog Iskustva građenja. Hiram nije bio niko drugo nego Ram, koji uči svoj narod Tajni Zvezda, koje emaniraju iz Piramide i koji stvara Svetsku Imperiju" 9).

U potonjoj masonskoj legendi lik Hiram, koji ovaplođuje u sebi stvaralačko čovečanstvo i u kome se to čovečanstvo obožuje, zamenjujući Boga istinitog, spaja se s ličnošću Hiram Abifa graditelja Solomonovog Hrama no posvećeni masoni u višim stepenima zna kakvom ga preobrazu uvodi ovaj legendarni arhitekta. U masonstvu se

duhovno sjedinjuju s njim, posvećuju se tome liku i toga se masoni nazivaju "udovičina deca", imajući u vidu Hiramovu udovicu. Svaki od njih mora biti njegov sledbenik, njegov nastavljac u građenju hrama bezbožnog čovečanstva. Stoga je i moguće slivanje lika Hiramov s likom Žaka de Moleja, poglavara templara, koji se simbolizuje u ritualu posvećenja u 30 stepen, po čijem dostizanju mason se smatra kao onaj koji je dobio puno posvećenje i koji zna "Kraljevsku umetnost" kako su

nazivali drevni zidari veštinu podizanja velikih građevina. Kao oličenje čovečanstva, koje ubijaju tri naprijatelja - Hrišćanska Crkva, državna vlast (naročito monarhična) i despotizam masa, služi u ovom ritualu Hiram Abif, koji u isto vreme predstavlja i Žaka de Moleja, pogubljenog na sudu papinom i kraljevom. Činjenica da u njihovu ulicu masonstvo proslavlja graditelje novog judejsko-masonskog sveta izlazi i iz upoređenja Napoleona s legendarnim Ramom, koje čini Sonije, govoreći o tome da je na njega kao na graditelja takvog sveta s nadom gledalo masonstvo. "Sve fran-masonstvo, kaže on, polagalo je u njega nadu, jer je Napoleon budući kako govore posvećen u istoriju prošlosti od strane jednog kabaliste, sanjao o uspostavljanju Svetskog Saveza Naroda istim ciljem se on, novi Ram uputio u Egipat, gde upravo nije imao protiv koga da se bori, ali gde su se uzdizale čuvene piramide kao senke iščezlog Zlatnog Veka... Tada bi se on vratio kao Mesija i ponovo uspostavio Piramidu naroda" 10).

Napoleonov biograf Loren de l Ardeše doista govori o sličnim njegovim sanjarijama u Egiptu.

Ponjegovom svedočanstvu Napoleon je docnije pričao sledeće o ovom vremenu:" Ja sam tad osnivao religije, ja sam video sebe na putu u Aziju, na slonu, s čalmom na glavi, s novim Koranom u ruci, koji bih stavljao po svome... Pariz bi postao prestonicom Hrišćanskog sveta i ja bih rukovodio religioznim životom celoga sveta isto tako i političkim" 11).

Odatle se vidi da je neposredan osećaj prostog ruskog naroda, koji je Napoleon nazivao Antihristom, bio veoma blizak istini. Međutim Napoleon je odustao od o ve misije. "Ali Napoleon je obmanuo masonske nade, kaže Sonije. Prljajući svoju grandioznu zamisao on je ushteo da progoni Posvećene, koji su mu prebacivali njegovu krivicu" 12).

Odatle vidimo kakvome krugu pojmova postepeno dovodi masona legenda o Hiramu, koja mu je prvobitno prikazan kao nevini spomenik istorijske veze između savremenih slobodnih zidara i zidara Solomonovog Hrama.

NOHAITSKA RELIGIJA MASONERIJE

Ovde će biti umesno da se zadržimo na pitanju o tome kakvu religiju ispoveda masonstvo. Po tome pitanju postoji veoma interesantan članak velikog i ozbiljnog masonstva Nikolaja Skrinkova, o kome je već kod nas bila reč u vezi s njegovim prevodom iz knjige Pajka. Ovaj se članak zove: "Religija fran-masonstva". U tome članku, mahom na osnovu knjige Pajka, Skrinkov potpuno pravilno upozna je čitaoce sa suštinom masonskih verovanja, koja obožuju čoveka i razjašnjuje koren neprijateljstva masonstva prema Hrišćanskoj religiji.

Skrinkov ispravno zaključuje da religija masonstva može biti definisana kao panteizam, sveoboženje.

Ujedno s tim Bog je po učenju masona, praizvor dobra i zla.

I dobro i zlo kao što sam pre rekao upoznavajući čitaoce sa suštinom viših stepena masonstva, počev od 19-og nisu apsolutni, već relativni i čine ravnotežu jedno drugom.

Čovečanstvo se pak priznaje ne tvorevinom, već emanacijom božanstva dakle Božanskin po samoj svojoj prirodi i ni u čemu nije inferiornije od boga, koji se javlja kao nešto apstraktno i bezlično 13).

To je otvoreni kabalizam.

Ipak iako lepo izlaže suštinu masonske religije, Skrinkov ne ocenjuje dovoljno njen Jevrejski karakter i izmakla mu je tendencija masonstva k onome, što je sada uobičajno nazivati ekumenizmom, to jest vasseljenskim jedinjenjem svih ispovedanja. Istina takozvani Ekumenski pokret ima zasad u vidu sjedinjenja samo Hrišćanskih ispovedanja, ali u to jedinstveno ulaze i takva ispovedanja, koja poriču Božanstvo Isusa Hrista.

Granice ekumenističkog pokreta, piše jedan od njegovih ideologa profesor L.Zander, vrlo su neodređene jer ako u pojedinim svojim delovima on ima prezumpciju o visokom stepenu dogmatičkog sadržaja i crkvene odgovornosti, u drugim slučajevima jedini kriterijum za pripadanje njemu jeste samo želja za učešćem u stvari, koja nosi ime Hristovo. Usled toga sastav lica, koja učestvuju u ekumenističkom pokretu, je vrlo šaren i prilazeći njemu mi moramo biti spremni da sretnemo tamo ne samo pravoslavnog jerarha, engleskog

episkopa i protestantskog pastora, nego i predstavnika liberalne teologije, koji ne veruje u božanstvo Isusa Hrista, unitarija koji odriča dogmat o Svetoj Trojici i kvekera, koji uopšte ne primaju nikakve crkvene ustanove 14).

Interesantno, da je Edmond Fleg, koji je iz rimokatoličke vere prešao u judejstvo i bio požet idejama o značaju nohaizma, probao da stvori pokret sličan ekumeničkom pokretu. On je između katoličkog sveštenstva našao ličnosti koje su prihvatile tu ideju. Tada (1905 godine) uspeh ovog pothvata omela su naređenja pape Pija X,

koji su već prišli Flegu bili su primorani da se odreknu saradnje sa njim 15).

Pomoću masonerije takav se pokret ipak dosta proširio.

Čim se izvodi ujedinjenje u molitvi u smislu minimuma dogmatske saglasnosti, to se u buduće ne isključuje načelno mogućnost isto takvo jedinjenja s nehrišćanskim religijama, što se već više puta dešavalo u Sjedinjenim Američkim Državama, gde su bili mnogobrojni slučajevi zajedničkih molitva Jevreja, protestanata i katolika 16). Pa i mnogobrojne organizacije koje pripadaju ekumeničkom pokretu kao što su Federalni Savet crkava Hrista u Sjedinjenim Američkim Državama, Hrišćanski Studentski pokret i Svetski Savet za rad prijateljstva pomoću Crkve imaju veza sa organizacijom

"Udruženje Vera" (Fellowship of Faith) u koju ulaze mnogobrojna Jevrejska, socijalistička i komunistička društva i savezi na primer organizacija Cionista, Anglo-Jevrejsko društvo, Prijatelji Sovjetske Rusije, Društvo za kulturne veze sa Rusijom i druge i nekoliko masonskih loža 17).

Masonstvo uvek štiti svaki interkonfesionalni pokret i u tom slučaju ono se rukovodi ne samo namerom da oslabi Crkvu, iskorenjujući svaki dogmatizam, već i dubljom mišlju koja ističe iz judejsko-gnostičke ideje tome da se oko Izrailja moraju ujediniti sve religije oslobođene od najosnovnijeg sadržaja svojstvenog svakog od njih i koji ih

stavlja u protivurečnost judaizmu. Sonije slično drugim mističarima-kabalistima pripisuje Mojseju učenje o Bogu iz koga direktno izlazi najkrajnji interkonfensionalizam. "Orfej se,

piše on, obratio umetnosti. Mojsej je rešio da se obrati Razumu. On je otkrio Piramdu u svoj njenoj golemoj apstraktnosti, no umesto da odboji Vood od Eve duh i Materiju, on ih je sjedinio u jedan princip, koji je bio Jahve.

Zatim, da bi vratio znanje Piramidalnom Jedinstvu, on je sjedinio u Jahve u sve druge bogove i Jahve je postao "Elohim", to jest "On - bogovi". Jahve Elohim bio je dakle simbol cele Piramide, reč života, koju otkriva svet veliki dah koji emanira nepronijivi "En sof" (18).

Na taj način Jahve - Elohim po shvatanju masonskog kabaliste ovaplođuje u sebi sve religije. Sve se religije u ovom "Piramidalnom Jedinstvu" sjedinjuju u jednu talmudsku religiju nohaizma, o kome je već bila reč. Takvoj jednakosti značenjareligije postepeno uči masona sva masonska istorija simbola, koja iz uzima iz najrazličitijih religija i svodi ih u jedno na osnovu kabale.

Značajno je da se u izdanju Masonskih Pravila (Old Charges) iz 1738 godine u prvom paragrafu ili prvoj obevezi (O bogu i religiji) masonska religija otvoreno definiše kao nohaitska: "Sam poziv obavezuje zidara, kao istinitog potomka Noja da bude poslušan moralnom zakonu..." Dalje se masonu naređuje da ispoveda samo onu religiju u kojoj su saglasni svi ljudi i govori se da su "oni svi saglasni u trima velikim tačkama Noja".

Ovde moramo da se setimo učenja rabina Benamocega, o kome smo govorili u početku. Benamoceg je tumačio da se nohaitska religija svodi na čuvanje prirodnog moralnog zakona ali ne kao običnog ploda Čovečanskog razuma nego kao učenje otkrivanja. Nazivajući takvu religiju deizmom, Benamoceg više puta podvlači da osim priznanja naročitog položaja Jevrejskog narodaostali dogmati mogu ostati kod nohaita najrazličitiji. U stvari to je religija sa minimalnim obaveznim dogmatskim zakonima u kojoj se svi dogmati (osim vere u pretpostavljenost judeja) priznaju za beznačajne. I cela masonska pravila o religiji, kao u redakciji 1738 godine tako i drugoj redakciji koja ne pominje Noja ostaje nesumnjivo nohaitska. Slobodni zidar ne sme biti po pravilima "ni tupoumno bezbožnik, niti sladokusac koji nema nikakve

religije". Sva se religija ograničuje time što masoni moraju biti "dobri i lojalni ljudi ili ljudi sa čašću i pošteni, ma kakvim se imenima razlikovali". Dakle sve se ograničuje moralnim zakonom, koji nije osnovan ni na kakvom apsolutnom temelju kako slobodni zidar prema pravilima ne sme biti "tupoumni bezbožnik". Religija sa ovog gkedišta postaje utoliko bolja ukoliko je ona primitivnija i ukoliko su manje njene pretenzije na čuvanje apsolutne istine. Ali zar se može izmisliti nešto protivnije od nohaiske religije koji joj

daje rabin Benamocer? S druge pak strane izjednačenje nohaiske religije se deizmom potseća na izjavu, koju je jednom prilikom učinio Hajne, naime da su svi testisi, stvarno Jevreji 19). Što se tiče borbe sa dogmatizmom, ona dobija izraza u VI obavezi istih masonskih pravila gde se reformacija Crkve u Engleskoj naziva "poboljšanjem

crkve u Britaniji". Kao rezultat te reformacije javila se Engleska crkva koja se odlikuje šarenilom dogmatskih učenja u njenoj sredini. U njoj se jedno vreme nalaze ortodoksalni Episkop Gor i modernista Episkop Barns, koji ne veruje u božanstvo Isusa Hrista. Takva je crkva u kojoj je naročito rašireno slobodno zidarstvo čiji je sveštenik Anderson bio sastavljač masonskih pravila, a arhiepiskopi Kenterberiski često puta su zauzimali mesta u masonskoj jerarhiji.

TRI VELIKE TAČKE NOJA

Celokupna masonska istorija simbola, koja njih sakuplja iz najrazličitijih religija i koja njih ujedinjuje na temelju kabale uči masona da se odriče postojeće religije u ime "sveopšte religije budućih vremena", to jest nohazma, u kojem se kao glavna osobina javlja ispovedanje da su judeji izabrani narod. Jednu aluziju u tom smislu nalazimo u već pomenutim masonskim pravilima iz 1738

godine. Tamo se pominju "tri velike tačke noja" kakve su to tačke?

U biblijskoj priči o Noju postoji samo jedno mesto, koje se može nazivati "tri tačke" to je njegovo proročanstvo o svojim sinovima i reče:"Proklet da je Hanan i da bude slugama braće svoje"! I još reče:"Blagosloven da je Gospod Bog Simov, i

Hanan da mu bude sluga. Bog raširi Jafeta i da živi u šatorima Simojevima, a Hanan da im bude sluga!" (Iz knjige Mojsje strana 9, 20-27).

Prema hrišćanskom tumačenju proročanstva o Jafetu "useljavanje u šatore Simove" jeste pretvaranje crkve u novo zavetnu, u kojoj se ujedanjuju svi narodi (Efes. 2, 12-14;3, 6). Ali s gledišta talmudističkog judejskog mesijanizma, prema kojem Mesija još nije došao "useljavanje u šatore Simove" može biti shvaćeno kao priključenje drugih naroda Jevrejima u svojstvu prozelita-nohaita.

Vrlo poštovan od strane Jevreja filozof Herman Kogen (od 1841 do 1918 godine) uči da je "savez sa Nojem" samo primitivan predistorijski period u istoriji čovečanstva.

Međutim "Mesijanska istorija čovečanstva" počinje na Sinaju i u temelju te istorije nalazi se ujedinjenje sviju naroda sa Jevrejima na čelu 20). Drugi pisac, isto tako Jevrejin povodom reči Noja koje on navodi u redakciji "Bog da raširi Jafeta" navodi staro tumačenje tog teksta koje se sastoji u tom da će Bog ulepšati Jafeta time što će deo njegovih potomoka preći u judejsku veru 21).

Eto takvu nam tajnu otkrivaju masonska pravila iz 1738 godine u poređenju sa talmudističkim učenjem o nohaizmu.

JUDAIZAM ENGLLESKE MASONERIJE

Zaštitnici masona možda će mi odgovoriti da se nohaotsko-judejske obeležje tobož može naći samo kod jednog dela lože, a da je na prime engleska masonerija sasvim druga, da je ona hrišćanska.

Masoni se često puta i to odavno brane od svojih neprijatelja tvrđenjem da njihovim ložama pripadaju episkopi. Tako je na primer engleski sveštenik mason Ozmod Dekejn (Osmond Dakeyne) braneći masoneriju od poznate knjige edinburškog profesora Robimzona, "Dokazi zavere" (Proofs of a Conspiracy) u svom govoru na masonskom skupu u Linkolnu 9. maja 1844 godine između ostalog rekao:"Jesmo li nevernici?

Arhiepiskop od Kentenberija, primas Engleske je slobodni zidar i bio je jednom majstor Bristolske lože! Ali ja ne moram da se zaustavljam na ovim stavovima;no svakako ni ja niti moja

braća sveštenici koja su pored mene ne bi bili tu kada bi protiv nas mogla biti podignuta takva optužba" 22). Ali u stvari takva činjenica ne čini lože hrišćanskim a samo pokazuje da pripadnost tih episkopa i sveštenika hrišćanstvu jeste ili neki nesporazum ili plod lukavstva. O tome ubedljivo svedoči jedno pismo objavljeno u časopisu The Church Times od 21 juna 1929 godine, a koje je napisano od strane jednog engleskog sveštenika, u čijoj je crkvi bila priređena jedna masonska svečanost. To pismo navedeno je u brošuri grofa J.Grabbe o Engleskoj Crkvi 23).

"Program (svečanosti) nije bio saopšten unapred piše sveštenik, i ja sam primetio da je on bio čisto teistički i da je ime Gospoda našeg bilo brižljivo izostavljeno. Ja sam pisao sekretaru pitajući ga, ne bili se mogle učiniti izvesne male promene, ali oni nisu mogli izaći u susret mojoj želji, iako su pokazali razumevanje za moje teškoće i bili su

sa mnom vrlo ljubazni. Ja sam isto tako napisao Episkopu da bih mu saopštio svoje sumnje i upitao ga za savet. On mi je savetovao samo, da u slučaju da ja ne nalazim to služenje mogućim da bih odmah o tome izvesti Red kako bi slobodni zidari produžili svoja nastojanja.

Na kraju sam odlučio da pošto episkop i nekoliko sveštenika-članova Reda moraju biti prisutni, a osim toga da su se ovakvi skupovi već sastajali više puta, ja ne smem to ometati.

Služenje je bilo ostvareno i ja sam dobio vrlo ljubazna pisma od Reda, ali moram priznati, da celo to vreme ja nisam bio ni malo sretan. Ja sam nekako osećao da ova stvar nije bila dobra, da nismo sačuvali vernost Gospodu našem Isusu Hristu.

Ime Gospoda našeg nije bilo ni jedan put pomenuto sem u istorijskom smislu u jednoj rečenici, kada je episkop pomenuo posetu Kraljeva Detetu Hristu u Vitlejemu. Mi smo bili blagosiljani od strane Hrišćanskog Episkopa sa hrišćanskog oltara u ime "Boga Avrama, Isaka i Jakova", dok je ime Boga i Oca Gospoda našeg Isusa Hrista bilo izostavljeno u Hramu Njegovog Sina".

Da se zapitamo da li bi bilo teško episkopu, koji činodejstvuje u takvoj masonskoj svečanosti, da u celini primi nohaitsku

religiju, to jest da prizna izuzetan položaj judeja, kao naroda sveštenika, koji je i do sada mesijanski narod? I ne moramo li mi da stavimo na račun masonskog uticaja sledeće reči engleskog kardinala Maninga na mitingu 1. februara 1882 godine u Londonu u cilju protesta povodom "proganjanja Jevreja u Rusiji": "Postoji knjiga, koja je naša opšta svojina - Izrailjskog naroda i hrišćana. Ta knjiga čini vezu između nas. I u ovoj knjizi čitam da je Izrailj najstariji narod na zemlji dok su Rusi, Austrijanci i Englezi samo narodi jučeranjeg dana. I živi taj narod snagom svoga umrlog duha, svojih nepromenljivih tradicija svoje nepokolebljive vere u Boga i božanske zakone - narod, koji je rasut po celom svetu, koji je prošao kroz oganj i koji nije izginuo, koji je bio bačen u prah ali se nije izmešao sa prahom" 24).

Takvi ditirambi narodu, koji je raspeo Spasitelja i koji i sada vodi nepomirljivu borbu sa Hrišćanstvom to tvrđenje da ovaj narod - bogoborac tobož čuva "nepokolebljivu veru u Boga i božanske zakone" što je drugo ako ispovedanje koje bi hteli da čuju od hrišćana ideolog nohaizma rabi Benamoceg i njegovi jednomišljenici? Tu je već učenjen prvi korak prema nohaizma i ostaje samo da se prećutkuje Isus Hristos, kao što je činio gore pomenuti episkop - slobodni zidar.

PRAVI CILJ MASONERIJE

Međutim pravi cilj masonstva nije obraćanje u judejsko ispovedanje ostalih naroda, prozelitizam, već rušenje drugih religija. Sugestija judaizma masonima potrebna je utoliko, ukoliko im ona kalem pošovanje prema Jevrejstvu i priznanje njegove misije. Prava pak svrha masonstva sastoji se u ispunjenju njegove rušilačke zadaće.

Sionski mudraci u petnaestom protokolu otvoreno govore da će kad oni preuzmu vlast u svetu, masoni biti bačeni van stroja: "Nemilosrdno ćemo kazniti sve ko s oružjem u rukama dočeka naš dolazak na vlast. Svako novo osnivanje masonskog tajnog društva biće takođe kažnjeno smrtnom kaznom i ona od njih koja sad postoje koja su nam služila i služe mi ćemo ukinuti i prognati deleko od Evrope i kontinenta. Tako ćemo postupiti s onim gojima masonima koji odveć mnogo znaju, one pak, koje

iz bilo kojih razloga pomilovati ostaće u većitom strahu od progonstva". Dok Jevreji nisu konačno ovladali svetom masoni moraju u njemu stvarati haos rušiti ga

a naročito rušiti sve religije u prvom redu hrišćansku da bi raščistili mesto za nohaitsku religiju u budućnosti. "Kada se mi zacarimo, kaže se u sionskom protokolu broj 14, neće nam biti poželjno postojanje druge religije sem naše, jednom Bogu s kojim je naša sudbina vezana našim izabraništvom, i preko koga je ta naša sudbina

sjedinjena sa sudbinama sveta. Prema tome mi moramo oboriti sva verovanja. Ako se od toga rode savremeni ateisti, to kao prelazni stupanj neće omesti naše planove već se poslužiti kao primer za pokoljenja koja će slušati naše propovedi o Mojsijevoj religiji koja nas je svojim strogim i smišljenim sistemom dovela pokorenju svih

naroda. Time mi naglašujemo i njenu mističku istinitost u kojoj se rećićemo zasniva njena vaspitna snaga. Pa ipak tu se u nama u vidu prisjedinjenja svih naroda judejskom veroispovedanju sa podjednakim pravima kao Jevreji". Sionski mudraci imaju u vidu prozelitizam ne veći od onoga, o kome sam govorio, navodeći poglede rabina Benamocega. To se jasno vidi iz sledećih reči istog protokola: "naši filozofi razmatraju nedostatke gojevskih verovanja, ali niko i nikad neće prosuđivati našu veru s njenog pravog gledišta jer je neće niko savršeno poznavati sem naših, koji se nikada neće usuditi da izdaju njene tajne".

Samo se po sebi razume, da masoni ne znaju kakva im je bedna uloga određena. Oni misle da su odista pozvani da grade hram čovečanstva. Pošto se oni više penju u stepenima, sve im se više otkriva, da je izgrađivanje tog hrama - stvar više ili manje daleke budućnosti - a da dotle moraju da ruše postojeću građevinu sveta, da bi raščistili mesto za zgradu budućeg vremena. Na najvišim stepenima, u znaku trideset trećeg stepena to se otkriva u natpisu pod slikom orla: "Ordo Ab Chao" - "Red Iz Haosa".

Stepen za stepenom sve se više otkriva masonu bogoboračku judo-kabalističku suštinu bratstva slobodnih zidara, koji ono

primaju po meri udubljanja u masonsku simboliku.

Uostalom treba imati u vidu, da među masonskim ložama postoji često razlika u pogledu otvorenosti njihovih konačnih ciljeva. Postoje lože, na primer engleske, koje jako prikrivaju naročito nižim stepenima antihrišćansku suštinu svoga bratstva*).

Postoje lože više levičarske ili više desničarske, postoje one koje se više bave naučnim pitanjima ili naprotiv više politikom.

Tako na primer Veliki Orijent Francuske isto kao i italijansko masonstvo bili su od uvek radikalno bezbožni i izrazito levičarski u političkom pogledu to jest otkrivali su svoj istinski karakter u nižim stepenima nego drugi masonski sistemi. U jednoj istoj zemlji mogu biti lože različitog karaktera. Tako je na primer "Simbolička Velika

Loža Nemačke" bila najizrazitija levičarska grupa u zemlji, sastojeći se personalno ideološki od marksista. Poored toga postojalo je sešt "Humanitarnih Velikih Loža", koje su se zvale tako, zato što su se sastojale na bazi nad-državnog nad-konfesionalnog humanitarizma. Za razliku od Velike Lože Nemačke one su tobož propovedale nacionalizam primajući ipak u svoj sastav Jevreje 25). Na takav način u masonske lože ljudi različitih pogleda i raznih interesa s tim da se u konačnom rezultatu budu vaspitali u jednom duhu.

* Tako se na primer u knjizi engleskog masona sveštenika Đorđa Olivera Signs i Symbols Illistrated explained in a cours of twelve Lectures on Free Masonry, London 1857 godina neki simboli tumače čak kao vezani sa Hrišćanstvom. Ipak oni u predgovoru primećuju da istinski smisao mnogih mesta njegove knjige mogu pravilno razumeti počev od stepena

"Majstora Kraljevskog svoga" to jest 13-og.

PRILAGOĐAVANJE NARODNIM OSOBINAMA

Jedan od najbolje informisanih savremenih istraživača masonerije Heselbaher beleži interesantnu činjenicu: dok u svima državama obično postoji samo jedna ili dve velike lože, u Nemačkoj ih ima skore tuce. Sa puno preva on misli da uzrok

tome nije neka prava šizma, nego da je uzrok u prilagođavanju nacionalnim osibinama Nemaca. U

Engleskoj je moguće, da pod vođstvom jedne iste lože rade najrazličitije lože na primer, sastavljene samo od parobrodarskih inženjera, bankara, socijalista ili Jevreja. U Nemačkoj pak ujedinjenje takvih parolikih loža pod vođstvom jedne iste velike lože nije bilo moguće usled kaže Haselbaher, nemačke temeljitosti koja ima naklonost prema razboritosti do sitnica u pitanjima principa. Masonerija je morala da računa sa svim svojstvom Nemaca i svaki put, kada su u velikoj loži iskrsavalo sporovi o sistemima ili pofledima ili druga razmimoilaženja, kada su se pojedine jovanovske lože bunile, odmah se je organizovala jedna nova velika loža, koja je posle drugih kolebanja između raznih sistema, stvarala "nov" sistem i u početku je izvesno vreme "svirala solo". Kasnije duhovi bi se umirili i posle nekoliko učenih diskusija o ritualnim pitanjima, sledovale bi više ili manje završene deklaracije, koje su na kraju privodile priznanju nove velike lože od strane drugih velikih loža. Na takav su se način formirale

takozvane nemačke "nacionalne" ili "hrišćanske" lože. U te lože primali su samo hrišćane ali Haselbaher navodi jedan vrlo karakterističan citat iz "Uputstva zidara u Nemačkoj" (Leitfaden durch die Ordenslehre der Grossen Landesloge der Freimaurer von Deutschland), sastavljenog od doktora Oto Hibera (Otto Hieber), knjiga 1. Tamo se sadrže pravdanja protiv okrivljenja u antisemitizmu, kao sramnom te se govori da se jedan Jevrejin pušta na skupštinu lože kao gost ako on pripada nekoj priznatoj loži. U tom slučaju, kaže se u uputstvu: "Ona ga rado prima kod nas, njega srdačno pozdravljaju, i mi se radujemo da on nema predubeđenja, da tobož jedan zid stoji između njih i nas.

Mi znamo u čemu mi imamo da budemo zahvalni i mi ćemo uvek postupati prema tome". Ne možemo a da se ne saglasimo sa mišljenjem Haselbahera da nepuštanje Jevreja u nacionalne lože nije dokaz da se oni stvarno

razlikuju od ostale masonerije nego samo dokaz da u njima naročito fino obrađivao "grubi kamen"

26).

Interesantan primer, koji pokazuje da se takozvane "nacionalne" nemačke lože samo prividno odlikovale od ostalog internacionalnog slobodnog zidarstva, nalazi se u istoj knjizi Haselbahera, kada on priča o sudbini Paula Ketnera, koji je pripadao Meklenburškoj Nemačkoj loži. Naivno shvatajući ciljeve masonerije on je posle bližeg

upoznavanja internacionalnog pravca stranih loža, njihove uloge u izvesnim političkim atentatima i pripremama međunarodnog sukoba, koji se razvio u svetski rat, objavio u 1919 godini veliki članak u zvaničnom časopisu Meklenburške lože "Meklenburgische Logenblaff " pod nazivom "na putevima internacionalnog slobodnog zidarstva" (Auf den Pfaden des internationalen Freimaurerei). Ovaj članak Ketner je potpisao imenom doktor Ernst Feyman. Objavljivanje njegovog članka u masonskom časopisu svakako je rezultat nekog nesporazuma jer on iznosi mnogo činjenica vrlo nepovoljnih po slobodno zidarstvo. Na osnovu običnog materijala iz stranih loža Ketner otkriva kobno učešće masonerije u mnogim događajima u vezi sa svetskim ratom. Kada je taj članak postao poznat antimasonima, masoni su se poneli prema Ketneru kao prema izdajniku a on je umro posle velikih patnji usled proganjanja od strane masona. Najteže i najopasnije za njega je bilo njegovo oglašanje za umobolnog na osnovu dijagnoze jednog lekara-masona. U stvari Ketner je bio umro potpuno zdrav.

Ovaj Ketner je 1925 godine objavio jednom časopisu, a kasnije u vezi sa jednim procesom potvrdio pred sudom jedan svoj razgovor sa grosmajstorom nemačkog slobodnog zidarstva grofom Dona 1911 -

1913 godine. Ketner je mnogo putovao u inostranstvo i posetio više stranih loža. Stekavši uverenje da se u međunarodnom slobodnom zidarstvu sprema velika zavera, koja je pored drugih država upravljena protiv Nemačke,

Ketner je otišao kod grofa Dona te mu je u četiri oko ipsričao ono, što je lično video i čuo. On je naivno očekivao da će njegove saopštenje o razornim planovima međunarodne masonerije, upravljenim protiv njegove otadžbine, izazvati

prekid odnosa između nemačkih i stranih loža. Ali je grof Dona primio njegovo saopštenje bez ikakvog interesovanja i umesto očekivanja reakcije Ketner je čuo samo konstataciju:

"Postoji samo jedno slobodno zidarstvo" 27). Na taj način grof Dona je pokazao naivnom članu lože da je ralika između "nacionalnih loža" i ostale masonerije samo spoljašnja i da u stvari cela masonerija nezavisno od njenog naziva teži ka jednom istom cilju.

G L A V A V

MASONSKO ČUVANJE TAJNI

Masonstvo se uvija u duboku tajnu. Pri svakom posvećenju na stepen počev od prvog, daju se svečane zakletve o čuvanju tajni, koje se u njemu saznaju. Masoni nižih stepena ne mogu doznati o sadržini rada masona koji stoje iznad njih. Tako u radovima drugog stepena mogu učestvovati samo kalfe i majstori, a u skupovima čuvanje tajne

masonu prete raznim nevoljama pa čak i smrću. Ukoliko se on više uspeo po jerarhijskoj lestvici utoliko on bolje zna da to nikako nije tek obična pretnja. I treba reći da su veoma retki slučajevi da su masoni čak i posle istupanja Lože otkrivali tajne reda. Doktor Konrad Lerih je u tome pogledu bio redak izuzetak, ali ne treba zaboraviti da je on izdao svoju knjigu kad je već snaga masonstva u Nemačkoj bila skrhana. Oskudica takvih otkrića objašnjava se još i time, što se u nižim stepenima nema što upravo ni otkrivati a u više stešene posvećuju se samo ljudikoji su već apsorbovali masonske principe u svoje telo i krv.

Što se čovek više uspeo uz masonsku čestvicu, to jače oseća da nad njim postoji neka vlast koja ga može prisiliti da postupi čak i protiv svojih ubeđenja. No gde je ta vrhovna masonska vlast on to nikada neće saznati. Prelazeći iz stepena u stepen mason sve više i više opaža kako mu je malo otkriveno i usled toga često puta oseća uvredu i razočarenje. Njemu se čini da ga vode jednim beskrajnim putem na kome se jedna tajna zamenjuje drugom ali nikada ne dobija puno objašnjenje.

U tom pogledu su vrlo interesantne žalbe masona doktora Hajnriha Fosa u pismu upućenom Musmenu, koji navodi Findel:

"Prevarili su me, piše Fos. U toku jedanaest godina ja bih morao doznati nešto o tome gde se čuva tajna, ko su njeni poznati čuvari, međutim znam samo to da je to akt, koji sam morao objaviti izazvao kod neposvećenih predubeđenje protiv naše sekte i nije bio ništa drugo nego lakrdija. Kakva može biti tajna kod čuvara koji skrivaju sebe, svoje poreklo a još više svoje učenje? Pre nekoliko godina ti si bio zbunjen mojoj primedbom: na koji način red, koji kaže da je slobodan, voljan, može dopuštati načelo najstrašnijeg porobljavanja duha? Čovek mora biti jako zaslepljen da ne bi video da takva načela vode ka jerarhiji, koja je najstrašnija od sviju tiranija. I na čemu se osnivaju ti zahtevi robovske podređenosti? Čemu služi tajna obaveza, potvrđena takvim mnoštvom kletvi, zašto tako mnoštvo simbola čiji se broj umnožava pri svakom koraku unapred i koji dobijaju moralni smisao samo pomoću samovlasnog tumačenja - to je isto kao kada bih hteo da na moralan način objasnim kaos, sedeći za svojim pisaćim stolom" 1).

U pismu doktora Fosa vrlo je karakteristična žalba na tajnu koja se ne otkriva, na tiraniju nepoznatih vođa i na to da su ga prisilili da objavi neki akt, koji je on smatrao zaštitinu lakrdiju. Za nas je vrlo značajno i to da takvo pismo nije objavljeno u knjizi nekog antimasona nego u radu jednog masona, koji se mnogo poštuje kod slobodnih zidara.

Još veći utisak čine žalbe jednog drugog slobodnog zidara, ne nemačkog već italijanskog. Istoričar jezuitskog reda Kretino Žorž u delu: "Rimska Crkva pred licem evolucije" navodi upadljive primere, koji to potvrđuju iz masonske

prepirke do koje je došao kardinal Berneti, državni sekretar i guverner Rima za vreme Pape Lava XII godine. 1858 godine je zvanično objavljeno da ova dokumenta postoje u Vatikanskoj arhivi.

Evo na primer što piše brat Malezari bratu Bradeštajnu:

"Mi sačinjavamo zajednicu braće po svim krugovima vasseljenje, mi imamo zajedničke ciljeve i interese: svi mi vodimo oslobođenju čovečanstva mi hoćemo da zbacimo svaki jaram, no ima jedan koji se ne vidi, koji se jedva vidi, ali koji nas

davi, odakle on potiče? Gde je on? Niko ne zna ili barem, niko to ne govori. Savez ostaje tajan čak i za nas veterane loža. Neko zahteva od nas stvari od kojih se po neki put ježi kosa na glavi: i zamislite, da od mene traže iz Rima, da dvojica od naših koji poznati svojom mržnjom prema fanatizmu (to jest mržnjom prema hrišćanstvu) moraju po naređenju najvišeg Poglavara da se ispovede i pričeste o prošlom Uskrsu: ne dovodim u pitanje svoju poslušnost ali bih jako hteo znati kuda će nas dovesti takva pobožnost"

(knjiga II strana 143).

MASONSKA DUŽNOST PREČA OD GRAĐANSKE

Ako po naređenju pretpostavljenih jedan bezbožnik može da bude nateran da se pričesti, može li onda biti čudno da u narodnim predstavništvima, masoni bivaju prinuđeni da glasaju protiv svoga ubeđenja, da se masoni antikomunisti drže pasivno prema komunističkoj agitaciji u njihovoj zemlji i potpomažu narodni front? Mason gubi svaku samostalnost. U svesci broj šest časopisa "Luč Sveta"

(Novi Sad 1926 godine) otštampani su vrlo lepo odabrani izvodi iz masonskih izdanja. Među njima sledeća dva veoma izrazito govore o masonskoj disciplini: "Masonstvo ne pretenduje ni malo da primenjuje u svojoj sredini neke od onih principa slobode i lične neizvesnosti, koje ono traži za neposvećene. Masonstvo je borbena organizacija i kao takva ono je i kao takva onno je prinuđeno da potčinjava svoje članove zahtevima discipline, potrebne za borbu". (Okružnice Velikog Orijenta Francuske 1894 godine) "Mason mora biti građanin... no on mora pre svega biti mason, pa tek onda kandidat, činovnik, deputat, senator, predsednik republike" 2).

Takva poslušnost masona predviđena je i u samom tekstu zakletve, koji je primljen od strane Konveta 1894 godine: "Zavetujem se čašću da ću se odazvati svakom pozivu, koji bi meni bio upućen od fran-masonerije ma kakva bila politička ili druga situacija, u kojoj bih se našao i da ću braniti na svaki mogući za mene način za sve (masonerije) odluke po pitanjima političkim i socijalnim". Ova obaveza potpisuje se od strane slobodnog zidara i čuva u Velikoj Loži. Cilj obaveze u tom, "da

postoji mogućnost da se u pravo vreme pismena izjava pokaže licima čije nam ponašanje daje osnova za sumnju da im nedostaje smelosti da priznaju usmenu obavezu" 3). U jednoj ili drugoj formi u svakoj se loži daje obaveza o poslušnosti.

Kao izraziti primer toga, koliko je opasna za državu masonska disciplina, koja u mnogim slučajevima može primorati lice, koje raspolaže poverenjem državne vlasti da postupi direktno protiv interesa Otadžbine, može da posluži ishod bitke kod Valmija, kada su čete monarhiske koalicije protiv Francuske republike 1792 godine pod zapovedništvom Karla od Braundšvajga bile potučene.

Glavni zapovednik saveznika svesno je izgudio bitku bez obzira na to što je revolucionarna vojska bila sasvim nespremna da se sukobi sa pravilno organizovanim armijama. Francuska revolucija bila je u opasnosti i mason glavno komandujući morao je da je spasava. Slučaj ovaj koji se često puta navodio u antimasonske literature, priznaje u svojoj knjizi i Sonije: "Ona je (francuska revolucija), piše on, bila apoteza masonstva... Herceg od Braunšvajga, kažu pristao je da bude tučen kod Valmija od Kalermana po naređenju loža" 4).

Slučaj ovaj nije jedini u istoriji. S izdajstvom masonske vojne komande Austrijanaca, na čelu s masonom Tugutom morao je mnogo da se bori Suvorov za vreme njegovog pohoda protiv Francuskih republikanskih četa. Tugut zamalo što nije sasvim upropastio ne samo vojsku saveznika svoga cara, već i one austrijske armije koje se stajale pod zapovedništvom Suvorova. Isto kao i vojvoda od Braundšvajga, Tugut je na štetu svoje Otadžbine spasavao masonsko čedo - Francusku republiku. O veleizdaji masona u raznim državama mogu se naći zanimljivi podaci u radovima nemačkog pisca Haselbahera 5).

Međutim, direktna naređenja suprotna njegovim pogledima, mason dobija retko. Zadatak lože sastoji se u tome, da on svoj rad u potrebnom za masonstvo pravcu vodi bez naročitih naređenja. To se postiže putem odgovarajućeg vaspitanja braće, koja se skupljaju u ložama. Pre svake takve mere, kao što je na primer provođenje novog, povoljnog za masonstvo,

zakona, ostvarenja kakvih reforma masoni se pripremaju u ložama čitavim nizom predavanja i beseda. Takav rad nastavlja se i na višim stepenima, koji nemaju ritualne skupove u ložama, već se

za većanje sastaju na drugim mestima. Tim putem postiže se to da mason radi u potrebnom pravcu čak i onda kad nema nikakvih direktinih instrukcija.

MASONI U DRUŠTVENOM ŽIVOTU

Bez naročitih instrukcija mason provodi svoju ideologiju u svima onim ustanovama u kojima je on član. Braća potpomažu jedan drugoga na taj način, nevidljivo za tuđe oči čine organizovanu grupu u krugu raznih društava, kolegija, ustanovama i tako dalje, grupu nevidljivo pogotovo zato, što se ona često sastoji od ljudi, koji spolja prividno pripadaju različitim političkim strankama. Masoni namerno stvaraju razna prosvetna, dobrotvorna i druga društva, radi sticanja uticaja u društvenom životu.

Tako na primer Društvo Svetog Save, Društvo Kralj Dečanski, Patriotska blagajna, Đačka menza, Pripremna učiteljska škola i tako dalje 6).

Veoma su karakteristične u tom pogledu instrukcije masonskog kongresa u Nansiu 1882 godine:

"Kao, nadahnuti ložom, masoni pomoću svojih prijatelja nemasona, osnoju kakvo udruženje, oni ne treba da ostave tu stvar u rukama neposvećenih.

Naprotiv, neophodno je..... rečito mnogo koristi donelo Francuskoj 11). Kakva lije to promena pravca Velikog Orijenta?"

Ova se promena sastoji u skretanju ka potpuno već otvorenom ateizmu. Od toga se baš vremena 1877

godine iz masonskog rečnika isključuju čak i reči "Veliki Neimar Vaseljenje", a godine 1884 izmenjen je stav 1. Statuta u kojem se spominjao Bog i besmrtnost duše. U izmenjenom obliku ovaj stav glasi:

"Uzimajući u obzir, da se metafizičke koncepcije odnose potpuno individualne osobine članova, masonstvo se odriče bilo kakvih dogmatskih opredeljenja" 12).

Ateistički pravac Velikog Orijenta Francuske nije joj u stvari doneo koristi, već žestoko gonjenje religije. Za rušenjem vere u Crkvu sleduje ranije ili kasnije i potpuno odricanje svih ostalih osnovnih načela hrišćanskog pogleda na sve.

Mason ne može da priznaje sjedinjenje s Bogom u hrišćanskom smislu kao životni cilj. Njegov ideal nije Bog, već čovečanstvo. Masonstvo hoće da izgrađuje život na zemlji bez Boga. Malo posvećeni mason ili čovek zanet

masonskim pogledima takozvani "mason bez kecelje" u najboljem slučaju priznaće religiji uopšte, a tim više Crkvi, samo značenje jedne od mnogih kulturnih vrednosti. Arli mason koji po rangu stoji samo malo više, obogotvorava već samo čovečanstvo. To je naročito upadljivo u jednom svom govoru mason Žorž Žores: "Ono neprocenjivo blago, koje je čovečanstvo zavojevalo i koje smo dužni pre svega da čuvamo - to je misao, da nema svete istine... da svaka istina ne izlazi od nas jeste laž..." Dalje on govori već u tone koji potseća na Velikog Inkvizitora kod Dostojevskog:

"Čak ako bi ideja Boga primila opipljivu formu i ako bi se sam Bog u vidljivom obliku pojavio nad gomilom, to bi prva dužnost čoveka bila da mu otkaže poslušnost i da se ponaša prema Njemu kao prema ravnom, s kojim

se mogu voditi pregovori, a ne kao prema nesnosnom gospodaru, kome se treba pokoravati" 13). To je razlog zbog koga se masoni uvek bore protiv toga da u državi postoji državna Vera zbog čega se oni staraju da istisnu Crkvu iz narodnog života*).

Tako čak i mason malog posvećenja u odnosu prema Crkvi uvek čak i bez naročitih instrukcija pretpostavljenih, ispunjuje Jevrejski nalog, na sledeći način formulisan u Sionskim protokolima: "Mi moramo da potkopavamo veru da iščupamo iz uma goja same principe Božanstva i Duha i da sve zamenimo aritmetičkim računima i materijalnim potrebama ". (protokol broj 4).

Anticrkvena i bogoboračka suština masonstva veoma se lepo dokumentarno izobličava u Okružnoj poslanici Arhijerejskog Sabora

Ruske Pravoslavne Crkve u inostranstvu od 15

(28) avgusta 1932 godine otštampanoj u broju dva časopisa Cerkovnaja Žizni za 1934

godine. Arhijerejski sabor je ne samo osudio masonstvo već je dao i uputstva sveštenstvu za borbu protiv njega i zabranio je da pri puštanju pričešću članove loža, do odricanja njihova od masonstva. Sve zagranični ruski sabor s učešćem predstavnika klira i svetovnjaka godine 1938 odredio je da članove loža ako oni ne prinesu pri ispovesti ustanovljena pokajanja u svojoj zabludi, treba smatrati kao odbačene od krila Svete Pravoslavne Crkve sa svima posledicama koje iz toga proizilaze" (Adžanija zagraničnog sabora strana 198). Gore navedene crkvene odluke veoma su snažno uticale na jačanje antimasonskog pokreta u ruskoj emigraciji.

No masonstvo je stvoreno i za rušenje hrišćanski država samih po sebi. Pošto demokratizam ruši državu, masoni uvek brane demokratske principe protiv monarhiskih principa i svakog jednovlašća, ako se naravno ono ne nalazi u masonskim rukama. Organ francuskog masonstva "Akcija" izjavljuje godine 1904, potpuno otvoreno: "Sadržaj političkog programa masonstva svodi se na odbranu demokratije, bez religiozne države i borbu s Crkvom" (strana 256).

Masonstvo ima rukovodno značenje u svim revolucionarno-demokratskim pokretima; lozinka francuske revolucije: "Sloboda, jednakost i bratstvo", to je lozinka masonstva u nižim stepenima.

Uspeh masonske propagande bio je tako velik da je mentalitet prosečnog evropski obrazovanog čoveka postao u velikoj meri masonski, kao i sve njegove predstave o događajima iz istorije.

Pogledi dece i mladića vaspitavaju se u velikoj meri u zavisnosti od toga što im se predstavlja kao simpatična pojava a što kao pojava negativna. Čovek, kome su od mladosti sugerirali, da je odanost Crkvi, Kralju, Otadžbini dostojna poštovanja, da je vera iznad svega, biće prijemčiv za pravoslavni mentalitet. Ali kroz udžbenike

svih zemalja i kroz literaturu namenjenu omladini, kao crvena nit provlačila se i prodrila u telo i krv naših inteligentnih ljudi ubeđenje da se progres u državi javlja u srazmeri kako

svetovno obrazovanje dobija prevagu nad crkvenim i po meri širenja demokratije. Crkvenost, porodični princip, čvrsta vlast - sve se to predstavlja kao primitivna pojava. Ujedno s tim sugeriralo se da su reformacija i revolucije: Engleska, Francuska i druge izazvane kao zakonitim protestom protiv zloupotrebe crkvene i svetovne vlasti. Ko ke od nas ikada čuo u gimnaziji barem

jednu reč o Jevrejskoj osionosti u Evropi u srednjem veku, o pravičnosti iznuđenih mera protiv Jevreja u raznim državama, o istinskim razlozima obračuna s templarima, o judejskom elementu kod takozvanih humanista, o ulozi masonstva u revolucijama?

Unakaženje celokupne istorijske perspektive, to je jedan od glavnih plodova dugogodišnjeg masonskog rada.

MASONSKI FALSIFIKATI ISTORIJSKIH ČINJENICA

Da bi se taj cilj postigao slobodno zidarstvo nije samo sprovodilo u toku mnogih godina najraznovrsniju propagandu, nego nije prezalo ni od direktnog falsifikata istorijskih činjenica u kojima se crno pokazivalo kao belo, a belo kao crno. Veoma upadljiv slučaj takvog falsifikata pominje mason Findel, kao priča o pokušajima da se opravdaju templari: "Fran-masoni nisu samo izmišljali legende i događaje, kojih nije bilo, nego su se koristili i raznim mahinacijama da bi se sakrila istina".

Tako su masoni poštovaoci reda otkupili celo Moldenhaerovo izdanje akata iz suda nad templarima, pošto se u njima dokazivala krivica reda, samo vrlo malobrojni primerci bili su pušteni u prodaju.

Moldenhauer i Minter hteli su izdati drugu knjigu u kojoj su nameravali da opišu unutarnja svojstva reda, ali pošto su i sami bili slobodni zidari, oni su se uplašili da će se ovim naškoditi dobrim odnosima sa otalom braćom. Ali nekoliko godina pre njih produžuje Findel, masoni u svojoj neobičnoj za istoriji zaslepljenosti upravo su izvršili

falsifikat. Naime 1650 godine Dipiji je objavio u Parizu svoju "Istoriju osuđena Templara" koja ne ostavlja kod čitaoca ni najmanje sumnje u krivice reda. Ovo delo je izazvalo veliku larmu i doživelo je još tri izdanja u Briselu: 1685, 1700 i 1713

godine pored toga ono je izašlo u Frankfurtu na Majni na nemačkom prevodu. Ali ono se

pokazalo kao vrlo nezgodno, kada su polovinom XVIII stoleća poneke frakcije slobodnog zidarstva zažele da obnove red templara i počele sa tvrđenjem da on nikad nije potpuno izumro. Ali šta je valjalo da se radi? Otkupiti celokupno izdanjebilo je nemoguće, pošto je prošlo više od jednog stoleća od promena njegovog širenja u svetu, - ali je bio moguć falsifikat. Tako je i učinio jedan nepoznat izdavač: u svakom slučaju ili slobodno-zidarski templar jezuitskog Kapitula ili vtez Stroge Poslušnosti

- koji je objavio Dipiju u 1751 godini, tobož u Briselu (verovatno u Parizu ili Amsterdamu), sa mnogo primedbama, dopunama i dokumentima, ali u toliko unakaženom obliku, da je izlazilo kao da Dipiji ne optužuje red, nego dokazuje njegovu nevinost" 14).

Ja sam naveo u celini reči Findela, jednog masona, urednika masonskog časopisa, da bi se videlo kakvi se načini laži i falsifikati primenjuju od strane slobodnog zidarstva da bi se društvu sugerirala lažna mišljenja o pojedinim istorijskim događajima. Ali takvi primeri mogli bi biti navedeni u velikom broju, na primer u pogledu takozvane

"velike" francuske revolucije, koja je bila veštački idealizirana u pogledu uloge Jevreja, a poslednjih godina u pogledu pravog stanja stvari u SSSR. Zar nije bio falsifikat ćutanje celokupne masonske štampe o mučenjima koji je bio ruski narod izložen u najžešćem Jevrejsko-komunističkom ropstvu?

Svako prikazivanje pravog stanja stvari, svaki prestup komunista, prećutan je dok su se naveliko reklamirale takve knjige kao što je knjiga Erisa o njegovom putu u Rusiji ili objavljena u Beogradu izdanja tajnog komunista, rotarijanca Mahina.

ENGLESKO-JEVREJSKI SAVEZ

U oblasti međunarodne politike može se izreći kao pravilo da su prosečni masoni naglofili. Ovo sa može tumačiti ne samo time, da je masonska organizacija nikla na engleskom tlu, već ponajviše time, što je Engleska bila tokom mnogih godina

svetski centar judo-masonstva, svom snagom svoje Imperije služeći ostvarenju Jevrejskih ciljeva u svetu.

Kako se navodi u istoriji Jevreja od Moze Maroluisa /London 1851 godina/ još je za vreme Kraljice Jelisavete Jevrejski Sinderion predložio engleskoj vladi da sklopi s njim savez. Predlog je ovaj bio sastavljen sledećim putem: jedan Jevrejin po imenu Emanuel Tremeli, primivši prividno protestantizam postao je profesor Jevrejskog jezika u Kembridžu. Stojeći blizu tafašnjih upravljača.

ogorčeni neprijatelji katolicizma kao i oni, on je bio učitalj hebroniste. Huga Brajtona, koga he posvetio u kabalističke tajne, a ovaj je postao najomiljeniji bogoslov Kraljice Jelisaveta. Hugo Brajton je jednom priliko i predao Kraljici svoju zvaničnu ponudu Jevrejskog Sinedriona o savezu. Međutim, Kraljica se nije žurila s tim poslom i za njenog života on je ostao konačan. No posle njene smrti Hugo Brajton je opet krenuo na posao i kako kaže Margoluis, sa većim usšehom 15).

Teško je reći da li je ovaj savez bio sklopljen i formalno, kao što je bio sklopljen pred Balfurovom deklaracijom, ali je nesumnjivo da je Engleska uvek provodila politiku, koja je branila Jevrejske interese u svetu. Dosta će biti ako spomenemo nekoliko istorijskih fakata.

1846 godine u Petrovgradu je dolazio čuveni Jevrejin ser Mojszej Montefiori (1784-1885 godine) sa ličnim pismom od Kraljice Viktorije Caru Nikoli I da bi izdejstvovao ubeleženje zakona prema Jevrejima i naročito uspostavljenje

organizacije kagala (židovska opština) koja je nešto ranije bila ukinuta i prilagođavanje školske reforme običajima židovskih masa. Sešt godina ranije, vlada Palmerstona je vrlo energično istupala u odbranu nekoliko Jevreja koji

su bili suđeni zbog ubistva sa ritualnim ciljem katoličkog sveštenika Tome u Damasku. Britanski diplomatski predstavnici su žilavo branili Jevrejski pravni položaj i u balkanskim državama na Pariskom kongresu 1856 godine.

Razume se, da se to moglo ostvariti i bez direktnog sporazuma između Jevreja i Britanske vlade usled vodećeg položaja, koji

su masoni stekli u orijentisanju Engleske politike i jakog upliva Jevrejskih kapitalista. Ali je svakako

nesumnjivo da je Britanska vlada tradicionalno sprovodila politiku saradnje sa svetskim Jevrejstvom i da je Engleska u svojoj istoriji ostvarivala ciljeve, koji su za nju bili predviđeni u planovima Frenzisa Bekona, jednog mnogo poštovanog od strane slobodnog zidarstva, filozofa, rozenkrojcera i kabalista, koga smo već ranije pominjali.

Otprilike u isto doba kada je bio ponuđen i kada se rešavao predlog Jevrejskog Sinderiona on je napisao delo "Nova Atlantida", o kojem sam već govorio u početku i koje masoni i rozenkrajceri veoma cene. Nadam se da će sada mojim čitaocima biti veoma lako pod ostrvom Benzalemom poznati Englesku, a pod "Solomonovim Hramom" - masonstvo sa njegovom rušilačkom akcijom po celom svetu, pri čemu je ono kao što sam već jednom rekao, u Engleskoj do poslednjeg vremena pomagalo državu, a nije nju rušilo. Mnogi istraživači nalaze da bez masonstva Britanska Imperija ne bi mogla postojati i neminovno bi se raspala. Ako su rozenkrajceri, kao što smo gore videli, došli do zaključka da se sa samom filozofijom ne mogu postići njihovi ciljevi i rešili da stvore organizaciju koja bi u svetu prigrabila vlast, onda ne možemo a da ne uporedimo masonsku Englesku s onim ostrvom Benzalemom, o kome je pisao jedan od najpoznatijih rozenkrojcera. Ponovna reorganizacija masonstva sa središtem u Engleskoj koju su sproveli baš rozenkrajceri, ukazuje na to da imamo posla s izvršenjem Bekonovog plana. Ponjegovim se čak i nacrtima vodila i sva politika Velike Britanije.

ZAJEDNIČKI INTERESI VELIKE BRITANIJE I JEVREJSTVA

Ukoliko mi znamo o težnji Jevreja za vlašću nad celim svetom, ukoliko nam je poznato Jevrejsko poreklo masonstva i njegovo služenje ciljevima Jevrejstva - mi ne možemo a da ne izvedemo zaključak da tom istom Jevrejstvu služi i država čija se sva politika nalazi već skoro trista godina u rukama masonstva. Ja sam lično sklon mišljenju, da formalni savez između Engleske kao takve i Jevrejstva nije bio zaključen. Za Jevrejstvo je bilo dovoljno to da je ovoj politici Engleske davalo pravac

masonstvo, koje je Jevrejstvo stvorilo preko rozenkrojcera i koje radi u skladu s ciljevima Sionskih mudraca. No pri kraju Svetskog rata, savez između Engleske i Jevrejstva bio je sklopljen i formalno i javno. Međutim već 1903 godine Engleska se obratila zvaničnom notom Sionskom kongrsu, nudeći Jevrejima svoju pomoć, a pri kraju Svetskog rata bio je među njima postignut definitivni sporazum.

U rezultatu pregovora, koje je ime Jevreja vodio u Londonu predstavnik Nazavisnog Ordena B na B

ret - Lisijen Volf. Atanti je bila obećana američka pomoć s tim da Engleska uzme na sebe obavezu da stvori Jevrejima Palestinsku državu i da im ukazuje zaštitu u svim drugim zemljama 16). Engleska obećanja bila su potvrđana u poznatoj Balfurovoj deklaraciji.

"Mi smo se rešili na veliko delo, izjavio je tada Balfur, ja naročito kažem mi - to jest Jevrejstvo i Engleska. Mi smo drugovi u svom poduhvatu". U pismu pak Rotšildu od 2. Novembra 1917 godine on je pisao: "Vlada Njegova Veličanstva gleda blagonaklono na stvaranje nacionalne države u Palestini za Jevreje i uložiće sve napore da olakša dostignuće ovog cilja, pri čemu se samo po sebi razume, da ne sme biti dopušteno ništa, što tangiralo i veroispovedna prava ne-Jevrejskih opština u Palestini, isto tako i prava i politički položaj Jevreja u ma kojoj zemlji" 17).

Jevreji su sa svoje strane u licu prvaka Cionista proklamovali zajedničke interese Velike Britanije i Jevrejstva. Ali već i pre ove deklaracije, Engleska je ustupila kao zaštitnica Jevrejskih interesa (na primer na Berlinskom kongresu pri diskusiji o pravnom položaju Jevreja u balkanskim državama).

Dakle svuda su masoni nastupali kao naglofili stoga što je Engleska bila svetski centar masonstva, ostrvo Benzalem, koje štiti Jevrejske interese, stvara svetske konflikte, kad je to Jevrejima potrebno ne dajući ni jednoj drugoj državi da stekne hegemoniju i zatim donese štetu Jevrejskim planovima.

Samo je u jednom slučaju

masonstvo išlo protiv Velike Britanije: u ratu za američku nezavisnost, koja se javila kao rezultat ustanka pripremljenog i

izvedenog od masonstva.

S.A.D KAO ZAMENIK ENGLJSKE

Kako da objasnimo ovu činjenicu? Ja smatram da ona može biti objašnjena ili time što 1773 godine masonska organizacija još nije bila dovoljno jaka, usled čega su provincijalne lože mogle istupati protiv svoje Velike Lože u Londonu, ili pak, da je taj ustanak i otcepljenje Amerike ulazilo u neke više planove. Sklon sam tom gledištu.

Skлонost da se tamo obrazuje drugo ostrvo Benzalem, još nepristupačnije nego prvo i koje može da ga u slučaju nesreće zameni. Ovo drugo ostrvo Benzalem dugo je vremena ostalo po strani od Evropske politike. Tamo je bez prepreke rastao Jevrejski kapitalizam i Sjedinjene Države su samo postepeno postale svetska međunarodna banka, koja se nalazi u Jevrejskim rukama. Ukoliko je Engleska u rukama masonskih upravljača, Amerika još otvorenije služi Jevrejskim interesima. U Engleskoj je centar masonstva, u Sjedinjenim Državama je centar Jevrejskih loža reda B na B ret.

Postepenim slabljenjem Engleske, Amerika sve više stupa na pozornicu u istom svojstvu svetske zaštitnice Jevrejskih interesa. Istaknuti Jevrejin kao što je Žabotinski, otvoreno je pisao: "Ako je istina da se Engleska umorila da je kod njenog naroda nestao interes za izgradnju Imperije, da on nastoji da se reši i planova i odgovornosti, jednom reči, da je za Englesku kucnuo čas "sutona", tad mi naravno ne možemo dalje istim putem. Smatram da ako mi revizionisti, odista dođemo do takve dijagnoze sadašnjeg stanja Engleske moraćemo to tako i objaviti. Šta više, mislim da će se Engleskoj tada naći i zamenici". Za kratko vreme pre toga Žabotinski je rekao da bi Jevrejstvo kao takvog zamenika sa zanosom primilo Ameriku 18).

Ona još dosad nije mogla potpuno da zameni Englesku što u njoj nije bilo takvog jedinstva, tamo još postoji u narodu suprostavljanje. Monroeve doktrine o nemešanju u poslove drugog kontinenta i time još ne isključuje mogućnost preokreta, usled koga bi politika Sjedinjenih Država pošla drugim putem.

Engleska je pak mnogo pouzdaniji sprovodnik Jevrejske međunarodne politike, jer je ona već davno srasla s njom. Eto to je razlog zbog koga je Engleska kao verni sluga Jevrejstva morala svirati partiju primaša u Društvu Naroda i biti ona fizička sila bez koje to Društvo nije moglo imati nikakvog realnog političkog značaja. Međutim, Društvo Naroda je bilo klica međunarodno vlade za koju se otimaju Jevreji. Već se mnogo decenija u masonskim ložama tretira pitanje ostvarenja Sjedinjenih Država Evrope, kao prelazne mere k ustrojstvu Sjedinjenih Država celog sveta. Zato se može navesti mnogo dokaza. Dovoljno je da ukažemo na obrazovanje "Međunarodne lige mira" 1864 godine na mnogobrojne odluke masonskih konvenata, na masonske kongrese, Versajski mir, na Društvo prijatelja Društva Naroda, koje su masoni osnovali po svim državama na pan-Evropu i tako dalje 19).

Uporedite sve ove akcije svetskog masonstva s otkrivenim u protokolima Sionskih mudraca i videćete da se sve brige o kolektivnoj bezbednosti nisu ništa drugo do izvršenje od strane masona Jevrejskog plana o stvaranju svetske Jevrejske vlade.

Odluke masonskih konvenata govore o neophodnosti proširenja prava Društva Naroda, o stavljanju vojne sile na njegovu dispoziciju koja bi njegove odluke učinila obeveznim za sve države i o davanju prava nadzora Društva Naroda nad unutarnjim poslovima svih državama 20).

Nema sumnje da je Društvo Naroda, kao začetak svetske vrhovne vlade bio kruna masonsko-Jevrejske pobede 1918 godine. Ako bi dalje sve išlo saglasno Jevrejskim planovima, mi bi smo možda već imali isto tako svirepu kao i u SSSR, međunarodnu Jevrejsku vladu. Ali otpor na koji su naišli od strane Nemačke i Italije protiv takvog nasilja nad Hrišćanskim svetom primorao je Jevreje da pribegnu novom svetskom ratu.

U protokolu broj sedam Sionskih mudraca postoji značajno mesto: "Na svaki otpor, kaže se tamo, mi moramo biti u stanju da odgovorimo ratom sa susedima one države koja bi se osudila da nam se odupre ali ako i ovi susedi namisle da kolektivno stanu protiv nas onda mi moramo da damo otpor svetskim ratom".

Kada nisu uspele sankcije protiv Italije za vreme abisinskog rata kad je autoritet Društva Naroda počeo da opada - svetski rat je bio odlučan. Nikakva pomirljivost Nemačke ili Italije nije ga mogla otkloniti.

MASONERIJA I KOMUNIZAM

Zabeležiću još jednu pojavu, karakterističnu za odnose masonstva prema pitanjima međunarodne politike. Masonstvo je u svima državama stalno podržavalo boljševičku vladu Rusije bez obzira na to što je decembra 1922 godine Trocki izjavio na IV Kongresu III internacionale u Moskvi, da je komunistima koji pripadaju slobodnom

zidarstvu naređeno da se do prvog januara imaju odlučiti za članstvo u partiji ili u ložama. Usled toga su poneki masoni napustili svoje lože. Takva odluka masona bi da izazove neprijateljstvo između loža i komunističke partije. Međutim, to se nije desilo i kad je 1924 godine bilo pokrenuto pitanje o saradnji levičarskih partija u Francuskoj

savetovanja su se vršila u prostorijama masonskih loža što se vidi iz zvaničnih masonskih izdanja 21).

Dalje u istoj 1924 godini od grupe ruskih komunista i francuskih masona na čelu sa gospodinom de Monzi i sekretarom Velikog Istoka Francuske. Gospodin Ari bila je sastavljena grupa novog franko-ruskog prijateljstva u kojoj je gospodin Ari došao na položaj generalnog sekretara. Posle pobede levog kartrela na izborima Kongres lože

Pariskog okruga na sednici 10 jula 1924 godine (izgleda po sporazumu sa Moskvom) doneo je rešenje o uspostavljanju prava sviju komunista, koji su napustili lože 1923 godine 22).

U već citiranom radu Haselbahera nalazimo vrlo interesantne podatke o predavanjima u 1933 godini -

1936 godine u francuskim ložama i člancima u masonskoj štampi u duhu simpatija prema Sovjetskoj vladi i crvenom pokretu u Španiji 23). Iz ovih podataka uzetih iz zvaničnih masonskih izdanja vidi se kako su se sistematski umovi slobodnih

zidara obrađivali u smislu saradnje sa komunistima. Ujedinjenje levičarskih partija koje je 1924

godine dovelo do ostavke predsednika Republike Milerana bilo je moguće samo zato što se u njegovom centru nalazilo slobodno zidarstvo. Veza masonerije sa Moskvom nije se prekidala i kasnije i to ne samo u Francuskoj, nego i u ostalim državama. Uspostavljanju diplomatskih odnosa sa Sovjetima svuda je prethodila priprema javnog mnjenja od strane masonerije. Slobodno zidarstvo svuda je podupiralo i narodni front, koji je služio kao oruđe komunističke politike.

Doktor Lerih navodi interesantnu belešku, o štampanju 1936 godine (25 aprila), u ruskom pariskom dnevniku "Vozrođenje" na osnovu podataka lista "Grengoar".

U toj belešci kaže se da je član Kominterne Karlo Radek poslao u Pariz svog najbližeg saradnika Petersona, poznatog pod nadimkom "drug Marko" da ubedi Veliki Orijent u neophodnost da se pruži podršku protiv Hitlera. U protivnom slučaju, izjavio je on, Firer će se obračunati sa Moskvom i povešće napad protiv francuskog masonstva. Kao rezultat ovih pregovora Staljin dozvoljava postojanje u Rusiji šest maonskih loža, pod uslovom da spisak njihovih članova bude poznat vlastima i od njih potvrđen. Sa svoje strane Veliki Orijent uzeo je na sebe obavezu, da u ime zajedničkih interesa podupre Narodni front da u narodnim predstavništvima sprovede francusko-sovjetski pakt i da raspusti francuske lože, koje imaju u svojoj sredini ruske emigrante, među njima i ložu "Astreja" 24).

Ovo stvaranje loža u Sovjetskoj Rusiji bilo je iskorišćeno i radi uticaja preko Velikog Orijenta Francuske na američku politiku masona Ruzvelta. Na vanrednoj sednici Velikog Orijenta Francuske povodom obnove masonstva u Rusiji, predsednik sednice Gaston Beržeri izjavio je sledeće: "Bivši član Velikog Orijenta brat Radek javlja nam

lično u pismu da Sovjetska vlada ima nameru da ostane u tesnom kontaktu sa svetskim masonstvom i moli nas da utičemo na našu Američku braću da bi oni opet napregli sve snage da pobude Ruzveltovu vladu da prizna Sovjetsku vladu. Naš je moralni dug - nastavio je Beržeri - da pomognemo našoj Ruskoj braći i da se borimo

s njima protiv zajedničkog neprijatelja" 25).

Nema nikakvog razloga da sumnjamo u istinitost ovih saopštenja jer je Veliki Orijent Francuske, može se reći otvoreno i stalno ukazivao podršku komunizmu protiv obnovljene Nemačke, on je podržavao komuniste i za vreme Španskog rata, međutim, izjave o obnovi masonstva u Rusiji zvuče iskreno. Izgleda da je sve to bila komedija

radi uticanja na javno mnjenje masona nižih stepena olakšavajući njihovu pobudu da podržavaju Sovjetsku vladu... Eto zašto je ovaj sporazum i postao poznat masonima nižih stepena i zašto je mogao da prodre u štampu. Ustvari, kao što smo videli masonstvo postoji da stvara haos, pomoću koga mogu doći na vlast Jevreji. Kada ovi preuzmu vlast masonstvo gubi svaki smisao. Za orijentaciju života u Rusiji kojom neposredno upravljaju Jevreji i koja je postala Jevrejskom kolonijom, masonstvo je potpuno nepotrebno i ono stvarno ne postoji u Sovjetskom Savezu...

Podrška boljševika od strane masona sastojala se u tome što je masonska štampa ćutke prelazila preko boljševičkih zverstava, prećutala čak i glad u Rusiji 1932 godine pažljivo sprečavajući da organizacije koje su se nalazile pod masonskim rukovodećim uticajem ne protestuju protiv Sovjetske vlade i ako bi slobodoumlje masonstva izgleda, obavezivalo ga na podstrek protestnog pokreta.

Različite međunarodne konferencije protestovale su protiv svega samo ne protiv Sovjetskih obračunavanja i zverstava. Čak je i Oksfordska konferencija za praktično Hrišćanstvo 1937 godine protestujući protiv tobožnjih religioznih gonjenja u Nemačkoj, prešla preko položaja Pravoslavne Crkve u Rusiji sa potpunim ćutanjem 26). To je bio rezultat masonskih uticaja tako snažnih u engleskim crkvenim krugovima.

BASTION JEVREJSKE VLASTI

Masonstvo je podržavalo i podržava komunizam zato što je u Rusiji stvorena citadela Jevrejske vlasti.

Da je to tvrđenje istinito sada već mora biti svima jasno. Ali počinjući ovaj rad ja sam sebi postavio cilj da ne tvrdim ništa bez dokaza. Zato će navesti izvesne dokaze da Rusijom vladaju

ne samo neki izopačeni elementi ruskog naroda nego baš Jevreji. Najpre ću navesti svedočanstvo poznatog pomagača Sovjeta masona Erioa. U augustu 1929 godine ovaj gospodin je došao sa nekom misijom u Beograd.

Radi pregovora sa njim skupili su se Beogradski novinari i on im je između ostalog ispričao sledeće: Negde 1922 godine Erio se sastao sa rumunskim Kraljem Ferdinandom I. To je bilo pri povratku iz Rusije u vremenu kad je bilo puno spornih pitanja. I razgovor s Kraljem skrenuo je na pitanje o boljševicima. "U toku toga razgovora, veli gospodin Erio, - rumunski Kralj Ferdinand rekao je sa osetnim nemačkim naglaskom, jednu od najdubljih misli koju sam ikada čuo. Pošto je mojoj poseti bio pripisan naročiti značaj zbog tad gorućeg pitanja razgraničenja sa Rusijom, Kralj Ferdinand im reče:

Boljševici su pre revolucije bili po Italiji, po Francuskoj i po drugim zemljama. To vam je većinom Jevrejski element. Oni su tako reći izašli iz ovih zemalja, ali su se u Rusiji dočepali vlasti. To je bio revanš Večnog Jude.

Gospodin Erio se zamislio.

Oko njega za stolom tajac.

- E, vidite, Kralj Ferdinand je kazao tu jednu pametnu duboku misao. Zaista tačno. Vrlo duboka misao" 27).

Opravdanost mišljenja gospodina Erioa i Kralja Ferdinanda potvrđuje se mnogobrojnim statističkim i drugim činjenicama. Da su oni bili u pravu dokazuje već izuzetan privilegovan položaj Jevreja u Sovjetskoj Rusiji. Važni podaci u tom smislu nalaze se u godišnjaku "Jevrejski Svet" (Erejski Mir), koji je počao da izlazi u Parizu u 1939 godini u izdanju Odbora Društva Rusko-Jevrejske Inteligencije. Mi moramo imati u vidu da izdavači tog godišnjaka nisu bili nimalo skloni da afaširaju veze Jevreja sa Sovjetskima. Baš naprotiv, u nizu članaka vidi se želja da se ogradi od nje, pošto bi prisnost s njom mogla da posluži kao povod za grozni antisemitski pokret u budućnosti.

To se iskazuje dosta otvoreno. U vezi s takvom taktikom izdavača "Jevrejskog Sveta" pojmljivo je da se u člancima koji su posvećeni položaju Jevreja u Sovjetskoj Rusiji piše vrlo oprezno i bez suvišnog optimizma. Tim je veći značaj

podataka, koji se nalaze u "Jevrejskom Svetu". Najpre se skreće pažnja na to da Jevreji koji su se kao

što je poznato uvek žalili na proganjanje i antisemitizam, čak i onda, kada za to nije bilo nikakvih osnova, priznaju, da je u Sovjetskom Savezu protiv antisemitizma sprovedena planska borba i da komunistička vlada ne snosi nikakve odgovornosti, ako se tamo ponekad opaža antisemitizam.

"Jevrejska emigrantska štampa stoji tamo, pažljivo je posmatrala pojave antisemitizma u Sovjetskoj Rusiji i mora se konstatovati, mogla je da zabeleži samo neznatan broj takvih slučajeva. Poslednji slučajevi su se dogodili 1935 godine i 1936 godine. Jevrejska Telegrafaska Agencija zabeležila je dva slučaja 1935 godine jedan slučaj 1936 godine. U svakom od ova dva slučaja protiv krivaca antisemitskim istupima bio je pokrenut sudski postupak i oni su bili kažnjeni zatvorom od tri do pet godina. Svaki izraz antisemitskih osećaja strogo se kažnjava"... Dalje se kaže da je generacija, koja je izrasla za vreme Sovjetske vlasti tako vaspitana, da već ne pokazuje antisemitizam koji je sačuvan samo u klasama koje već nemaju uloge u tekućem životu. Prelazeći slučajevima kada se antisemitizam pokazivao i u komunističkoj partiji i čak u višoj Sovjetskoj administraciji pisac podvlači, da "takvi slučajevi nisu karakteristični u pogledu opštih tendencija vladajućih u partiji i administraciji. Na osmoj sveruskoj skupštini Sovjeta Molotov je govorio o postojanju

antisemitskih osećaja u zemlji i, kako se to moglo izvesti iz njegovih reči u Sovjetskoj administraciji, ali uvek u ime vlade pretio je smrću onima koji bi ispoljili takva osećanja" 28). Mi znamo da te reči nisu bila prazna pretnja i da je u Sovjetskoj Rusiji dovoljno bilo da čovek izgrdi Jevrejina i da bi dospao u zatvor i mučki poginuo tamo ili u dalekom progonstvu. Ne zaustavljajući se na drugim podacima o uspesima Jevreja u Sovjetskoj Rusiji, o njihovim uspesima u štampi i preuzimanju vodećig položaja u administraciji, ja ću podsetiti na izjave Sovjetskih Jevreja na mitinzima koje su oni priredili u Moskvi 1941 godine da bi se pred svetskim Jevrejstvom manifestovala njihova solidarnost sa Sovjetima. Naročito su izrazite reči

kojima je bila otvorena prva skupština u Moskvi na dan židovskog praznika Jom Kipur. "Iz slobodnog Sovjetskog Saveza gde su Jevreji zidari novog društva i novog života - rekao je prvi govornik profesor Mihoelo, obraćam se vama Jevreji celog sveta". Drugi govornik Azenštajn, uporedio je Sovjetski Savez s tačkom uporišta, o kojoj je govorio Arhimed: "Dajte mi tačku uporišta i ja ću prevrnuti zemlju". "Postoji takva tačka", uskliknuo je Azenštajn".

Uporište je u svetoj borbi - Sovjetski Savez" 29).

Osvojivši Rusiju Jevreji su odatle trebali da prošire svoju vlast na Evropu a zatim i na ceo svet.

Počinjući sadašnji rat, Jevreji su se nadali da će se ostvariti ono predskazanje Talmuda, koje sam već naveo govoreći o Jevrejskim očekivanjima.

Sada je međutim, naišao talas njihovih nesreća. Masonstvo je u Evropi dobilo strahoviti udarac, Jevrejska citadela u Rusiji se ruši. To što se sada događa još je značajnije za Jevreje nego li uništenje templarskog reda, jer su oni sada bili bliži pobedi nego ikada u svetskoj istoriji. Ali treba se setiti primera templara, da bi imali u vid Jevrejski rad među hrišćanima, uništen u jednom svom obliku može da se ponovi u drugome.

TEŠKA POSLEDICA NEPAŽNJE PREMA OPASNOSTI

Nikada se ne sme zaboraviti da je celo Rusko Carstvo palo kao žrtva olakog uzimanja opasnosti od masonerije. Naravno Ruska policija bila je informisana o vezama revolucionarnih organizacija sa Jevrejstvom i masonerijom ali nije shvatila sav značaj te činjenice. Usled toga borba se vodila samo sa pojavama revolucije a ne i sa izvorom.

U ovom smislu je vrlo karakteristična sudbina jednog referata koji je bio 1895 godine napisan od strane jednog vrlo pronicljivog policijskog činovnika Račkovskog, koji je za vreme drugog boravka u Parizu dobro proučio masonsko pitanje. Njegov referat je bio objavljen tek posle revolucije i to od strane poznatog Jevrejskog javnog advokata

Sliozberga, kao dodatak II knjiga njegovih memoara "Dela davno minulih dana". Referat Račkovskog sastoji se iz dva dela,

prvi deo sadrži istoriju masonerije i njenog porekla i morao se priznati, da je autor tamo pokazao nedovoljno znanje istorije tajnih društava uopšte i judaizma ponasob. Mnogo interesantniji je drugi deo, u kojem su

iskorišćana otkrića dosta velike francuske antimasonske literature kao možda i podaci dobijeni preko sopstvenih agenata policije. U ovom delu Račkovskog vrlo sažeto ali u isti mah sa puno znanja ocrtana je masonska organizacija i metode njene delatnosti.

Autor referata podvlači da se delatnost slobodnog zidarstva ostvaruje kako u umereno-liberalno-buržoaskom i revolucionarnom pokretu tako i u radikalnom socijalističkom pokretu. Na kraju on piše: "Danas je razorna ofanziva Jevrejske masonerije u Rusiji tek u početku. Revolucionarni trulež je zasada dodirnuo narodne mase samo spolja. Inteligencija upravo vri, ali to vrenje ne izlazi iz predela teoretskih traženja. Usled toga Ruska vlada, koja se oseća bez upoređenja jača nego svaka vlada u zapadnoj Evropi, sklona je nažalost, a gleda da današnja naprezanja revolucije koja su bez forme i slaba, sa nehatnim potcenjivanjem. Međutim, proći će nekih 10-20 godina i opametiće se, ali biće kasno, revolucionarni trulež svega će se dodirnuti".

U cilju borbe protiv takvog razornog rada Račkovski je predlagao pored pažljivog nadzora nadležnih organa vlasti nad obema poljima revolucionarnog pokreta, neodložno otvaranje očiju dobronamernih elemenata ruskog društva kako na štetnu tajnu snagu koja se krije u Jevrejstvu uopšte, tako i na vodeću ulogu Jevrejstva u ruskom revolucionarnom pokretu. Drugim rečima Račkovski je ukazivao na neophodnu potrebu propagande ili ideološke borbe sa Jevrejstvom.

Referat Račkovskog pokazao se kao proročanski ali vlada nije shvatila ceo značaj njegovog upozoravanja. Sliozberg uzalud pokušava da ismeva taj dokument, istina zaustavljajući se većim delom na pogledima pisca na istoriju. Ali ukoliko je Račkovski ispao pronicljiviji, utoliko je interesantnije, kako su njegovi pretpostavljeni

reagirali na njegov referat. Sliozberg navodi koncept početka pisma, koje je bilo namenjeno od strane Ministra unutrašnjih poslova Đeneral-ađutant Čerevinu. Izgleda da su policijskom departmanu nameravali da taj referat stave do znanja Caru. Ali Ministar nije pristao na to i napisao je na referatu: "Odgovoriti, da ne nalazim potrebe

da referišem Njegovom Veličanstvu, usled suvišnog i neosnovanog pesimizma". Referat je bio predat u arhivu i izvađen tek nakon revolucije 1906 godine, koja je potvrdila njegovu opravdanost, kada se Stolipin u svojstvu Ministra unutrašnjih poslova odlučio da se upozna sa arhivom policijskog odeljenja. On je pažljivo čitao referat Račkovskog ali nije shvatio sav značaj njegovog upozoravanja.

Jedna od njegovih primedbi glasi: "Možda je logično, ali je tendenciozno", druga povodom njegovog predloga o popularizaciji obaveštenja o Jevrejsko masonskoj zaveri glasi: "način borbe potpuno nedopušten za državu".

Na taj način jedan od najistaknutijih ruskih ministara potcenjujući značaj judo-masonerije priznao je nedopuštenu borbu sa rušiteljima njegove otadžbine u širokom ideološkom domenu. Ovu borbu je vodio samo mali deo ruskog društva, ne dobijajući pomoć od strane državne vlasti. To je omogućilo Jevrejima da zavladaju Rusijom.

Ali samim političkim i policijskim merama (ma kako da su one neophodne i korisne) masonstvo se ne može pobediti. Mi smo gore videli kako se nastavio rad templarskog reda, koji je kao što je izgledalo, bio uništen.

MASONERIJA SE NE POKORAVA DRŽAVNOJ VLASTI

Na isti način istorija masonerije svedoči da se slobodno zidarstvo nikada nije mirilo sa odlukama državne vlasti o prekidu njgove delatnosti. Tako je 1740 godine Kralj Filip V izdao naređenje o proterivanju svih masona iz Španije, koji su uspeli da već pre 1738 godine otvore jedanaest loža.

Mnogi masoni su bili pohapšeni i proterani na galije.

Ferdinand II, 1751 godine ponovio je ovo naređenje, verovatno usled dobivenih obaveštenja da masonerija i dalje postoji bez obzira na odluke o njenom ukidanju.

Inkvizicija je počela da progona masoneriju sa velikom energijom ali ipak su mnogobrojne lože i dalje postojale na skriven način i 1807 godine posle invazije Francuza one su odmah izašle na videlo, a počele su da se otvaraju i nove lože.

Gonjenje masona ponovo je počelo po povratku u Madrid Kralja Ferdinanda VII (1815 godine). On je uspostavio inkviziciju, zatvorio masonske hramove i zabranio stupanje u lože pod pretnjom stroge kazne, koja se i stvarno često puta primenjivala. Tako je na primer 1825 godine cela genadska lože bila kažnjena smrću. Ali kako su se primenjivale takve kazne masonski savez nije bio uništen i posle proterivanja Kraljice Izabele lože su se ponovo pojavile na površini. Opet su počele da se otvaraju sve nove i nove lože, koje su bile osnovane od strane republikanaca 30).

Findel priča ponešto o načinu na koji su se krili masoni u Španiji. Za vreme gonjenja Španski Veliki Istok (to jest glavna loža) uvek se nalazilo u varoši najbližem mestu u kojem je stanovao Veliki Majstor i to mesto u svima aktima, koji su od njega proizlazili ili su njemu upućivali nije se zvalo drugčije nego "Vallee invisible" (nevidljiva nizina). Braći je bilo zabranjeno da se skupljaju u velikom broju. Ni jedna loža nije smela držati pismena akta, svake pola godine Veliki Istok određivao je i saopštavao ložama novu lozinku, pomoću koje su braća mogla da se poznaju.

Slične posledice policijskih mera protiv masonerije bile su i u Austriji. Iako su lože bile zatvorene odlukom vlade još 1795 godine slobodno zidarstvo nije prekidalo svoj rad. U razmaku vremena od 1809 do 1812 i 1841 godine osnovane su nove lože a u vremenu od 1848-1867 godine više puta su se činili pokušaji da one budu legalizirane. Ti pokušaji nisu bili uspešni ali umesto zabranjenih loža iznikao je niz prikrivenih masonskih saveza koji su bili podređeni Mađarskoj Velikoj Loži 32).

U Rusiji masonstvo je bilo zabranjeno od strane Carice Katarine II, pa ipak, ispostavilo se da je ono samo otišlo u podzemlje sačuvavši svoj uticaj na duhove ruskog društva. Na isti način, zabranjeno od strane Cara Aleksandra I, neotkriveno kao organizacija sve do vladavine Cara Nikole II, masonstvo je

uspelo da vaspita rusku inteligenciju u potrebnom za njega pravcu 44).

Doktor Leriha priča o tome kako je pri početku represija otišlo u podzemlje austrijskog masonstva

"Sve ritualne ceremonije bile su obustavljene, svi znaci raspoznavanja i reči ukinute su isto tako, a sama delatnost loža svedena je na minimum, sve to zbog neprekidne policijske kontrole. Tada se ispostavilo da je masonstvo svih rituala smanjilo svoju delatnost prenevši svoje skupove u privatne stanove" 34).

Ovo saopštenje dr. Leriha interesantno je uopediti s izveštajem sankt-peterburškog general-gubernatora Miloradovića od 11 augusta 1822 godine o odnosu masona prema zatvaranju loža: "Bivši masoni primili su uglavnom ravnodušno progla o uništenju njihovih loža. Neki kažu da se njihova veza ne može nikad raskinuti. Postoje isto tako glasovi o tome, da neki od njih misle da održavaju skupove po vilama. Sve to a naročito neočekivana ravnodušnost primorava me da podvostručim svoju pažnju na njihovu delatnost" 35). Ispalo je da je Miloradović bio potpuno u pravu: Za manje od tri godine pobuna dekabrista jasno je pokazala da delatnost masona nije prestala. Vođe pobune od 14

decembra 1825 godine bili su gotovo svi masoni: Relejev, Pestelj, Bestužev, Muravjov-Apostol, Knez Volkovski, Betenkov, Kihelbeker, Knez Trubeckoj i drugi. Vojni krugovi u kojima se pripremala ta pobuna nisu spolja imali ništa zajedničko sa masonstvom, ali duh i vođe bili su isti.

Može se reći da je njihova organizacija u mnogome ličila na masonsku. "Savez Spasenja" kome je na čelu stajao Pestelj, imao je tri stepena: braća, muževi i bojari.

Pravi revolucionarni cilj, društva u punom obimu nije se otkrivalo svima, nego samo posvećenima, na isti način i u Južnom Društvu članovi su bili informisani o njegovim ciljevima prema svome stepenu, kojih je u svemu bilo četiri: bojari, muževi, braća i prijatelji. Oni koji su se tek primili u članstvo društva saopštavali su njegove poglede

samo načelno i često puta su neofitu pretili smrću u slučaju da on ne sačuva tajnu. Vrlo je karakteristično i to da kada je prema vestima iz Petrograda Društvu Spasenja ugrožavala opasnost, na tajnoj konferenciji 1821 godine bilo je doneto rešenje o zatvaranju Društva. "Savez je bio proklamovan kao ukinut i o tome su bili obavešteni

njegovi članovi, ustvari to je bio samo taktički potez. Na taj način vodeći članovi društva su se nalazili s jedne strane da se oslobode nepouzdatih elemenata, a s druge - da se pažnja Vlade okrene u drugom pravcu" 36). Tako je i ovde bio iskorišćen već oprobani način masonskih loža. Otprilike isto je bilo i u Poljskoj početkom XIX veka. I tamo su masonske lože bile zamenjene drugim tajnim političkim društvima pod vodstvom masona.

Iz navedenih primera vidi se koliko je vešta masonerija odnosno koliko su vešti Jevrejski zaverenici koji vode borbu sa Hrišćanskim svetom pomuću onih koje nameravaju podjarmiti. Masoni se u doba proganjanja mogu dosta lako prividno odreći od svoga reda i čak pristati uz njegove neprijatelje, utičući na pravac njihovog rada kako bi on skrenuo sa pravog puta. Setimo se da je jedan bivši slobodni zidar Benkendorf bio u Rusiji šef žandarma to jest stajao je na čelu celokupne ruske policije za vreme ogorčenog i svesnog neprijatelja masonerije Cara Nikole I. Ivanov u svojoj već citiranoj knjizi o Puškinu sa puno prava sumnja u njegovu iskrenost. Ali stvar čak nije u tome da li se dotični mason iskreno odrekao reda, nego vežno je da li se temeljito promenio njegov pogled na svet.

Pojmljivo je da nema objektivnih podataka, na onsovu kojih bi se moglo dokazati da je na primer Benkendorf za vreme svoje službe kod Cara Nikole I dobivao i izvršavao naredbe masonske organizacije. Ali važno je da je on i dalje bio pod uticajem mnogih masonskih ideja i to je imalo vrlo štetnih posledica s obzirom na njegov visok i odgovoran položaj. Isto se može reći o mnogim drugim članovima raspuštenih loža, koji su često puta zadržavali svoje visoke položaje.

Oslobodivši se masonerije tek spolja, ali ostajući nepromenjeni u dubini svoga bića, oni su u svakom slučaju bili

bez stvaralačkih ideja, koje bi mogle pobediti i zameniti masonsku ideologiju i stroj duše.

Od ruskih masona za vreme Cara Aleksandra I, /pred njegovu smrt/ i Nikole I, uzimala se pismena obaveza o napuštanju loža. Svi su dali svoj potpis, lože su bile zatvorene. Ali bivši slobodni zidari nisu mogli promeniti svoje poglede na svet i ti pogledi su doveli rusku inteligenciju do propasti.

KAKO SE TREBA BORITI PROTIV MASONERIJE

Masonstvo koje je otišlo u podzemlje, može da izađe iz njega u potpuno novom i neočekivanom obliku jer njegova snaga nije toliko u njegovim političkim agentima, koliko u mentalitetu, koje on širi.

Masonstvo - to je religija svoje vrste i stoga se može potpuno iskoreniti samo suprotnom silom iste vrste. U Nemačkoj je masonstvo pobeđeno ne samo otkrivanjem njegovih tajni i policijskim merama, već i tim, što je nasuprot njegovoj razornoj ideologiji od strane Adolfa Hitlera bio stavljen moćni narodni pokret koji je računao sa prirodnim osobinama Nemaca.

To je jedini način borbe sa masonerijom. I ostali narodi, koji ne žele da postanu žrtvom Jevrejske zavere moraju najpre uništavati masonsku organizaciju ukoliko je to moguće društvenim i policijskim merama ne puštajući masone na ma kakve položaje i u isto vreme, što je još vežnije, moraju nasuprot internacionalnoj judejsko-masonskoj ideologiji gajiti svoju nacionalnu ideologiju i kulturu. Ukoliko su dublji temelji te kulture i ukoliko je one prisnije vezana sa duhom iskovanim u istoriji dotičnog naroda, utoliko će ga ona bolje štiti od judejsko-masonske opasnosti i braniti da postane žrtva Jevrejske zavere pod nekom novom maskom.

Iz ovog razloga kod pravoslavnih naroda, kod kojih kultura, ukoliko ona nije uzeta sa Zapada ima svoj koren u Pravoslavlju i koji, s druge strane dosta lako podležu iskušenjima raznih mističnih tajni, postoji samo jedno oružje, sposobno da zada smrtne rane skrivenom judaizmu, koji se krije ili u masonstvu ili u kakvim drugim sektama. To je ono oružje koje se uopšte najviše plaši otac laži.

Hristove Crkve, jer jedino ona može tako da vaspita narod, da on s negodovanjem odbaci svako pa i najfinije masonsko iskušenje.

Document Outline

- [Page 1](#)
- [Page 2](#)
- [Page 3](#)
- [Page 4](#)
- [Page 5](#)
- [Page 6](#)
- [Page 7](#)
- [Page 8](#)
- [Page 9](#)
- [Page 10](#)
- [Page 11](#)
- [Page 12](#)
- [Page 13](#)
- [Page 14](#)
- [Page 15](#)
- [Page 16](#)
- [Page 17](#)
- [Page 18](#)
- [Page 19](#)
- [Page 20](#)
- [Page 21](#)
- [Page 22](#)
- [Page 23](#)
- [Page 24](#)
- [Page 25](#)
- [Page 26](#)
- [Page 27](#)
- [Page 28](#)
- [Page 29](#)
- [Page 30](#)
- [Page 31](#)
- [Page 32](#)
- [Page 33](#)

- [Page 34](#)
- [Page 35](#)
- [Page 36](#)
- [Page 37](#)
- [Page 38](#)
- [Page 39](#)
- [Page 40](#)
- [Page 41](#)
- [Page 42](#)
- [Page 43](#)
- [Page 44](#)
- [Page 45](#)
- [Page 46](#)
- [Page 47](#)
- [Page 48](#)

Table of Contents

Page 1
Page 2
Page 3
Page 4
Page 5
Page 6
Page 7
Page 8
Page 9
Page 10
Page 11
Page 12
Page 13
Page 14
Page 15
Page 16
Page 17
Page 18
Page 19
Page 20
Page 21
Page 22
Page 23
Page 24
Page 25
Page 26
Page 27
Page 28
Page 29
Page 30
Page 31
Page 32
Page 33
Page 34
Page 35
Page 36

[Page 37](#)

[Page 38](#)

[Page 39](#)

[Page 40](#)

[Page 41](#)

[Page 42](#)

[Page 43](#)

[Page 44](#)

[Page 45](#)

[Page 46](#)

[Page 47](#)

[Page 48](#)